Edgar Wallace Banda groazei

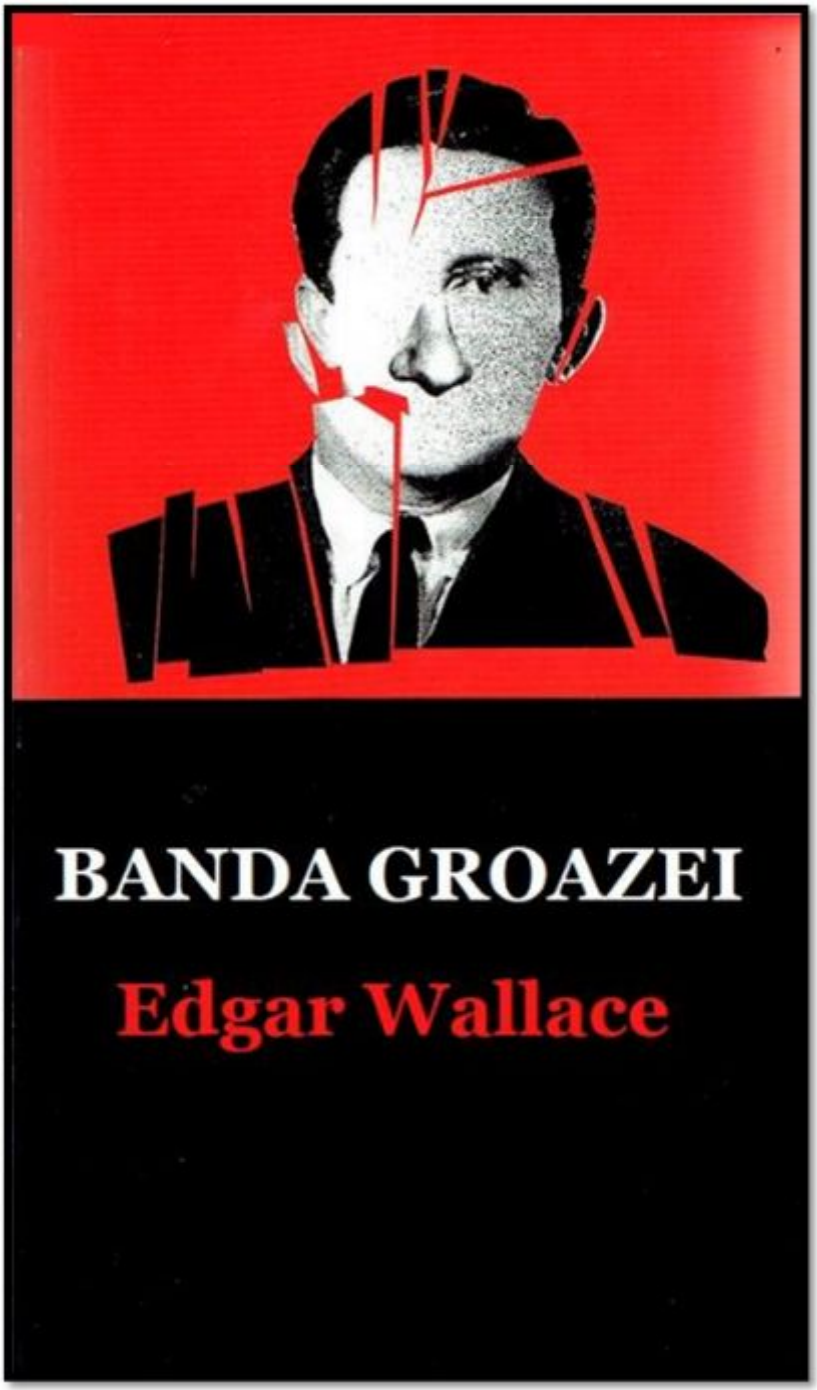

Edgar Wallace

BANDA GROAZEI

Traducerea de

ALEXIS

Editura TIMPUL S.A.R.

Bucureşti, 1937

Edgar Wallace
© 1937, « Banda groazei»
Editura TIMPUL S.A.R.
The Terrible People *sau* The Gallows' Hand (1926), Hodder & Stoughton, London

Capitolul I

Harry „Cavaleristu” intră în Poliţia din Burton Street ca să-şi prezinte biletul de eliberare din închisoare. Tocmai în dimineaţa acelei zile părăsise închisoarea din Dartmoor, după ce ispăşise o condamnare de 7 ani.

Harry, un om cu faţa galbenă şi cicatrice pe obraz, intră în localul poliţiei încruntat şi prezentă comisarului de serviciu certificatul său.

— Domnule comisar, sunt Henry Beneford, eliberat din închisoare. Trebuie să mă prezint aci...

În acest moment observă pe inspectorul Long (denumit *Rămăşag*) şi ochii îi scânteiară. Era o coincidenţă, chiar o coincidenţă extrem de nefericită pentru Harry „Cavaleristu” să întâlnească pe Rămăşag. Acesta tocmai venise înăuntru ca să stabilească identitatea unui hoţ de prăvălii, căutat de multă vreme.

— Bună dimineaţa domnule inspector. Mai eşti încă pe lumea asta?

— Şi încă cum, răspunse vesel inspectorul Arnold Long.

Buza urâtă a lui Harry „Cavaleristu” tremură:

— Mă miră că conştiinţa d-tale neagră te lasă să mai dormi. Mi-ai *obţinut* şapte ani prin viclenie şi şiretenie.

— Şi sper să-ţi mai *obţin* încă şapte, răspunse vesel Rămăşag. Dacă ar fi după mine, te-aş duce la spânzurătoare. Pământul ar deveni astfel un loc mai plăcut de locuit.

Buza lungă de sus a puşcăriaşului tremură nervos. Oamenii care îl cunoşteau bine, se fereau de el în momentele când Harry era atât de surescitat. Însă Arnold Long, deşi îl cunoştea destul de bine, nu se nelinişti de loc.

Harry Cavaleristu, ce e drept, făcuse un an şi jumătate serviciu militar la cavalerie şi căpătase trei ani închisoare, pentru că stâlcise în bătaie un subofiţer până l-a lăsat în nesimţire. Era o brută, un hoţ, unul dintre cei mai periculoşi oameni. Dar şi Rămăşag era foarte temut.

— Ascultă-mă! Nu vreau să ameninţ. Dar nu o să mai ai ocazie să mă trimiţi încă odată la închisoare. Atâta vreau să-ţi mai spun: Bagă de seamă?

Rămăşag surâse.

— Vorbeşti mult Cavaleristule, zise el prietenos. Într-o bună zi o să vrei să mai intri şi în parlament.

Puşcăriaşul tremură de furie şi iarăşi vibră buza lui superioară. Încercă să vorbească, însă nu putu. Se îndreptă apoi spre comisar şi-i prezintă documentele cu mâna tremurândă.

— Oh, eşti şiret, sunteţi cu toţii şireţi. Oameni ca mine se prind uşor, dar de ce nu l-aţi prins încă pe Shelton, hei? Toţi copoii din Anglia nu au putut să pună mâna pe el. Nici măcar vreun detectiv amator.

Rămăşag nu răspunse nimic, căci Shelton îl interesa atunci prea puţin. Simţea că prin amator, Harry făcea aluzie la el, dar acest reproş nu-l atinse niciodată, căci era un funcţionar capabil şi Harry Cavaleristu ştia asta prea bine.

Când Long se întoarse la Scotland Yard află că Shelton avea să aibă o mare influenţă asupra vieţii lui.

Într-adevăr nu se găsea în toată lumea nimeni, care să fie de talia lui Clay Shelton. De cincisprezece ani se ocupa să falsifice şi să pună în circulaţie scrisori de credit, poliţe şi alte efecte comerciale. Cincisprezece ani – e timp lung. „*Clay Shelton*” era eticheta, sub care se înregistra toată activitatea acelui om uscăţiv, miop care la 3 septembrie 1899 îşi însemnă astfel numele în registrul hotelului White-Hart din Dorking şi care printre manoperă simplă şi un fals ordinar putuse ridica de la Sussex Bank 7.200 lire sterline. Era primul nume, prin care se făcu cunoscut şi acest nume fu menţinut pe toate fişele prefecturii de poliţie.

Lt.-colonelul Hillerby de la Serviciul de aprovizionare, care ridică de la Banca Africană 25.000 lire sterline, în baza unei procuri false, era desigur acelaşi, însă purta mustăţi şi monoclu. Detectivul Băncii cunoştea foarte bine cercurile militare, de aceea i se părea suspect acest nou colonel şi-l urmări până la Wynberg. A doua zi dimineaţa, detectivul fu găsit înjunghiat în păduricea de lângă Kenilworth. „Clay” era un om inteligent, dur şi foarte brutal.

Corban Smith, casier la o divizie marină, care căpătase de asemenea cam aceiaşi sumă de la Portsmouth & Southern Bank, nu avea mustaţă, dar purta uniformă de ofiţer de marină, având pe pieptul stâng diverse insigne de decoraţii. Mesagerul care încasase de la Banca Angliei 65.000 lire sterline pentru Midland Western Bank avea o mustaţă căruntă şi vorbea cu accent scoţian.

Frederik C. Tennycold din Chicago, care încasă 6.000 lire la o sucursală a aceleaşi bănci, purta ochelari şi la butonieră insignele ordinului Cavalerilor lui Columb. Şi multe alte nume au fost

trecute de poliţie în dosarele acestui om, însă oficial era cunoscut numai sub numele Clay Shelton.

Inspectorul Vansitter, abătut şi cu faţa foarte îngrijorată, era într-o conferinţă, la superiorul sau.

— Îmi pare extraordinar de rău, zise şeful său, clătinându-şi capul cărunt. Ai făcut doar aceeaşi experienţă neplăcută pe care au făcut-o şi colegii d-tale. Cel mai bun lucru ce aş putea să fac pentru d-ta, este să te dispensez de însărcinarea ce ţi-am dat şi s-o încredinţez altuia. E un noroc pentru d-ta că niciunul din cei ce s-au ocupat de falsurile lui Shelton, n-au putut să facă nimic.

Cu trei luni înainte, Shelton căpătase 18.320 lire de la Banca City of London, cu ajutorul unei remiteri telegrafice false. Toţi experţii au fost de acord, că această operaţie a fost una din cele mai dibace care s-au învârtit vreodată. Deşi poliţia admira întrucâtva modul cum acest furt fusese executat, totuşi era de datoria ei să împiedice o repetare.

— Nu putem să-l prindem pentru că nu-l cunoaştem, zise inspectorul, şi cauza pentru care nu-l cunoaştem este că lucrează singur fără complici. Chiar şi afacerea cu remiterea telegrafică a executat-o singur. Atât telegrama cât şi confirmarea ei erau falsificate şi remise la Londra în mod uzual. Un om care e destul de îndemânatec să poată lucru singur, poate fi prins numai cu ajutorul lui Dumnezeu. Dacă ar fi în joc vreo femeie, dacă ar avea drept complice vreo femeie, sau chiar pe altcineva, n-ar fi putut să continue cincisprezece ani escrocheriile lui.

Urmă o tăcere penibilă, chiar dureroasă. Şeful poliţiei care preţuia pe inspector şi care voia să-i uşureze situaţia, pe cât îi sta în putinţă, nu găsi alt mijloc, decât de a întrerupe brusc convorbirea. Inspectorul nu mai putea invoca alte scuze. Dar putea da un sfat:

— Nu cred ca cineva să-l poată prinde, fără să calce regulamentul nostru. Numai unul n-ar putea...

Inspectorul aştepta o încurajare. Colonelul Macfarlane ştia prea bine la cine făcea aluzie, dar nu spuse nimic, căci ar fi dorit ca răspunderea acestei propuneri sa fie împărtăşită de amândoi.

— Rămăşag? spuse Vansitter.

Colonelul se strâmbă.

— Hm; Rămăşag! şi dădu din cap dezaprobând.

Long Rămăşag, cu toata porecla lui şi cu toate ca era funcţionar de poliţie, era un om care studiase la universitate şi fiu de milionar. E lungă povestea, cum fiul lui Bir Godley Long se dedicase carierei poliţieneşti. Într-o bună zi, vice-rectorul Universităţii din Cambridge îl eliminase de la Universitate pentru că se bătuse cu servitorul unui profesor. Tatăl său, mâniat peste măsură de fapta fiului său, îl trimise în lume să-şi agonisească singur existenţa. Rămăşag plecă. Dar după o lună Arnold Moray Long vizită pe tatăl său în Berkeley Square, îmbrăcat în uniformă de funcţionar de poliţie al prefecturii din Londra. Toate rugăminţile şi conjurările lui Six Godley nu putură să-l înduplece să renunţe la această uniformă.

Aceasta e pe scurt povestea lui. A fost supranumit „Rămăşag”, pentru că plăcerea lui era să parieze într-una.

Tatăl nu renunţă totuşi la fiu. Simţea o oarecare mândrie pentru extravaganţa lui şi în nobilul club ce frecventa, vorbea despre „fiul meu, copoiul”. Într-o noapte cu ceaţă, aşteptă pe Arnold în colţul străzii Hill şi-i oferi un pahar cu bere. Fiecare povestea în clubul său, cum Arnold bău în tihnă paharul cu bere şi apoi ameninţă pe tatăl său, că o să-l aresteze pentru vagabondaj.

Autorităţile l-ar fi ţinut pe Arnold mai mult timp în serviciul de patrulare, căci se temeau, că dacă l-ar fi înaintat înainte de

rând, ar fi fost atacate, poate chiar şi în Parlament, zicându-se că ar fi fost înaintat din cauza rudelor sale bogate şi influente. Totuşi, după doi ani a fost subcomisar şi nimeni nu putea să protesteze, pentru că el arestase pe Lew Fredding, care era căutat fiindcă furase un sfert de milion de dolari de la New York Security Bank. După această faptă, îi reuşi lui Arnold să aresteze pe renumiţii bandiţi Sullivan şi Velit, puţin timp după ce omorâseră pe Parlyvoo Smith, un agent de poliţie. Nimeni nu mai putu să-l oprească din avansarea bine meritată şi Scotland Yard îl mută la secţia criminală, unde alţi oameni mai capabili să-l poată lăsa mai în umbră. Însă când se duse cu maşina acasă, într-o seară cu ceaţă, văzu un om care şchiopăta şi care din cauza vremii favorabile pentru el, ieşise din ascunzătoare, ca să facă puţină mişcare. Rămăşag opri maşina, sări afară şi-l arestă cu oarecare greutate, după ce scăpase, ca prin minune, neatins, de cele două focuri de revolver ce au fost trase asupra lui. Cel arestat fusese Ernie Budlow, jefuitor de Bancă şi şantagist şi care era căutat pentru şase delicte.

— Noroc! ziceau cei de la Scotland Yard, dar erau nevoiţi să-l numească sub-inspector, căci însuşi ministrul de interne recomandase această avansare.

La Scotland Yard nu era socotit ca un ideal de poliţist, nici nu era prezentat ca model detectivilor mai tineri. El însuşi recunoscuse, că trebuia în aştepte aşa de mult în anticamera superiorul său, încât covorul căpătase o gaură de atâta aşteptat. A trebuit să fie pentru scurt timp pus în disponibilitate; o mustrare aspră ce căpătase de la superiorii săi, cam pătase cariera sa (cu toate că menţiunea acestei mustrări fusese scoasă mai târziu din acte), ba chiar odată, un judecător îl criticase foarte aspru, pentru că întrebuinţase metode neîngăduite de lege.

Era un om înalt şi uscăţiv. Putea să alerge ca un iepure, însă cu mai multă minte decât acel animal. Timp de doi ani era campion la box amator, se căţăra ca o pisică şi avea ceva, care se asemăna foarte mult cu instinctul fin al unei pisici.

Faţa sa era lungă şi subţire şi zâmbea „veşnic” căci privea viaţa şi lumea ca o glumă. Când banda lui Boylan îl prinse într-o stradă dosnică în apropiere de Limehouse Reach şi-i dădură cinci minute timp, ca să se pregătească pentru lumea cealaltă, Long le zise râzând vesel şi arătând frumoşii săi dinţi albi:

— Pun rămăşag pe o mie de lire, că nu o să mă omorâţi!

Şi-ntr-adevăr n-au fost în stare să-l omoare. Trei kilometri înotă el în Tamisa, cu mâinile şi picioarele legate şi când poliţia fluvială îl scăpă, primele cuvinte ce putu spune, clănţănind din dinţi, căci era în mijlocul lui ianuarie şi pe apă erau multe sloiuri de gheaţă fură:

— Pariez pe o mie de lire că o să prind pe Joe Boylan în douăzeci şi patru de ore... Şi l-a prins.

Colonelul Macfarlane strâmbă din nas, ce e drept, la ideea de a preda lui Rămăşag afacerea Shelton. În Anglia nu e cunoscut gradul al treilea de tortură, dar Rămăşag inventase un al patrulea grad. Nu ţinuse el strâns în braţele sale vânjoase, capul lui Lew Brayleys, până ce acesta mărturisi unde ascunsese pe micul fiu al bogătaşului armator John Brisbane, de la care voia să capete bani pentru eliberarea copilului?

Nu fusese Rămăşag mustrat de un judecător, pentru că spărsese casa de bani a unui oarecare Lester Glommen, obţinând astfel singura dovadă a legăturilor lui cu escrocheriile societăţii de petrol Texas Oil şi care erau atât de rentabile, încât Lester s-ar fi putut retrage din afaceri peste câteva luni, ca un om foarte bogat?

— Rămăşag?

Colonelul îşi ciupi gânditor buza de jos.

— Nu pot s-o fac! Rămăşag ar fi în stare să facă ceva îngrozitor şi pentru care mă va face pe mine responsabil... Dar...

Toată ziua se gândi la această chestie şi pe la cinci după masă, Arnold Long fu chemat în biroul superiorului său.

Rămăşag ascultă cu atenţie.

— Nu, domnule, n-am nevoie să cercetez actele, căci cunosc pe din afară cariera lui Shelton. Daţi-mi timp trei luni pentru a-l aduce acolo, unde va fi obligat să ia mesele la ore regulate.

— Nu fii atât de sigur, domnule Long! îl preveni colonelul.

— Pariez. Cred că sunt aproape sigur! zise Arnold respectuos.

Şi cu multe sfaturi şi avertismente, Rămăşag se duse şi se anunţă la preşedintele Asociaţiei Băncilor.

Capitolul II

Într-o dimineaţă splendidă de primăvară, Shelton se plimba încet pe Lombard Street, o stradă în care sediile de bănci se succedau una după alta. Cum se plimba aşa alene, balansând umbrela încoa şi încolo, se gândea la timpurile acelea, când pe această scurtă stradă nu erau decât zarafi de origină germană şi barăci, care erau pline cu mobilă amanetată.

Se opri înaintea unei clădiri, care avea o aparenţă tristă şi neînsemnată, în ciuda faţadei de granit şi se uita la ea, ca oricare turist.

— Ce clădire e asta? întrebă el pe sergentul ce sta la marginea trotuarului.

Un poliţist din City e o călăuză tot atât de bună pe cât e şi un bun agent de circulaţie.

— E City şi Southern Bank, domnule! răspunse el.

— Dumnezeule! şopti Shelton şi privi clădirea parcă cu mai mult respect.

Un automobil se opri în faţa Băncii, şoferul sări jos, deschise uşa şi din limuzină cobora întâi o fată foarte frumoasă, apoi o doamnă palidă şi în urmă un tânăr bine făcut cu mustaţă neagră

şi monoclu, ţinând un joben strălucitor în mână, căci maşina era joasă şi nu putea să ţină jobenul pe cap.

Ei dispărură în Bancă şi poliţistul întrebă pe şofer:

— Cât o să dureze până o să iasă stăpânii d-tale?

— Cinci minute, răspunse şoferul, în timp ce se aşeza comod.

— Dacă stai mai mult trebuie să aştepţi la locul de staţionare pentru maşini.

Poliţistul dădu şoferului diverse instrucţiuni şi se adresă din nou străinului:

— Pare că sunteţi străin în Londra? întrebă el.

Shelton dădu din cap.

— Da, tocmai m-am reîntors din America de Sud. Am stat acolo vreo douăzeci şi cinci de ani. Banca Argentiniană e undeva pe aci, nu-i aşa?

Poliţistul îi arătă cu mâna banca, însă Shelton nu se grăbi să meargă mai departe.

— Îi vine cuiva greu să creadă, că în strada asta zace aur în valoare de milioane şi milioane de lire.

Poliţistul râse viclean.

— Eu nu l-am văzut niciodată, zise el, dar nu mă-ndoiesc.

Nu termină fraza, mâna sa făcu o mişcare, ca şi cum ar fi vrut să salute pe cineva. Un taxi se opri în dosul limuzinei şi un tânăr ieşi din maşină. Acesta se uită la poliţist cu o privire scurtă şi plină de reproş, examină rapid pe Shelton şi dispăru în bancă.

— Cine a fost ăsta? Un ofiţer de poliţie? Shelton observase salutul întrerupt.

— Nu domnule, era un negustor, pe care-l cunosc, răspunse funcţionarul şi se îndreptă spre conducătorul taxiului spre a-i da instrucţiuni.

Când Rămăşag intră în Bancă, fu atras de frumoasa figură de la unul din ghişeele băncii, totuşi dispăru numaidecât în

sanctuarul directorului principal al băncii. Un om scund, gras, complet chel, se ridică şi-i strânse puternic mâna.

— Eşti aşa de bun să mă aştepţi un moment, Long, zise el. Trebuie să vorbesc cu un client.

Se repezi din birou şi se reîntoarse peste puţine minute, frecându-şi mâinile şi cu un zâmbet pe obrazul său roşu.

— O femeie de caracter! zise el, mişcând capul afirmativ, încoace şi încolo. Ai observat-o?

— Sunt de părere că e foarte frumoasă, răspunse Rămăşag.

D. Monkford dădu blând din cap.

— Aia e secretara. Eu am crezut pe cea mai în vârstă – domnişoara Revelstoke. De treizeci de ani e clienta mea. Ar trebui s-o cunoşti, e o persoană mai aparte. Tânărul care o acompaniază, e avocatul ei. Cam filfizon, dar are cele mai bune perspective de a deveni un mare avocat.

În biroul particular al directorului era o fereastră mică prin care se putea vedea sala ghişeelor şi cele trei persoane. Doamna mai în vârstă număra cu băgare de seamă un pachet de bancnote, ce-i dăduse casierul, iar fata, privea cam plictisită aşa credea Long – plafonul bogat sculptat al sălii. Prima lui impresie era că avea o figură excepţională. Fete frumoase se întâlnesc în fiecare zi însă aici era vorba de ceva precis, de o forţă vitală care subjugă pe cineva. Deodată privirile lor se încrucişară şi o secundă se uitară cercetător unul la altul. Tot atât de repede îşi lua ea privirea de pe el şi Long îşi dădu seama că bancherul îi vorbea...

— Nu cred să-l prinzi. Nimeni nu va putea să-l prindă. Părerea mea e că aparţine unei bande foarte iscusite...

— Aş dori să fie aşa, zâmbi Rămăşag. Poţi renunţa însă la această idee, d-le Monkford. Nu există onoare între pungaşi. D-nul lucrează singur şi asta e tăria lui.

Bancherul scoase din sertarul mesei un dosar mare şi îl puse pe masă.

— Aici sunt toate detaliile, nu numai cele ce privesc banca mea, ci şi a tuturor băncilor, care au păgubit de pe urma lui, zise el. Vei găsi toate iscăliturile originale, dar mă-ndoiesc că ţi-ar putea folosi la ceva M-urile, sunt la fel.

— Toate M-urile se aseamănă, întrerupse Arnold Long. M-ul e o literă care în general nu prezintă semne caracteristice speciale.

Vreun sfert de ceas, răsfoi în dosar, fără să găsească ceva util.

— Constat că s-au cercetat şi amprentele digitale pe acte.

D. Monkford dădu din cap afirmativ.

— Totdeauna se procedează aşa la falsificări de documente. Mâna stângă, însă, care ţinea totdeauna documentul, era înmănuşată.

Când Rămăşag părăsi banca, se uită la stânga şi la dreapta, nehotărât în ce direcţie să apuce. În sfârşit, se decise să meargă prin Gracechurch Street la o agenţie de vapoare de pe Fenchurch Street. La întretăierea străzilor Gracechurch şi Lombard, observă un om mai în vârstă, uscăţiv, care stătea pe loc, probabil să privească circulaţia mare din acel punct. Acesta îl privi pe Long cu coada ochiului şi Rămăşag înţelese intenţia acestei uitături cercetătoare. Privirea acestor ochi cenuşii durase numai o parte dintr-o secundă, totuşi era aşa de clară ca şi cum ar fi spus: „Te cunosc, eşti un detectiv”.

Rămăşag tresări, dar nu putu să-şi explice nici origina, nici cauza acestei tresăriri. Traversă apoi strada în direcţia Fenchurch Street, ca să-şi cumpere o gazetă. Omul stătu încă pe acelaşi loc. În costumul bine croit de vară şi cu pălăria de fetru alb pe cap, avea aparenţa unul colonel de infanterie. Rămăşag dădu într-adins un shilling vânzătorului de ziare, ca să poată observa cu atenţie pe străin până va căpăta restul. Desigur că era un

oarecare escroc, unul din aceia care trăiesc de pe urma unei întreprinderi dubioase. Un moment se gândi să se întoarcă şi să intre în vorbă cu el. Dar era funcţionar la Scotland Yard şi se afla în City, care îşi are proprii ei detectivi, ce nu vedeau cu ochi buni amestecul altora în districtul lor.

Pe când Long, stătea aşa pe gânduri, omul îmbrăcat în costum cenuşiu, opri un taximetru şi dispăru. Imediat după asta, Long, sub impulsul unei inspiraţii subite se sui într-un alt taxi.

— Lombard Street! Ţin-te după taxiul cela galben. Îl vei ajunge cu siguranţă la Mansion House.

Într-adevăr se apropiară repede de el. Long putu să vadă, din dosul gazetei, ce se făcea că citeşte, cum cel urmărit spiona prin geamul din dosul taximetrului,

În aceeaşi seară, când colonelul Macfarlane, părăsi biroul său, fu oprit de un tânăr vesel.

— Puteţi să numiţi asta norod, zise el cu respiraţia întretăiată, dar am descoperit pe Clay Shelton.

— Nu cred! zise colonelul gâfâind.

— Pariez! răspunse Long scurt.

Capitolul III

Când Clay Shelton traversă, o săptămână mai târziu, mica şi murdara localitate Chelmsford, îl cuprinse deodată o presimţire, o frică subită, care-l perturbă într-atâta, încât îi luă respiraţia pentru moment. Ţinând direcţia maşinii drept înainte, apăsă încet cu piciorul pe frână şi opri pe şosea. La dreapta lui se înălţa un zid înalt, roşu – murdar, cu o poartă neagră, mare.

Shelton îşi mângâie mustaţa căruntă, ce de şase săptămâni o îngrijea cu mare băgare de seamă.

Închisoarea Chelmsford. Să nu fi văzut el încă această locaţie, fără să-şi fi dat seama? Din cauza acestei vagi amintiri era aşa de abătut.

O portiţă se deschise în poarta mare, un gardian ieşi afară, după el patru oameni şi un al doilea gardian. Cei patru oameni purtau haine civile obişnuite, dar erau încătuşaţi unul de altul. „Puşcăriaşi în drum spre Dartmoor” se gândi Shelton. Ei fură duşi la Londra ca să poată lua de acolo trenul de la Plymouth. Poarta rămase deschisă. Garda de la poartă şi unul din gardieni discutau ceva. Shelton putea să-şi închipuie care era obiectul discuţiunii lor. În acest moment un automobil venea în goana mare din oraş pe şoseaua Colchester şi se opri la poarta

închisorii. Puşcăriaşii trebuiră să ia loc înăuntru, cu unul din gardieni, iar celălalt se aşeză lângă şofer, după aceea maşina porni.

— Hm! zise Shelton gânditor şi-şi mângâie din nou mustaţa.

O porni apoi şi el şi se întoarse spre Chelmsford oprind la hotel Sarracens Head unde coborî şi el. În geamul unei librării şi papetarii văzu o firmă:

SE PREIAU ANUNŢURI
PENTRU TOATE GAZETELE DIN LONDRA

Intră în magazin, ceru o bucată de hârtie şi începu să scrie. Până să împlinească toate formalităţile trecu ceva timp, căci funcţionarul, care era în prăvălie la ora aceea matinală, era un tânăr ajutor, care tocmai căpătase acel serviciu şi nu cunoştea încă bine mersul afacerilor. În sfârşit găsi formularele necesare.

— Doresc să se publice asta în coloana „corespondenţe” a ziarului Times, zise Shelton şi puse banii pe masă.

Tânărul luă hârtia şi o citi cu atenţie, deşi această conştiinciozitate era de prisos, căci fiecare cuvânt era scris cu litere de tipar.

Shelton părăsi Magazinul cu inima uşurată, pe când tânărul funcţionar puse anunţul, spre siguranţă, în cartea ce tocmai citea. Când noul său patron intră în prăvălie, găsi pe funcţionarul său citind, şi-ntr-un moment de mânie îl concedia imediat.

Cu cartea „*Despre viaţa spirituală*” de Anthony Trolope şi pe care patronul o azvârli într-un colţ ai prăvăliei, dispăru şi anunţul dat de Shelton. Din cauza acestei întâmplări, uşurarea sufletească ce simţise Shelton, era prea timpurie.

Ieşind din Colchester, Shelton trase maşina într-o şosea laterală, scoase dintr-o ladă un geamantan în care se aflau haine,

foarfecă şi aparat de ras şi se transformă în scurt timp într-un om, care părea bolnăvicios. După ce se examină cu atenţie, merse repede la staţia de tramvai, se urcă într-unul din vagoane şi o porni astfel spre centrul Londrei.

Ora bătu zece când intră în Eastern Counties Bank. Puse o hârtie şi o carte pe ghişeu. Funcţionarul care purta ochelari examină cu atenţie hârtiile şi dispăru în biroul particular al directorului. Când se întoarse, pe faţa lui se arătă acel zâmbet respectuos, parcă s-ar scuza de bănuielile nefondate ce le-ar fi avut.

— Şapte mii şase sute, zise el amabil. Cum doriţi să-i aveţi d-le colonel Weatherby?

— În hârtii de câte o sută, răspunse Shelton.

Pachete de bancnote ieşiră la iveală. Cu o extraordinară îndemânare casierul numără biletele de bancă şi trecu într-o carte numărul lor.

— Mulţumesc, zise el.

Shelton se pregăti să plece şi bagă banii în buzunarul dinăuntru al hainii. În acelaşi timp se mai aflau în sală alţi doi oameni şi un al treilea tocmai intra pe uşa învârtitoare. Primul din aceştia era un om, care părea obosit şi stătea rezemat de ghişeu. Pe acesta Shelton nu-l luă în seamă; dimpotrivă privirea lui se îndreptă către

omul care stătea cu spatele spre uşă şi care zâmbind, îşi arătă dinţii albi.

— Buna dimineaţa, Shelton!

Dintre toţi oamenii din lume – tocmai Long Rămăşag!

Shelton şovăi, aplecă capul înainte, tocmai ca un animal sălbatec surprins de vânător.

— Vreţi să vorbiţi cu mine? Numele meu nu e Shelton.

Arnold Long dădu din cap, îşi scoase pălăria şi-şi dădu cu mâna peste părul său negru.

— Aş dori bucuros, zise el.

În acest moment Shelton se aruncă asupra lui.

Trei oameni se bătură pe jos. Al doilea poliţist mereu încurcă pe Rămăşag. Şi omul de la ghişeu, care părea obosit, se aruncă în harababura aceea de mâini agitate şi corpuri încordate.

— Ei drace!

Urmă o explozie formidabilă şi al doilea poliţist căzu pe podeaua de mozaic, sângerând puternic.

— Jos revolverul, sau trag!

Shelton întoarse capul. Casierul care-i numărase banii, îndreptă asupra lui un pistol militar. Cu ocazia războiului chiar şi funcţionarii miopi învăţaseră să omoare oameni cu sânge rece.

Long Rămăşag puse cătuşele reci la încheieturile omului care pălise. În timp ce funcţionarul băncii telefonă la spital să se trimită o ambulanţă, doi poliţişti în uniformă intrară în bancă.

— Am nevoie de d-ta pentru fals de documente, zise Arnold în timp ce privea la cel de jos, care sta nemişcat şi în jurul căruia sângele se împrăştia tot mai mult. Credeam că d-ta nu porţi niciodată revolver?

Shelton nu răspunse şi detectivul se îndreptă către străinul care se amestecase în luptă.

— Vă mulţumesc, domnule. Vă sunt foarte recunoscător. Nu sunteţi d. Crayley?, adăugă el, când recunoscu pe cel ce ajutase.

Faţa acelui om bine îmbrăcat, care se amestecase în luptă, devenise albă ca varul. Mustaţa, care-i atârnă în jos, îi dădu o înfăţişare care-ţi inspira milă.

— Aproape că era să fiu şi eu omorât! gâfâi el. Am făcut tot ce am putut. Vă rog să mă înştiinţaţi dacă vă pot servi cu ceva. E mort?

— Cred!

Rămăşag se uită trist la corpul inert.

— Aş fi dorit să nu fi făcut asta Shelton. Dar omorul acesta va fi mult mai uşor de dovedit ca celelalte.

Se adresă apoi directorului Băncii.

— Aş vrea să-l ducem la poliţie înainte de a se produce îmbulzeală. Arătaţi-mi vă rog ieşirea din dos.

Directorul arătă drumul, prin biroul său, la curtea din fundul băncii. O mica poartă duse într-o stradă pustie, unde aştepta un automobil cu doi poliţişti. Rămăşag avuse grijă de toate.

Împinse pe prizonier în maşină şi se sui lângă el. Unde văzuse Shelton oameni încătuşaţi într-o maşină? La Chelmsford – părea că-i văzuse acum vreo mie de ani.

Capitolul IV

La 14 iunie, la orele 5 dimineaţa, Arnold Long părăsi Londra. Era o zi superbă, soarele lumina intens şi grădinile vilelor pe unde trecea Long străluceau în cele mai frumoase colori. Întâlni pe şosea numai căruţe ţărăneşti, şi când intră în Chelmsford perdelele erau încă trase la toate casele, aşa că numai muncitorii, care se duceau la câmp, aveau ocazia să se gândească de ce omul acesta, ar fi aşa de grăbit.

Tocmai trecuse printr-un mic sat şi automobilul zbură cu viteză de-a lungul şoselei, care trecea prin mijlocul câmpiilor înverzite, când văzu un om stând pe piatra kilometrică. Recunoscându-l numaidecât, opri maşina şi merse de-a-ndăratelea la locul unde-l văzuse. Omul şezu mai departe pe piatră cu o ţigaretă în gură şi privi la miratul detectiv, fără nicio jenă.

— Bună dimineaţa, Cavaleristule! De când v-aţi stabilit la ţară?

Harry Cavaleristu scoase ţigareta din gură, o privi îngândurat şi o aruncă.

— Sper că nu deranjez pe nimeni, zise el cu o privire sălbatecă.

— Vă plimbaţi de-a lungul şoselei întrebă Rămăşag politicos, întrebuinţând o expresie care să înfrumuseţeze meseria de vagabond.

— Am de lucru, dacă vrei neapărat să ştii şi anume o ocupaţie foarte bună.

Faţa Cavaleristului căpătă o expresie ciudată.

— Unde mergi copoiule?

Arnold Long nu crezu că în dimineaţa aceea va avea ocazia să zâmbească – dar zâmbi.

— Să prind hoţi, Cavaleristule şi privi la câmpiile ce se întindeau departe în zare. Singura clădire ce-o văzu, era un hambar negru. Aş putea să jur că nu ai dormit sub cerul liber. Şi nici nu ai umblat mult, pe aici Cavaleristule?

Cavaleristul nu răspunse. Cu o mişcare vagă a mâinii arătă spre îndepărtatul Chelmsford şi Arnold Long îşi continuă drumul, zâmbind pentru sine.

Maşina lui opri în faţa porţii închisorii din Chelmsford, când ceasul bătu ora şapte. Sună şi fu primit într-o anticameră. Un paznic îl conduse de-a lungul unui coridor îngust la capul căruia era o uşă deschisă.

Directorul închisorii se afla singur în micul său birou, căci nu sosiră încă nici judecătorul şi nici ceilalţi funcţionari necesari la asemenea ocazii.

— Preotul e acum la dânsul. Sper că nu o că fie prea emoţionant pentru d-ta. Eu nu pot să le suport!

Arnold dădu din cap.

— Pe tot drumul de la Londra, speram că-şi va fi schimbat dorinţa de a mă vedea.

Directorul clătină din cap.

— Nici nu te gândi la asta, zise el. Ultima întrebare ce mi-a pus-o ieri seară, a fost, dacă o să vii azi. I-am spus că am transmis

dorinţa lui ministerului de interne, care mi-a anunţat telegrafic sosirea d-tale pentru azi.

Se ridică de pe scaun, detectivul îl urmă de-a lungul unui coridor, până la o uşă grea de fier. Directorul o deschise şi intrară într-o sală înaltă. Pe ambele părţi ale sălii erau câte trei rânduri de uşi. Înaintea celulei, care era cea mai apropiată de intrare, era un paznic. Uşa celulei era deschisă şi o rază de lumină străbătu în afară.

— Aşteptaţi! zise directorul şi intră în celulă.

Ieşi numaidecât afară şi făcu semn lui Long, care intră în celula morţii cu inima palpitândă.

Shelton şedea fără haină pe pat, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. O barbă căruntă înrăma faţa lui palidă. Detectivul nu l-ar fi recunoscut.

— Şezi, Long! Nu vreţi să-i daţi un scaun?

Dar inspectorul Long stătu în picioare şi aştepta – ce aştepta nu ştia nici el.

— Voiam să te mai văd odată înainte de a mă duce pe lumea cealaltă.

Îşi scoase ţigareta din gură, scoase un rotogol de fum şi-l urmări, până se pierdu în tavan.

— Am omorât în viaţa mea patru oameni şi nu am regretat-o niciodată, zise el pe gânduri. Primul a fost un detectiv la o bancă din Cape Town şi al doilea directorul unei bănci din Bombay. Pe acesta nu voiam să-l omor, însă narcoticul ce îi dădusem era prea puternic pentru dânsul. Apoi mai veni şi chestia aceea din Selby. Mă urmărise până la barca mea de acasă – şi asta îmi era foarte neplăcut. Îl vei găsi îngropat între cei doi plopi la Wenham Abbey.

Arnold aşteptă.

— Cel de al patrulea...

Din nou suflă Shelton un rotogol de fum, pe care-l urmări până-n tavan.

— Despre al patrulea nu vreau să vorbesc. Era o chestie ciudată şi neplăcută... cam murdară!

Şi zâmbi omului din faţa lui.

— Şi acum trebuie să ispăşesc toate astea, aşa crezi d-ta – dar te înşeli! Îmi veţi tăia capul şi mă veţi îngropa, dar eu voi trăi mai departe! Te voi prinde în ghearele mele, domnule Long Rămăşag! Voi prinde pe fiecare, care a contribuit la prinderea şi moartea mea!

Când văzu faţa detectivului, râse domol.

— Crezi că mi s-a suit căldura la cap? Sunt chestiuni pe lume, amice, pe care filosofia dv. nici nu le visează. Una din ele este mâna spânzuratului!

Ochii lui priviră podeaua de piatră. Fruntea i se încreţi un moment, dar îndată râse din nou.

— Asta-i totu1! zise el scurt. Îţi vei aduce aminte ceea ce ţi-am spus, d-le Long – mâna spânzuratului va ieşi din mormânt şi te va apuca de beregată, mai de vreme, sau mai târziu!

Long nu răspunse şi dus pe gânduri urmă pe director în galeria cea mare.

— Ce crezi despre asta? întrebă acesta, ştergându-şi fruntea umedă. Era palid şi foarte emoţionat. Mâna spânzuratului!

— Pe mine nu o să mă prindă, zise Arnold Long, dând încet din cap. Pariez!

Numai aşteptă sfârşitul. Dincolo de Chelmsford într-un sat mic cu o foarte veche biserică, opri maşina. Arătătorul mare al ceasului se apropia de ora întreagă. Îşi scoase pălăria. Ceasul începu să bată: unu-doi-trei-patru-cinci-şase-şapte-opt.

„Dumnezeule! Dă odihnă nenorocitului!” zise Long Rămăşag „căci ştiu, că în acest moment, sufletul lui Clay Shelton părăsi lumea asta.”

„Mâna spânzuratului!” se gândi el şi zâmbi. Ceva lovi apărătoarea de vânt, care se sfărâmă în bucăţi.

Opri motorul.

Ping!

Al doilea glonţ îi rupse pălăria din mână şi un al treilea îi trecu pe lângă buze.

Într-o secundă sări afară din maşină şi privi liniştitul şi frumosul peisaj. Nu văzu pe nimeni, niciun gard măcar, unde s-ar fi putut ascunde un asasin, afară de...

În depărtare văzu el un gard mic, deasupra căruia plutea puţin fum alburiu.

Alergă repede peste livadă, în direcţia aceea, când se auzi o a patra împuşcătură. Se trânti de-a lungul pe pământ. Deoarece numai auzi nicio altă împuşcătură, sări în sus şi-şi urmă drumul, alergând în zig-zag.

Deodată zări ceva care făcu să-i oprească bătăile inimii. Din iarba de lângă gard se ridica o mână mare, albă, cu degetele înţepenite.

Ajunse locul. Un om era întins pe spate cu mâna îndreptată spre cer. Lângă el era o puşcă militară, pe care o ţinea strâns, cu mâna cealaltă.

Arnold se uită la faţa acestui om.

Era Harry Cavaleristul – mort!

Capitolul V

Harry Cavaleristu! Arnold Long privi îndelung faţa lui cenuşie şi nici nu-i venea să creadă că e mort. O mică cercetare îi lămuri cauza morţii fostului puşcăriaş. Fusese împuşcat pe la spate, de la o foarte mică distanţă. Rămăşag ridica puşca, încă caldă, care mai conţinea un glonţ netras.

Câţiva paşi în dosul gardului era un mal drept. Jos de tot, la piciorul acestuia mai trecea o şosea. Nicio vieţuitoare nu se vedea pe aceasta şosea, care la o depărtare de vreo cincizeci de metri făcea o curbă bruscă; însă, în praful alb se vedeau urme de roţi. Urcă din nou malul până la locul unde zăcea cadavrul lui Harry. Când se aplecă auzi zgomotul unei motociclete şi mai putu vedea capul motociclistului acoperit cu o cască de piele.

Acesta se îndreptă spre şoseaua, unde detectivul lăsase automobilul. În timp ce Long se ridică, făcuse semn motociclistului să oprească. Acesta ar fi trebuit sa vadă semnul, însă nu se opri; totuşi parcă micşorase viteza pentru în moment, când se apropie de automobil. O secundă mai târziu dispăru în dosul pomilor de anin, ce erau planaţi de-a lungul şoselei.

Detectivul căută vreun ajutor. Împuşcăturile trebuiră doar să fi fost auzite prin împrejurimi. Dar nu văzu în depărtare decât un

hambar negru care-i păru foarte cunoscut. Aici doar întâlnise azi dimineaţă pe Cavalerist.

Nu-i rămânea altceva de făcut, decât să se ducă în satul apropiat şi să ceară ajutor. Se întoarse deci peste câmp spre maşină şi când era cam la jumătatea drumului, o flacără vie ţâşni pe locul unde stătea maşina. O detunătură puternică urmă şi aerul se umplu de aşchii de lemn şi bucăţi de metal.

Rămăşag se opri pe loc, ca trăsnit. Apoi alergă spre locul accidentului cât îl ţineau picioarele. Maşina lui era o grămadă de fier îndoit şi lemn arzând. Spre norocul lui, zări un poliţist, care auzise explozia şi se apropie pe motocicletă.

— Dar ce s-a întâmplat cu maşina d-tale a explodat?

— Da, a explodat, zise Rămăşag necăjit, şi nici n-am nevoie să caut măcar bomba, care a cauzat această explozie!

— O bombă! strigă poliţistul mirat.

Distrugerea maşinii era lucru secundar pentru Long. În puţine cuvinte explică poliţistului ceea ce se întâmplase şi-l duse la locul unde zăcea Harry.

— Jos pe şosea sunt urmele unui automobil, zise Rămăşag. Însă cred că nu putem ajunge pe cei doi vinovaţi, decât numai cu aeroplanul.

Se făcuse de acum ora cinci după masă, când Long se întoarse la Scotland Yard, spre a raporta. Colonelul Macfarlane îl ascultă cu fruntea încreţită.

— Întreaga chestiune e inexplicabilă, s-ar putea chiar spune imposibilă, obiectă el. Shelton fusese spânzurat la opt dimineaţa şi nu exista niciun dubiu că e mort. Nu ţi-a fost posibil să te iei după urmele motocicletei sau al automobilului?

Rămăşag dădu din cap,

— Nu domnule, n-au fost văzuţi nici aruncătorul de bombe şi nici automobilul ceea ce se poate foarte uşor explica.

Automobilul ar fi putut s-o ia la dreapta şi să fi ieşit pe şoseaua principală, ceva mai la vest de Chelmsford. Singura maşina ce a fost văzută în sat era o camionetă Ford care părea că aparţine unui negustor de legume, căci era încărcată cu coşuri cu varză şi cartofi. Ceea ce s-a întâmplat motociclistul nu ştiu. Dar aş vrea să mai aştept vreuna sau două săptămâni, până să spun ceva în privinţa asta. Domnule colonel, avem de-a face cu Banda Groazei.

Macfarlane îl privi, cu fruntea încruntată.

— Nu te înţeleg bine, zise el. Shelton lucrase singur. Nu era şef de bandă şi n-avea prieteni. Şi după câte ştiu, e sigur că nimeni nu s-a interesat de soarta acestui om.

Rămăşag îşi muşca îngândurat buza de jos.

— E adevărat, zise el, şi totuşi – nu cred în mâna spânzuratului. Asemenea chestiuni supranaturale nu le pot concepe. Vom mai avea însă mult de furcă şi greu de luptat. Nu ştiu încă din ce parte va veni lovitura, dar va fi îngrozitoare şi tragică! Banda Groazei nu se va linişti. Pentru a se socoti cu mine, la întoarcerea mea din Chelmsford au angajat pe Harry, care era cunoscut ca bun ţintaş. De altfel era uşor să-l angajeze pe dânsul, care mă ura. Când şi-au dat seama că nu n-au nimerit, l-au împuşcat pe dânsul. Şi chiar dacă m-ar fi nimerit, tot l-ar fi împuşcat. El era predestinat morţii în momentul în care preluase această însărcinare murdară.

În lunile următoare, Long Rămăşag găsi un nou interes în viaţă. Noţiunea pericolului şi siguranţa că în urma acestui falsificator, în aparenţă singuratic, sta o întreagă bandă, care era mai îngrozitoare decât toate acele descrise în dosarele poliţiei, dădu mersului său o nouă fermitate şi ochilor săi o nouă strălucire.

Se informă de tot ceea ce făcuse Cavaleristu, din momentul în care acesta părăsise închisoarea din Dartmoor, cercetă pe toţi cei care veniseră în contact cu dânsul – în toate părţile se lovi de enigme – niciunul din cunoştinţele Cavaleristului nu putură să-i dea cea mai mică indicaţie, care ar fi putut duce la descoperirea celor ce i-au dat însărcinarea fatală.

Anul următor fusese bogat în întâmplări îngrozitoare. Un omor după altul fusese plănuit şi executat şi totuşi ziarele nu scriseseră nimic despre ele. Numai oamenii din Scotland Yard – din acea clădire întunecată pe Embankment – cunoşteau aceste grozăvii. Oameni celebri şi cunoscuţi îşi găseau moartea, în împrejurări inexplicabile, iar ziarele londoneze nu scriseră niciun cuvânt despre aceste crime.

Mâna spânzuratului lucra dibaci şi nu lăsa nicio urmă a faptelor sale.

Şi atunci soarta hărăzise vieţii lui Arnold Long un interes şi mai mare, care născu în el teama, o senzaţie ce nu cunoscuse până atunci. Făcuse cunoştinţa cu secretara domnişoarei Revelstoke.

Capitolul VI

Domnişoara Revelstoke era o femeie mai în vârstă şi avea numai puţine pasiuni extravagante. Nici nu avea în salon câini mici, cu părul lung, nici nu se împodobea cu broşe vechi. Prefera să asculte la radio, în loc să facă pasenţe şi nu cumpăra un automobil, decât în cazul când vânzătorul îi putea dovedi că maşina poate alerga pe şosea cu cel puţin o sută de kilometri pe oră. Era o femeie înaltă, cu un obraz gălbui, neted şi ochii negri de nepătruns. După câte ştia d-ra Nora Sanders, nu avea nicio manie blamabilă. Oricum, asta era remarcabil, la o femeie bogată, care ţinea o damă de companie, care de altfel îi făcea şi servicii de secretară. Casa mare din Colville Gardens, era din toate punctele de vedere un mediu potrivit pentru această remarcabilă femeie. Pe afară casa era clădită în stilul masiv al epocii reginei Victoria. Scara ducea la o uşă de intrare bogat sculptată, ale cărei părţi erau construite dintr-un lemn negru lucios. Perdelele brune-roşietice, florile din faţa ferestrelor şi cei doi pomi dinaintea intrării, tăiaţi cu îngrijire, se potriveau foarte bine cu exteriorul domnişoarei Revelstoke.

Observatorul superficial şi-ar fi putut închipui că în dosul jaluzelelor, s-ar afla sofale elegante, oglinzi de perete cu rame

aurite şi covoare de coloare roză. Dar s-ar fi înşelat, căci în general domnişoara Revelstoke aparţinea epocii în care trăia. Chiar camera Norei, dama ei de companie şi secretară, era aranjată artistic şi cu mult gust, ceea ce pentru dânsa era ceva extraordinar, căci la stăpânul ei anterior, locuise într-o mansardă, împreună cu o fată din casă sentimentală.

Într-o zi de vara, domnişoara Revelstoke stătu la mica ei mescioară de lucru şi scrise o adresă, cu scrisul ei mic şi drăguţ. După ce umezi bileţelul cu un burete, îl lipi cu îngrijire pe un pacheţel lunguieţ.

— Vei găsi că d. Monkford e un om foarte interesant, zise ea în felul ei hotărât. Are o fire glumeaţă cum sunt oamenii de talia lui. Oamenii graşi sunt totdeauna voioşi. Încă de când conducea o sucursală, vorbea prea mult, ceea ce nu e o calitate pentru un bancher. Pachetul e poate prea greu pentru d-ta.

Nora luă pachetul în mână. Era mai uşor precum îşi închipuise.

— Bănuiesc că te va invita să iei seara, masa cu el. Eu mănânc la nouă, aşadar cu o jumătate de ceas mai târziu ca de obicei. D. Henry va veni de asemenea la masă şi sunt sigură că nu mă va ierta niciodată, dacă nu o să fii înapoi.

Fata trebui să râdă. Domnişoara Revelstoke spunea de obicei, că Nora era motivul vizitelor dese ale tânărului şi frumosului avocat.

— Spune lui Monkford, că nu e nevoie să scrie şi că poate să oprească liniştit îngrozitoarea statuetă. Îl voi vedea săptămâna viitoare la „Little Heartsease”. Ai rezervat apartamentul?

Nora plecă cu un taxi la gara Paddington. O nouă viaţă începu pentru ea în momentul când îşi luase un bilet dus şi întors de clasa a treia la Marlow-on Thames, căci la sfârşitul acestei

călătorii avea să facă cunoştinţa cu *banda groazei* şi cu Long Rămăşag, acel extraordinar detectiv.

Nora sosi la Marlow cu plăcuta speranţă de a petrece o zi la ţară.

Harry, luntraşul din Meakes, se îndreptă, îşi netezi fruntea cu mâna arsă de soare şi privi pe aceea care i se adresa, cu acel interes respectuos, ce o au în general mateloţii faţă de oamenii care nu sunt îmbrăcaţi şi echipaţi ca ei.

— Casa d-lui Monkford?

Ţinu mâna la ochi ca să şi-i apere de razele soarelui. În acest loc Tamisa făcu o curbă bruscă către stăvilarul din Temple. Pe un mal se întindeau livezi verzi până la pădure, iar în partea cealaltă se vedea peste vârful pomilor, turnul cenuşiu al bisericii din Bisham. Către Bisham îşi îndreptă luntraşul privirea.

— Nu puteţi vedea casa de aci, zise el pe un ton din care se putea citi decepţia şi regretul că nu se putea vedea de acolo Bendham Manor. E o casa veche – o puteţi vedea, dacă suiţi pe acest drum. O clădire roşie cu coşuri multe,

O privi şovăind. Mai avea o mulţime de treabă. Trebuia să golească o barca şi să pregătească una pentru nişte excursionişti, care puteau să sosească dintr-un moment în altul. Nora era foarte frumoasă, de o frumuseţe gingaşă, delicată; avea buze roşii şi ochi cenuşii, în care strălucea un zâmbet blând. Purta o pălărioară mică neagră de fetru, fără nicio garnitură şi un costum albastru închis, care părea aproape negru şi care era foarte simplu, scoţând totuşi în evidenţă formele ei graţioase. Figura ei trăda mlădiere şi eleganţă, ce de altfel observase încă înainte de a-i fi văzut faţa, pe când se apropie de dânsul.

— Pe jos e departe, zise el ca şi cum ar fi voit să scoată în evidenţă serviciul ce ar voi să i-l facă. Dacă treceţi podul, trebuie

să apucaţi a doua stradă la dreapta – acolo, unde e monumentul eroilor; e departe, cred că ar fi mai bine, dacă v-aş duce cu barca.

— V-aş fi foarte recunoscătoare, îi zise ea.

Vocea ei era puternică şi totuşi dulce. O crezu soţia unui oarecare nobil, căci numai era o fetişcană. Felul ei de a se purta arăta maturitate şi încredere în sine. Nora Sanders era de fapt o fată de douăzeci şi doi de ani, care se împăcase de acum cu soarta ei, fără niciun viitor. Vârsta nu o îngrijora deloc, deşi trecuse de douăzeci de ani. Şi nici nu se sinchisea că e celibatară, căci nici nu întâlnise încă un bărbat, care s-o fi atras prin calităţile lui sufleteşti. Dar era îngrozitor să fii dama de companie şi secretara unei sexagenare şi să trebuiască să asculţi în fiecare zi observaţiile ei filosofice. Totuşi, dacă s-ar fi măritat, putea să fi nimerit şi mai prost. Visurile ei de viitor erau foarte modeste. Când îşi dedea drumul fanteziei, se gândea totuşi foarte prozaic, la un serviciu ce ar putea să ocupe o femeie într-o întreprindere, unde să câştige îndeajuns pentru a avea posibilitatea unei bune existenţe.

În timp ce Harry se duse să aducă vâslele, privirea ei rătăcea, pe fluviu. Zgomotul apei la stăvilar, era plăcut şi dezmierdător, sunetul orologiului de la biserica din Marlow, care tocmai bătuse de trei ori, se potrivea foarte bine acestei atmosfere senine. O barcă trecea repede prin cotitura fluviului, bătaia ritmică a vâslelor suna ca o melodie în această după amiază de vară liniştită.

Harry pregătise barca şi Nora se sui în ea.

Îndată ce barca se puse în mişcare, barcagiul începu să devină vorbăreţ.

— Asta-i barca lui Shelton, zise el, arătând cu capul vasul, tare deteriorat de intemperii şi care era legat de ţărm, în faţa unei case nelocuite.

Era o barcă du motor, care fusese odată frumoasă şi vopsită în alb, dar acum era ruginită şi stricată. Ea nu ştia cine era Shelton şi în timp ce se frământa să-şi aducă aminte cine ar putea fi, Harry îi povesti o parte din viaţa lui.

— Shelton fusese spânzurat, pentru că omorâse un poliţist. El fusese cel mai mare falsificator de documente, care existase pe lume, aşa zic gazetele.

Ea se uita la el cu ochii mari şi miraţi şi apoi îşi îndreptă privirea spre faimoasa barcă.

— Spânzurat?

Harry dădu din cap

— Dacă aţi citi toate astea într-o carte, nici n-aţi crede că ar putea fi adevărat. Acolo e barca lui Shelton şi după colţ e casa lui Monkford.

— E asta o coincidenţă? întrebă ea.

Probabil. Tot Marlow vorbea despre asta. Shelton avusese înainte o căsuţă lângă Temple, unde locuia singur. Această barcă conţinea o mică presă de tipărit şi multe din faimoasele scrisori de credit, care neliniştiseră băncile din două continente, fuseseră tipărite în cabina bărcii „Northward”.

— Dar nu e adevărat – vreau să zic că nu e nicio coincidenţă. Harry era în privinţa aceasta foarte precis. După ce Shelton fusese spânzurat se scosese la vânzare căsuţa şi barca. Un oarecare Finney cumpărase barca şi o vânduse mai târziu altui domn.

Harry îi povesti totul despre soarta bărcii.

— Dar ce legătură are d. Monkford cu toate astea? întrebă Nora, care începuse să devină curioasă.

— El l-a adus pe Shelton la spânzurătoare, zise Harry solemn, el şi cu domnul Long, celebrul detectiv. Acesta e acum la el, căci l-am văzut plimbându-se, azi după masă, într-o barcă.

Ea cunoscuse pe Joseph Monkford ca pe unul dintre cei mai proeminenţi membri ai Asociaţiei Băncilor. Era singura temă despre care vorbea domnişoara Revelstoke. Vârstnica femeie avea la el un cont curent, încă de pe timpul când Monkford era şeful unei sucursale a Băncii Southern. Graţie capacităţii sale, Monkford ajunsese director general la Southern Bank şi preşedintele consiliului de administraţie al Asociaţiei Băncilor.

— El, împreună cu Long Rămăşag! zise Harry cu multă satisfacţie duseseră pe Shelton la spânzurătoare. Long descoperise pe Shelton şi voise să-l prindă, când acesta scoase un revolver şi omorâse un poliţist numit Lacey care acompaniase pe Long – doar nu vreţi sa ziceţi că n-aţi auzit nimic despre asta? Nu e decât un an de când s-au întâmplat.

Nora dădu din cap. Ea nu citea niciodată poveşti senzaţionale. Totdeauna, persoanele care veneau în vizită la domnişoara Revelstoke, se plângeau că nu era niciodată informată asupra evenimentelor zilei şi că n-avea niciodată vreo părere, dacă era El sau Ea de vină, în cazurile întâmplate.

Acum începea să se vadă şi casa: o clădire spaţioasă din timpul reginei Elisabeta, clădită din cărămidă de culoare roşu-închis. Era înconjurată de plopi şi între casă şi fluviu se întindea o poiană mare şi verde.

Harry, duse barca cu o puternică lovitură de lopată, între cele două debarcadere. Aici fluviul era puţin adânc şi fără plante de apă; prin apa transparentă se vedeau o mulţime de peşti înotând. Doi oameni pescuiau cu undiţa de pe mal. Când barca se apropia de mal se uitară distrat la ea şi îşi îndreptară imediat privirea către peştii din apă. Nora luă pachetul şi apucă cu mâna înmănuşată, stâlpul de la debarcader. Apoi îşi deschise poşeta şi căută ceva bani.

— Nu, doamnă, mulţumesc. zise Harry, salutând politicos şi plecând repede cu barca.

— D. Monkford vă va trimite cu automobilul, doamnă mai strigă el.

Ea îi zâmbi, ceea ce el preţui foarte mult, deşi era om însurat; apoi Nora străbătu poiana cu iarba de curând tăiată.

Capitolul VII

Intrarea principală a casei era de partea apei. Un servitor îi luă pachetul şi o conduse într-un vestibul mare.

— D. Monkford are momentan o vizită, domnişoară – zise el, în timp ce deschise uşa unui mic salonaş.

Abia făcuse câţiva paşi, când intră, printr-o uşă din partea cealaltă a vestibulului, acela pe care-l căuta. Era mic, gras şi aproape chel. Pentru moment ea nu putu să-şi închipuie cum acest om vesel, cu faţa roşie, cu ochelari comici şi o vestă cu punctuleţe, ar fi putut să contribuie la condamnarea nenorocitului Shelton.

— Veniţi înăuntru domnişoară Sanders, intraţi. Dv. sunteţi doar domnişoara Sanders? A putut căpăta domnişoara Revelstoke statueta pentru mine? Minunat! E chiar o femeie foarte superstiţioasă.

Domnişoara Revelstoke şi bancherul ei aveau o pasiune comună, să colecţioneze antichităţi romane. Domnişoara Revelstoke cumpărase statueta, pe care o aduse Nora, de la un negustor. Caracterul îngrozitor al micii opere de artă, părea să îndreptăţească cadoul făcut lui Monkford.

Ea îl urmă în spaţioasa bibliotecă, cu ferestre spre apă şi văzu un domn, stând la una din ferestre şi uitându-se afară cu o privire întunecată. Pe acest domn îl mai văzuse undeva. Deodată îşi aduse aminte de el şi observă că şi dânsul o recunoscuse.

— Domnişoara Sanders, vă prezint pe d. Long.

Long! Numele îi păru cunoscut, dar pentru moment nu-şi aduse aminte de unde. Apoi îşi reaminti povestea ce i-o spusese barcagiul – povestea despre Shelton care fusese spânzurat. Long Rămăşag, detectivul.

Long se uită la Nora cu o privire, ce parcă îi pătrundea până în fundul cel mai ascuns al sufletului.

Tocmai când spera că Long va începe să vorbească, Monkford se duse lângă cămin şi sună.

— Să bem ceai zise el, chestia cealaltă poate să mai aştepte.

Long Rămăşag părea înţeles cu această propunere. Se duse la fereastră şi privi din nou ţintă afară. Cei doi, care pescuiau îl interesau.

Câteva momente, Nora se ocupă cu obiectul, care cauzase vizita ei la Monkford.

— Domnişoara Revelstoke ar fi trimis-o cu poşta, dar îmi pare că statueta o cam enerva – zise ea cu un zâmbet uşor.

Bancherul era ocupat cu desfacerea pachetului. După îndepărtarea hârtiei, dădu de o lădiţă mică de lemn, al cărui capac îl ridică cu un cuţit de deschis plicuri. Înăuntrul lădiţei se afla o cantitate de strujitură de lemn, din care colecţionarul scoase un obiect mic, înfăşurat în hârtie de argint. Când desfăcu şi acest înveliş, strigă cu veneraţie:

— Admirabil!

Şi era chiar admirabilă figura unei negrese goale. Statueta era înaltă cam de şase ţoli. Şi pentru Rămăşag, figura prezenta mai

mult interes, decât peisagiul de afară, căci se apropie încet s-o admire.

— Superb! Lucrul... extraordinar?

Monkford îşi exprimă admiraţia prin cuvinte fără şir. Femeia era sculptată în lemn de abanos – avea o expresie mandră, cu bărbia în sus, provocătoare. Mâinile ei mici ţineau o sabie de-a curmezişul corpului, iar talia ei era cuprinsă de-o cingătoare de metal, de care atârna teaca goală. Singurul metal ce mai avea figura, era o plasă subţire de aur, ce acoperea capul ei.

— Nu văd inscripţia.

— E pe partea de jos a soclului, zise Nora şi Monkford întoarse figura. Acum se putu citi şi inscripţia, deşi literele erau aproape microscopic de midi.

— Latineşte, zise Monkford inutil. Poţi să citeşti, Long?

Spre mirarea Norei, detectivul dădu afirmativ din cap.

Examină inscripţia, mişcând din buze şi citi apoi tare:

— Eu sunt moartea, care aşteaptă la sfârşitul tuturor drumurilor. Bărbaţii mă văd şi uită de norocul lor, căzând de-a dreptul pe săbiile lor. Păzeşte-te străine, ca din dragoste pentru mine, să nu cazi şi tu prin propria ta mână.

Deşi nu-i văzuse fata, Nora nu se îndoi că Long Rămăşag o examinase în timpul cititului. Când terminase, Monkford râse înfundat.

— Minunat! Aproape că s-ar putea spune – unic în lume! O figură asemănătoare se află în muzeul Clunny: Destinul negru. I se atribuie o mulţime de forţe misterioase, aş putea să jur că e veritabilă. Trei din aceste statuete se află în Europa şi una în America. Domnişoara Sanders, puteţi comunica domnişoarei Revelstoke că sunt un om mândru şi fericit.

— Destinul negru? Fruntea lui Rămăşag se încreţise. Destinul negru – hm!

Citi din nou inscripţia. Când termină ridică ochii şi privi spre Nora.

Şi atunci ea puse o întrebare, care fuse spusă înainte de a-şi fi dat seama de ceea ce făcu, o întrebare, care nu era deloc în legătură cu cele ce s-au vorbit până acum. Îşi dădu perfect de bine seama că această întrebare nu era la locul ei. Însă un imbold, pe care nu-l putea stăpâni, o forţă:

— Cine era Shelton?

Urmă o linişte mormântală. Inima îi bătea extrem de tare din cauza nesocotinţei ei. Se vedea cum schimba feţe-feţe.

— Oh, îmi pare rău, nu ştiu ce m-a îndemnat să pun aşa o întrebare prostească!

Faţa lui Monkford deveni lividă, ochii săi căpătară o expresie sălbatecă. Faţa lui roşie şi veselă se întunecase, căpătase aparenţa unui om prăpădit.

Oricare fusese efectul întrebării asupra lui Monkford, detectivul se amuză în sinea lui.

— Shelton fusese un falsificator, care omorâse un poliţist, zise el simplu. Îl arestasem şi el împuşcă un funcţionar ce mă însoţise. A fost spânzurat.

El aruncă o privire asupra gazdei, care nu scoase un cuvânt. Nora, care se uita la Long, observă în această privire o urmă de îngrijorare.

— Nimeni nu credea că va scoate un revolver. Presupun că îşi pierduse minţile în acel moment. Noi îl căutasem pentru fals şi escrocherie. Scosese din băncile americane şi engleze enorm de mulţi bani şi nu putuserăm niciodată să-l prindem.

Din nou observă cum Long se uita îngrijorat la Monkford.

— D. Monkford şi cu mine l-am urmărit şi i-am întins o cursă, în care a căzut. Chestia cu revolverul era o surpriză. Dacă cineva

a contribuit să fie spânzurat, apoi eu sunt acela. Mai bine îl omoram, înainte de a fi avut timp să tragă cu revolverul.

Ea simţi instinctiv că spunea o poveste, deseori repetată, care să arate nevinovăţia lui Monkford.

Dar nu putu înţelege de ce avea nevoie de scuze. Chiar dacă ar fi conştient de răspunderea sa, de ce l-ar putea cineva blama, pentru moartea unui om, care asasinase cu sânge rece un poliţist? Cuvintele următoare ale lui Rămăşag dădură oarecare explicaţii:

— Desigur că domnul Monkford s-a necăjit foarte mult din această cauză. El e de părere...

— Hai să schimbăm subiectul conversaţiei! Uite a sosit şi ceaiul, să vorbim despre altele.

Vocea lui Monkford suna aspru şi nesigură. Nici măcar noul subiect de conversaţie ce urmă, nu putu să-i ascundă enervarea. Faţa sa căpătase o coloare cenuşie, nesănătoasă. Mâinile, cu care ridica figurina ca să citească inscripţia, tremurau şi simula prost interesul ce arăta că are pentru această statuetă.

— Destinul negru! Într-adevăr! Sună nostim!

Râsul său era lipsit de voioşie.

— Dar nu voi muri, nici căzând pe sabia mea nici măcar peste stiloul meu.

După ceai Nora se duse afară pe poiană. Mai avea două ore până la plecarea trenului şi credea că domnii voiau să rămână singuri, însă se înşelase.

Se duse la apă şi observă cum o ştiucă se repezi într-o grămadă de peştişori, când auzi o voce în spatele ei. Întorcându-se, se găsi faţă în faţă cu Arnold Long.

— D. Monkford s-a dus în camera lui, să se culce puţin, zise el.

— Şi de toate astea sunt eu de vină!

Faţa şi vocea ei exprimau căinţă.

— Nici nu ştiu, cum mi-a venit să pomenesc de acest om îngrozitor. Urăsc asasinatele şi niciodată nu citesc sau vorbesc despre ele.

— Şi eu nu citesc decât aşa ceva, zise el frecându-şi nervos nasul.

— Nici nu arătaţi ca un detectiv, zise ea şi Rămăşag suspină.

— Am ajuns la convingerea că sunt cel mai prost detectiv din lume, zise el şi totuşi prima dată când v-am văzut, credeam că aş fi cam cel mai bun. Fusese chiar numai noroc.

— Când m-aţi văzut prima dată?

Trebuia să recunoască singură că întrebarea era prostească şi privirea lui plină de reproş o făcu să roşească.

— La Southern Bank, zise el scurt. Pariez că vă aduceţi aminte de asta.

Era furioasă pe el, totuşi numai un moment.

— Acum un an eram tânăr şi vesel. Azi parcă aş fi de o sută, poate chiar o sută cincizeci de ani.

— De ce? întrebă ea.

Scoase o ţigaretă din tabacheră şi înainte să şi-o aprinse, îi ceru voie din ochi.

— Pentru că săptămâna viitoare o să-l omoare pe Monkford, zise el în timp ce arunca chibritul în apă şi eu nu ştiu cum aş putea să-i împiedic.

Capitolul VIII

Ea îl privi fix. Fiecare trăsătură a feţei ei trăda groază şi neîncredere.

— Doar nu o credeţi cu adevărat?

Dânsul afirmă din cap.

— V-o spun dv. pentru că vă cunosc şi mă cunoaşteţi. A se înţelege reciproc la prima vedere se întâmplă mai des decât dragoste la prima vedere. V-am cunoscut din ziua când vă văzusem la Southern Bank. Aveţi o afinitate sufletească cu mine. Ce e drep, urăsc această expresie, căci şi-a pierdut tot farmecul, din cauza proceselor de divorţ. Să mergem mai bine să vâslim, şi să uităm de D. Monkford! El mai trăieşte încă!

Se sui în barcă fără să zică un cuvânt, deşi în sinea ei se bucura să fie împreună cu dânsul. Nu putea înţelege întreaga importanţă a părerii lui despre soarta lui Monkford şi totuşi îşi dădea seama că Long nu e un om din aceia care exagerează, ca să facă impresie. Ea însăşi se mira de influenţa ce o exercita asupra ei. Se simţea aşa de liniştită şi bine lângă el, încât n-avea nevoie să-şi impună acele rezerve şi bariere, pe care de obicei femeile le ridică în jurul lor, pentru a ţine lumea la distanţă. Dânsa n-avea niciodată obiceiul să-şi formeze repede vreo părere despre ceva

sau cineva, de felul ei era prevăzătoare. Experienţa o învăţase să întâmpine cu oarecare neîncredere, atât pe bărbaţi, cât şi pe femei. Nici nu-şi putu imagina, că i-ar fi fost posibil să simtă deodată interes pentru un om a cărei existenţă n-o bănuise măcar acum un ceas.

— Ce vârstă aveţi?

El vâsli spre mijlocul fluviului, când îi trânti această întrebare.

— Aproape douăzeci şi trei – sunt de acum foarte bătrână.

— Nu arătaţi bătrână. Când v-am văzut credeam că aţi avea vreo douăzeci.

În timp ce vorbea se uita peste umerii ei, la casa ce tocmai o părăsiseră.

— Frumuseţea e ceva ciudat – distruge vârsta. O femeie frumoasă are acea vârstă, pe care o dorim s-o aibă; nu că în cazul de faţa aş fi avut vreo dorinţă specială.

Ea ridica capul, ochii îi scânteiau de veselie.

— Toţi oamenii sunt frumoşi dacă pielea lor are o culoare sănătoasă.

— Cunoscusem, o femeie a cărei piele avea cea mai frumoasă coloare. Se uita însă chiorâş şi avea un nas ca de elefant, zise el.

Barca îşi urmă drumul în josul apei. Ea nu se gândi la nimic altceva, decât la această ciudată persoană.

— Aveţi cei mai frumoşi ochi, ce am văzut vreodată la o femeie, zise el după o pauză.

Ea ameninţă cu degetul.

— Domnule Long, mi se pare că încercaţi să flirtaţi cu mine, zise dânsa grav.

— Nu, nu încerc.

Ea ştia bine, că spune adevărul.

— Era numai o constatare. Sunteţi logodită?

Dânsa dădu negativ din cap.

— Nu. Sunt foarte ciudată. N-am fost încă niciodată logodită.

El respiră adânc.

— Într-adevăr e ciudat, zise el şi în timp ce băgă vâslele în barcă întinse mâna şi apucă ceva. Ea întoarse capul şi spre mirarea, ei, văzu barca asasinului.

— Voiam să vă arăt ceva, zise el.

Sări pe bordul vasului şi se aplecă ca să apuce mâna fetei.

Starea proastă a ambarcaţiunii era din apropiere şi mai evidentă. Scândurile punţii erau putrezite şi la fiecare mişcare intra apă în interiorul bărcii.

— Aici înăuntru avea presa.

Rămăşag deschise o uşă.

— Fusese pusă în funcţiune prin acumulatori – mai sunt încă aci. Veniţi înăuntru!

Ea îl urmă, aplecându-se, în întunericul cabinei. El aprinse un chibrit.

— Nu este asta o profeţie ca din vechiul testament? întrebă el.

În lemnul cabinei era gravat un şir de date, în total nouă date:

3 iunie 1954 J. X. T. L.
6 septembrie 1862.
9 febr. 1886.
11 martie 1892.
4 septemb. 1896.
12 septemb. 1898.
30 august 1901.
18 iulie 1923.
1 august 1924.

Lângă data de 18 iulie 1923 era însemnată o cruce mică, simplă.

— Profeţii. Întrece pe Ezechiel, mormăi Long Rămăşag şi dădu din cap cu admiraţie.

Fata era mirată.

— Gravase el aceste date? întrebă ea. Ce înseamnă ele?

— E sigur că ar da o serie întreagă de informaţiuni, zise el... 18 iulie 1923 – e uşor. În ziua aceea fusese spânzurat.

Ea respira greu şi se înfioră. Flacăra chibritului de ceară se stinse, timp de o secundă statură în întuneric, când deodată, cuprinsă de o frică neexplicabilă, se repezi pe uşă afară, la lumina soarelui. El o urmă imediat şi închise bine uşa. După felul lui de a se comporta bănui că el e proprietarul actual al bărcii Northward, ceea ce era şi cazul, deşi niciunul din partea locului nu ştia asta.

— Gravurile fuseseră descoperite de abia atunci când cumpărasem barca şi începui să demontez tăbliile de lemn. Aţi observat locul unde erau gravate? Tăblia de lemn, care fusese peste aceste interesante însemnări, nu era prinsă de perete cu şuruburi, ci atârna de balamale. Când începusem cercetările, abia atunci dădui de şirul de date.

— Dar el nu putuse prevedea ziua morţii sale? stărui ea.

El dădu din cap.

— Nu. Banda groazei a făcut-o.

Nora îi privi. Glumea oare?

— N-am auzit niciodată de aşa ceva.

— De vrăjitori aţi auzit? Atenţie domnişoară! Urcaţi-va în barcă, suntem prea aproape de mal.

El nu glumi. Ochii lui cercetară livada neîngrijită din faţa casei goale. Stătu în mijlocul bărcii, cu mâinile în şolduri şi chiar când îi întinse mâna, tot nu o privi. Atenţia lui era absorbită de casa cu jaluzelele lăsate şi de tufişul din faţa intrării în casă.

O secundă Nora se cutremură. Avea o senzaţie groaznică de frică: simţea prezenţa unui observator invizibil, ameninţarea unor ochi plini de ură.

— Închipuire – aici nu-i nimeni.

Long vorbi ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Cineva fusese acolo noaptea trecută. Fixasem un fir de aţă în faţa uşii şi azi firul era rupt.

Capitolul IX

Devenise gânditor. Vâslind în susul apei, trecură pe la pajiştea din faţa Benham Abbey-ului şi conduse barca în umbra pomilor, care creşteau pe marginea fluviului. Apucă o ramură şi ţinu barca în loc. Apoi începu din nou să vorbească.

— Trebuie să fie cineva foarte îndemânatec să trăiască în acelaşi timp sub diverse înfăţişări. Cunosc şase vieţi diferite ale lui Shelton. A fost odată un om care scria poveşti pentru Magazinul Copiilor, despre câini mici, care îşi găseau stăpânii amorţiţi în zăpadă. Acel om se chema Grinstead Jackson, celălalt nume al lui era Shelton. În Lambeth, un oarecare Simon Cole, avea o tipografie. Domnul Cole şi domnul Shelton purtară aceiaşi pălărie. În Oxfordshire un fermier făcu reclamă mare pentru ouă şi găini, cu care de altfel făcea un comerţ foarte întins şi ocupa vreo două duzini de oameni. H. P. Pearce era numele trecut în cartea de telefon, la Scotland Yard se numea Shelton. La Temple, un om mai în vârstă avea o căsuţă şi o barcă cu motor. Pescuia foarte mult şi era cunoscut ca cel mai bun pescar de barbuni din partea locului. Walter James Evanleigh stătea pe hârtia lui de corespondenţă – în realitate era Shelton. Atâta ştiu despre el.

Ceea ce nu ştiu despre el ar putea să umple un întreg raft din biblioteca d-lui Monkford.

— Era însurat? întrebă ea fascinată.

— Se pare că nu, zise Rămăşag şi o privi în ochi scurt şi cercetător.

— Evident că nu putuse să prevadă data morţii lui – Ah!

Pare că-şi aduse aminte de ultima dată, 1 august – şi azi era în 23 iulie!

— Ce o să se întâmple la 1 august? întrebă ea.

— Da! zise însoţitorul ei şi înainte ca ea să mai poată zice ceva, continuă:

— Nimeni afară de mine nu ştie ceva despre banda groazei şi ceea ce ştiu eu e aproape egal cu nimic. O simţi din când în când, crezi chiar că ai descoperit-o. Bătrânul Shelton escrocase băncile cu vreun milion de lire sterline, dar cheltuielile mari ce le-a avut cu cele şase vieţi diferite ce ducea i-au mâncat banii. Poate chiar a jucat şi la curse. Cei mai mulţi escroci au câte o slăbiciune. El plătea foarte bine oamenilor ce-i ajutau. Costa mult să trimiţi oameni în America, să ridice banii în baza scrisorilor de credit pe care falsificase. Odată trimisese un om, cu un tren special, de la New-York la Sacramento, care nu oprea decât în localităţile mari, ca să încaseze bani de la bănci şi apoi să dispară. Agentul său se înapoiase la Londra, înainte ca cineva de la vreo bancă, să-şi fi dat seama de fals. Ingenios – dar costă parale. Şi – un milion e ceva. Înapoia lui stătea tot timpul banda groazei. D. Monkford avea un frate, care plecă în concediu la Ilfracombe o săptămână, după ce îl prinsesem pe Shelton. El se înecă. Fusese găsit dis de dimineaţă pe plajă, în costum de baie. D. Monkford crede într-o întâmplare nenorocită. Aşa a şi fost. Ei puseseră mâna pe falsul Monkford

Nora se uită la el încremenită de mirare.

— Asasinat? întrebă ea cu voce stinsă.

Rămăşag afirmă din cap.

— Puseseră mâna pe falsul Monkford, zise el şi închise un moment ochii.

Părea că ceva îl înveselea.

— Plecaţi la oraş cu trenul de 6.15? Şi eu, dar plec cu clasa a treia, căci sunt democrat...

Nora văzu cum Long întoarse brusc capul în direcţia tufişului des de lângă mal. O mână o duse în buzunar şi cu cealaltă ţinea strâns craca. Inima ei bătea mai tare, se cutremură. Cu ochii mari deschişi se uita şi ea fix la tufiş. I se părea că aude un fâşâit curios.

Barca se învârti pe loc. Îndată descoperi şi cauza. Încheietura mânii care ţinu craca se învârti de asemenea, dar mişcarea aceasta se opri repede şi Rămăşag se ridică aşa de uşor, încât barca de-abia se legăna. El stătu exact între dânsa şi locul unde auzise zgomotul. Părea că ascultă. Apoi, se aşeză tot atât de repede, pe cât se ridicase şi vâsli barca spre mijlocul fluviului.

— Bandă a groazei! zise el pentru sine. Bandă a groazei – pregăteşti ceva şi nu ştiu ce.

Nu mai vorbi nimic şi nu-i dădu nicio explicaţie, ci vâsli mai departe, parcă spre malul celălalt.

— Aţi văzut pe vecinul nostru? întrebă el în felul său scurt. Ar trebui să-l cunoaşteţi – e o curiozitate din Marlow. Eu îl numesc Ercule. Vecinii lui i-au dat alt nume. Se afla în bancă în momentul când l-am prins pe Shelton şi deşi pare molatec, totuşi intervenise energic în luptă. Aceşti oameni care par molateci, fără energie, sunt câteodată foarte capabili. Când eram la Cambridge... întrerupse deodată fraza, fără vreun motiv aparent.

Ajunseră la sfârşitul mărăcinilor şi priviră extaziaţi la admirabila priveliişte ce li se oferea. Casa, care era în dosul

inevitabilei pajişti, era mai mică decât Benham Abbey. Poiana avea forma unui paralelogram verde-închis şi înconjura o grădină atât de minunată, cum nu mai văzuse ea niciodată. Roşu-închis, auriu, albastru de cobalt, purpur roşu deschis se amestecau armonios între ele. Casa însăşi era aproape complet acoperită cu trandafiri agăţători roşii şi glicină. Două mari arcade cu stâlpi de piatră şi acoperite cu trandafiri agăţători treceau pe ambele părţi ale poienii de la apă spre casa. În apropiere de mal era o umbrelă mare de soare cu dungi albe şi roşii. Sub umbrelă un om stătea întins pe un scaun de trestie. Când barca se opri la mal, se sculă obosit de pe scaun. Era un om uscăţiv cu un obraz lung şi cu aparenţă bolnăvicioasă. Îşi prinse monoclu pentru a privi pe vizitatori. Faţa sa era fără nicio expresie.

— Hallo, Long! zise el trăgând vocea şi întinse molatec mâna lui Long, în timp ce privi fata ce-l acompania.

— Aş dori să vă prezint domnişoarei Sanders – domnul Crayley.

— Jackson Crayley, mormăi omul uscăţiv. Îmi pare bine. Luaţi loc vă rog!

— Cred că domnişoara Sanders ar vizita cu plăcere grădina dv.

— E splendidă, zise fata entuziasmată.

— Da-a! Nu e urâtă.

Părea că Crayley se cam jena să recunoască frumuseţea proprietăţii sale de la ţară.

— Am un grădinar foarte bun. Arătaţi grădina tinerei d-şoare şi culegeţi ce doriţi...

Nici nu plecaseră, bine, că se şi trânti din nou pe scaun şi citi mai departe gazeta.

— Ce părere aveţi despre el?

Nora ezită.

— Pare,.. pare că e foarte obosit, zise ea şi Rămăşag trebuia să râdă de aceasta apreciere a ei.

— S-a născut aşa. Nu e mare procopseală de el. E curios însă, că era în bancă când prinserăm pe Shelton şi mi-ajută să-l arestez, – aşa cum putuse. Evident că Shelter îl azvârlise deoparte – asemenea oameni sunt pe lume, pentru a fi daţi mereu la o parte. D. Monkford îl simpatizează. Crayley e un om al modei şi stă aci la ţară numai în timpul sezonului, fie că tocmai a venit din Deauville sau că o să plece în curând la Aix. Vei pleca la Heartsease, la săptămâna de golf?

— De sigur, zise ea mirată, nu credeam că şi asta e un eveniment monden.

El spuse ceva cu jumătate voce, ce ea nu înţelese. Din tonul cu care vorbise, bănui ca ar fi ceva nu tocmai măgulitor pentru jocul de golf.

Când se întorseseră spre Crayley, îl văzură discutând cu o doamnă, care era într-o barcă foarte luxos amenajată. Nora o putu vedea numai superficial, în momentul când tocmai plecase. Era o fată nu tocmai frumoasă, dar foarte bine îmbrăcată.

— E îngrozitor! Să mă întrebe oamenii dacă ar putea vizita grădina mea... mormăi Crayley şi apoi, când îşi dădu seama de impoliteţea lui, adăugă repede: Cred – să mă-ntrebe dacă ar putea veni joi şi să aducă şi câţiva prieteni. Aici doar nu este hotel sau grădina publică, sau ceva similar. Vreţi să şi plecaţi, domnişoară?...

— Vă mulţumesc pentru permisiunea ce mi-aţi dat să vizitez grădina dv....

Şi dând mâna lui Crayley se sui în barcă.

— Mai veniţi şi altă dată, strigă d. Jackson Crayley şi se aşeză din nou în fotoliul său.

Nici vocea şi nici purtarea lui nu mascară bucuria că i-a văzut plecând.

Un râs diabolic se ivi pe faţa lui Rămăşag, pe când vâslea spre Benham Abbey.

— De ce vă bucuraţi? întrebă Nora zâmbind.

— Aşa un filfizon – aţi observat jambierele lui galbene? Şi pentru crime mult mai mici se pedepseau oamenii!

Monkford îşi schimbase probabil părerea, căci în loc să se odihnească, cum intenţionase, Nora şi Rămăşag îl găsiră plimbându-se pe malul apei încoace şi încolo.

Cei doi, care pescuiau cu undiţa, erau tot acolo. Nora se întrebă cu mirare, dacă putuseră ei prinde vreodată peşte, mai cu seamă că şi-au ales un asemenea loc în care apa e foarte puţin adâncă şi clară.

— Voi vedea pe doamna Revelstoke în săptămâna viitoare la Little Heartsease, zise Monkford în timp ce se îndreptară spre casă. Spuneţi-i că ar trebui şi dânsa să înceapă să joace golf. Niciodată nu e prea târziu nu-i prea târziu!

Ea trebuia să plece la gară cu automobilul, împreună cu Rămăşag. Acesta mai avea ceva treabă cu prietenul său şi între timp dânsa aşteptă în maşină, uitându-se de jur împrejur. Spaţiul din dosul casei era mic: poate numai de vreo trei ori mai lat decât şoseaua şi se vedea că zidul ce înconjura casa era clădit în ultimii ani. Era foarte înalt şi pe marginea de sus erau aplicate trei rânduri de cuie. La poarta mare, care de asemenea era nouă, stătea un om voinic, care fuma o pipă scurtă. Ea avea impresia că şi acesta, ca şi cei ce pescuiau cu undiţa, îşi petrecea timpul alene, aşa fără niciun scop şi Nora se uită mirată de la el la zid şi de la zid la el.

În drum spre gară Rămăşag era foarte curios. De cât timp lucrează? Ce face? Trebuia să recunoască multe defecte: la

maşină nu prea scria destul de bine, stenografiază chiar prost, vorbea bine trei limbi...

— Daneza?

El se opri brusc lângă casa de bilete, când puse această întrebare.

— Nu – dar de ce tocmai daneza? Germana, franceza, italiana şi puţin spaniola.

În ciuda aşa ziselor sale sentimente democratice, Rămăşag o conduse într-un compartiment de clasa întâia.

Când trenul plecă din gară în direcţia Bourne End, el o întrebă dacă ar putea să păstreze un secret.

— Cei mai mulţi cred că pot, dar cei mai mulţi sunt ca reporterii de ziare şi scopul vieţii unui reporter e să povestească totdeauna altora câte ceva.

El deschisese fereastra compartimentului, întâi într-o parte şi se uită afară, în urmă în cealaltă parte. Apoi se aşeză în faţa ei, cu ochii râzând.

— Vreau să joc cuiva o festă, explică el. Un om de la Scotland Yard mă observă – desigur din prietenie. El e în vagonul de serviciu, în care se află o mică fereastră de unde se poate vedea tot trenul. V-aţi ocupat vreodată cu filosofia, d-ră Sanders?

Ea dădu din cap.

— Puţin. Şi pot de asemenea să păstrez un secret, adăuga ea provocatoare.

— Aţi citit vreodată tratatul lui Leibnitz despre cauzalitate? Nu, mi-am închipuit. Trebuie totdeauna să cauţi cauzele unui fapt. La Shelton nu era posibil, pentru că nimeni nu ştia ce-i cu el şi ce face. Dar când fusese spânzurat, s-a creat o nouă serie de cauze. Vă povestesc toate astea pentru că vă simpatizez. Nu sunt îndrăgostit – nu trebuie să vă gândiţi la asta. Îmi sunteţi dragă, pur şi simplu!

Ea ascultă ca trăsnită, fără să poată scoate o vorbă. El continuă:

— La Scotland Yard îşi bat joc de mine şi de banda mea a groazei, dar unde e judecătorul care l-a condamnat? Mort! Unde e procurorul? Mort! Unde e călăul? Mort! Eu mai trăiesc, şi Monford trăieşte....

Pank!

Geamul se sparse în bucăţi şi ceva trecu printre ei, ca bâzâitul unei albine înfuriate. De pe plafonul vagonului căzură o mulţime de aşchii de lemn.

Rămăşag zâmbi voios.

— Omul care a tras acest foc e mort – pariez!

Trenul se opri în Bourne End şi Rămăşag îşi luă rămas bun în felul său particular.

— Trebuie să mă înapoiez, să stabilesc identitatea cadavrului, zise el vesel şi când văzu faţa palidă a fetei, adăugă repede: e numai o glumă! La vreo doi kilometri de aci e un loc de tragere la semn şi aş putea paria că un oarecare recrut stângaci, face exerciţii de apărare contra aeroplanelor.

Ea nu se lăsă înşelată, totuşi se forţă să zâmbească şi mai zâmbi şi în momentul în care trenul se puse în mişcare.

— Dobitocule, îşi zise Rămăşag necăjit, când dispăru ultimul vagon în cotitură. Vânător de senzaţii! Sperietor de fete!

În modul acesta îşi făcu mustrări, în timp ce taximetrul îl ducea la locul de unde căzuse împuşcătura. Nu pierdu mult timp până să-l găsească. Când glontele pătrunsese în compartiment, trenul trecuse pe lângă o mică căsuţă alături de linie şi pe care lucrătorii o întrebuinţau ca depozit de scule. Nu se vedea nicio altă casă. Paralel cu calea ferată era un câmp de ovăz, care ajungea până la şoseaua pe care venise el cu un poliţist din Bourne End.

Se aştepta să găsească cadavrul lângă terasamentul căii ferate, dar se înşelase. În mijlocul câmpului era un povârniş ce ducea spre o baltă. Aici, între o mulţime de buruieni, văzu corpul nemişcat al unui om. Era îmbrăcat sărăcăcios, vreun vagabond, un fost ostaş, căci vesta lui zdrenţuită purta nişte benzi murdare de medalii militare.

— Împuşcat pe la spate, zise Rămăşag după o scurtă cercetare. Bietul om! Ce carte e aia, brigadier?

Funcţionarul îi dădu un carneţel jerpelit, ce-l ridicase de pe jos. Long Rămăşag răsfoi încet foile murdare. Ultimele notiţe, scrise cu creionul, îl interesară:

„Al treilea vagon de la locomotivă.
A doua fereastră.
Nu trebuie împuşcat dacă fata e la fereastră.”

Long cercetă şi celelalte pagini. Găsi trecut şi un nume: Joe Hanford şi două adrese, una în Essex şi una în Londra.

— Individul ăsta era foarte minuţios, zise Rămăşag dus pe gânduri, şi pentru că era foarte minuţios şi-a trecut în carneţel instrucţiunile căpătate. Dar cum le-a putut primi aici?

Se uită de jur împrejur şi în acest moment văzu o rază de lumină pe creasta dealului, cam la o depărtare de cinci kilometri. De mai multe ori se aprinse şi stinse.

— B-C-N-F-L-D silabisi Rămăşag. „Beaconsfield”. Semnalizatorul necunoscut semnaliza cuiva o veste printr-un heliograf. S-ar fi putut presupune că o oarecare trupă face exerciţii militare. Din nou apărură razele de lumină. L-N-G S-R-C-H F-L-D[1]

[1] Long search the field.

— Long cercetează câmpul!

Long ar fi dat orice să aibă şi el un ochean, ca acela ce-l întrebuinţa misteriosul observator.

Acesta fu ultimul semnal. Probabil că fusese văzut cum se uită spre deal şi observatorul bănui că Long ar putea înţelege comunicările ce transmitea.

Detectivul făcu repede o socoteală. Puterea heliografului e foarte mare, poate să transmită ştiri la depărtări mari. Asasinul ar putea fi şi dincolo de oraşul Marlow şi totuşi să citească avertismentul. Cel mai apropiat telefon era desigur la Bourne End. Trebuia să rişte şi să nu lase nimic neîncercat, ce i-ar putea fi de folos. Lăsă pe poliţist lângă mort şi se duse singur la taximetru, care-l duse înapoi la Bourne End.

După o oarecare întârziere capătă legătura cu poliţia din Beaconsfield şi auzi ceea ce de altfel se aştepta să audă.

— Pe aici trec cam zece maşini pe minut, zise funcţionarul de serviciu. Nu aţi putea să-mi descrieţi mai detaliat maşina?

— Însărcinaţi pe cineva să noteze numerele tuturor maşinilor ce vor trece în cincisprezece minute, zise Rămăşag.

Nu prea avea speranţă că ar putea să aibă vreun succes oarecare. După, toate probabilităţile, automobilul trecuse prin Beaconsfield, înainte ca dânsul să fi putut avertiza poliţia.

Se întunecase de acum, când Long părăsi Bourne End. Către miezul nopţii toate gazetele din Londra primiră o notiţă cu rugămintea de a o publica de urgenţă la informaţii:

> Avertisment către soldaţii eliberaţi
>
> În ţară se află o organizaţie care oferă sume mari soldaţilor eliberaţi şi fără lucru, în special bunilor ţintaşi. Serviciile cerute sunt nelegale şi de natură penală. Soldaţii eliberaţi sunt avertizaţi să nu accepte astfel de însărcinări, căci urmările vor fi fatale, de îndată ce poliţia îi va descoperi. Soldaţii eliberaţi cărora li se fac astfel de

propuneri să se prezinte imediat la inspectorul Long, la Scotland Yard. Camera Nr. 709. O recompensă de 500 lire sterline va căpăta acela, care prin informaţiile sale va contribui la arestarea şi condamnarea acelora, care dau astfel de însărcinări.

A doua zi dimineaţa d. Jackson Crayley desfăcu jurnalul. Îşi puse monoclu şi citi acest avertisment. În timpul cititului trase gânditor de mustaţa. Lăsă dejunul neatins şi se duse în frumoasa lui bibliotecă, cu priveliştea spre gradina ce admirase atât de mult Nora Sanders. Luă telefonul, ceru un număr şi imediat îi răspunse cineva,

— Ai ciit jurnalul? întrebă el.

După ce ascultă răspunsul, continuă în felul său trăgănat.

— Trebuie să renunţăm la militari. Rămăşag o să mai facă greutăţi.

Ascultă ce vorbi persoana cealaltă, apoi zise:

— Da, sunt de acord, cred că săptămâna viitoare. Îi vom curăţa atunci pe amândoi deodată.

Se duse înapoi în sufragerie cu un sentiment de satisfacţie, căci vocea din telefon îi anunţă soarta lui Long Rămăşag.

La centrala telefonică, un om de la Scotland Yard auzise fiecare cuvânt. Dar la sfârşit nu era mai luminat, căci convorbirea fu dusă în limba daneză.

Capitolul X

Nimic nu enervă pe domnişoara Revelstoke. Era atât de calmă, încât ar fi considerat un cutremur, ca un fenomen natural care nu trebuie să-ţi tulbure liniştea. Se povestea că în timpul unuia din cele mai puternice atacuri aeriene asupra Londrei, dânsa nu puse deoparte lucrul ei fin de mână, pe care-l lucra în acel moment.

Ea ascultă acum cu oarecare încordare la cele ce istorisea fata.

— Extrem de dramatic! zise ea sec. Într-adevăr Nora, rişti să devii cunoscută! Cum îl cheamă pe acel ciudat detectiv?

Când Nora îi spuse numele, dânsa dădu din cap.

— Da, îmi aduc aminte, el se ocupase de afacerea Shelton.

Fata nu-i pomenise încă nimic despre evenimentele curioase ce s-au petrecut, dar acum îi povesti aproape totul ce se întâmplase în acea după amiază.

— Sper că erai înfiorată când ai vizitat acea barcă îngrozitoare, zise aspru domnişoara Revelstoke. Trebuie să fi fost foarte groaznic. D. Long începe să mă intereseze. Ar trebui să-l chemăm într-o seară la noi la masă, dar între timp ne aşteaptă mâncarea şi afara de asta d. Henry şi-o fi pierdut răbdarea aşteptându-ne.

Friederick Henry, care se mai ocupa şi de publicistică, dar numai ca diletant, era una din acele personalităţi negative, care

nu impresionau de loc pe Nora; nici n-o atrăgea, nici n-o dezgusta. Ştia să converseze plăcut, în societate se prezenta bine şi era socotit ca bun avocat. Legenda că admiraţia lui pentru Nora Sanders ar fi cauza deselor sale vizite la Colville Gardens nici n-o amăra măcar. Era prea inactiv şi neînsemnat ca să fi putut să-i infiltreze oarecare sentimente mai puternice.

După un sfert de oră acompania pe domnişoara Revelstoke în sufragerie. Henry sta rezemat de cămin, cu mâinile la spate şi contempla covorul. Norei i se păru că se gândeşte la vreo problemă grea juridică.

Probabil că acesta era şi cazul, căci la intrarea domnişoarei Revelstoke, tresări ca speriat şi se scuză.

— Am căpătat o chestiune foarte enigmatică, zise el în timp ce îndreptă scaunul gazdei sale, şi afară de asta foarte groaznică! Aţi auzit de Wallis?

— N-am avut plăcerea, zise domnişoara Revelstoke. Dar îmi închipui că e o persoană renumită, căci numai astea pot fi cunoscute prin simpla indicaţie a numelui lor.

— Temută, e o expresie mai potrivită, zise d. Henry, cam aspru, în timp ce se aşeză la masă şi-şi desfăcu servieta. Era călăul oficial.

Domnişoara Revelstoke îl privi neclintit.

— Wallis trăise în Odham şi noi suntem reprezentanţii avocatului său, continuă Henry şi adaugă repede: Dacă nu vă place această temă neplăcută voi vorbi mai bine despre fluturi.

Vorbea mai mult fetei decât domnişoarei Revelstoke.

Nora dădu zâmbind din cap.

— Pare că era un desfrânat, dar în anumite privinţe era un om econom. Poseda proprietăţi în Londra – trei case mici în Bermondsey şi până la moartea lui, nimeni nu ştiuse că era însurat. Cel puţin nu ştiuse că era pentru a doua oară căsătorit şi

că uitase de formalitatea de a se divorţa de prima lui soţie. Nu lăsase niciun testament şi pare că se va naşte un proces.

Interesul pentru decedatul Wallis trecu repede şi conversaţia se îndreptă spre Marlow.

— Ai lăsat acolo o impresie profundă, draga mea! zise domnişoara Revelstoke. Monkford m-a chemat la telefon. Era extrem de încântat de persoana d-tale, de coloarea feţei d-tale şi în general de modul d-tale de a te comporta.

— De mine? întrebă Nora mirată? Dar de-abia că se uitase la mine! Desigur că nu l-aţi înţeles bine, domnişoară Revelstoke. Cred că o fi vorbit despre Destinul Negru.

— Alo! Ce-i aia Destinul Negru? întrebă Henry ridicând ochii.

Domnişoara Revelstoke descrise în câteva cuvinte picante şi răutăcioase statueta ce o trimisese bancherului.

— Aşadar ai făcut cunoştinţa lui Jackson Crayley? întrebă domnişoara Revelstoke. Ce părere ai despre el?

Nora ezită.

— Nu impresionează prea mult, zise ea, atenuându-şi părerea.

— Cred şi eu, continuă Henry indispus. Într-adevăr nu cunosc vreo altă persoană atât de insignifiantă ca Jackson.

— Duce o viaţă absolut egoistă, completă domnişoara Revelstoke. O da, îl cunosc foarte bine.

Pare că d. Crayley nu prea era simpatizat de stăpâna ei şi nici de avocat. Când conversaţia începu să slăbească, Nora făcu ceva, de care îi păru apoi rău. Vorbi despre banda groazei. Nu era niciun motiv pentru care nu trebuia să vorbească despre această chestiune, dar era convinsă, că ceea ce îi spusese Arnold Long, era ca să zicem, aşa, destinată numai unui cerc mai intim de cunoştinţe şi nu putu scăpa de sentimentul neplăcut că ar fi abuzat de încrederea lui. Acest sentiment era atât de puternic,

încât încercă să schimbe subiectul conversaţiei. Ochii negri ai domnişoarei Revelstoke o priviră tăios.

— Mie teamă că poliţistul ţi-a lăsat o impresie durabilă, Nora, glumi ea. Parcă crezi că n-ar fi trebuit să ne povesteşti despre banda groazei.

Această femeie bizară avea extraordinarul dar, de a citi gândurile, ceea ce de multe ori o pusese pe Nora în încurcătură. Şi de data asta roşi, constatând că domnişoara Revelstoke i-a priceput intenţia. Henry zâmbi, fără ca ea să ştie pentru ce, până ce zise:

— Nu trebuie să te necăjeşti că ne-ai povestit aceste teribile secrete. Am cam auzit eu de ele. Chestiunea e prea absurdă ca să se mai piardă timpul cu ea. Shelton, despre viaţa căruia sunt mai mult sau mai puţin bine informat – în afară de Scotland Yard, am poate cele mai multe documente asupra faptelor sale, lucrase incontestabil singur. N-avusese nici prieteni nici rude şi nici colaboratori intimi. Acesta e motivul pentru care, mult timp, nu putuse poliţia să pună mâna pe el!

Aceste cuvinte fură adresate ambelor femei.

— Răzbunare organizată nu există în această ţară, continuă el. Cine ar mai avea vreun interes să se răstoarne pe judecătorul, procurorul şi călăul, care au contribuit să îndeplinească soarta lui Shelton? Singurii oameni, care ar putea fi porniţi contra lor, ar fi aceia care ar fi avut o mare afecţiune pentru el – rudele sale; ori e ştiut că în toată lumea, el nu avusese nicio rudă.

— Poate să fie recunoscător pentru asta, zise domnişoara Revelstoke oftând.

— *Vendetta* nu e cunoscută la noi în ţară, continuă Henry, şi nu se poate imagina, ca oameni să-şi rişte viaţa lor, pentru a răzbuna pe acela, care nu poate să-i răsplătească nici măcar cu recunoştinţa lui.

— Ţi-a povestit d. Long ceva ce s-ar fi întâmplat, vreo faptă ce ar fi săvârşit banda groazei? întrebă domnişoara Revelstoke.

— Nu, zise Nora, îi era numai teamă...

Iarăşi vorbea prea mult, dar din fericire Henry îi veni în ajutor.

— ...îi era teamă pentru Monkford. Asta e iar un secret public, o întrerupse el zâmbind. Nu mă gândesc că lui singur i-ar fi frică, căci după cum îl cunosc, nu e aşa un om.

— Monkford nu-şi făcuse decât datoria. E o prostie să se creadă ameninţat cu ceva! ripostă domnişoara Revelstoke nerăbdătoare. Într-adevăr, Nora, trebuie să-l cunosc pe detectivul d-tale. Pare să fie simbolul omului care a dispărut de când excelentele romane ale lui Gaboriau nu mai sunt moderne!

— E într-adevăr foarte simpatic, răspunse fata, fără nicio urmă de exaltare.

Henry o privi îngândurat şi-şi frecă încet mica mustaţă neagră.

— Pot numai s-o confirm zise el.

— Rămăşag este excentric şi întrebuinţează metode, care se abat complet de la sistemele uzuale de cercetări, dar nu e un vânător de senzaţional.

— Cine-i el? întrebă domnişoara Revelstoke şi pentru prima oară Nora auzi despre rudele bogate ale lui Long.

— Într-una din zile va fi baron şi va poseda două milioane de lire sterline zise Henry. Ăsta şi e motivul pentru care nu prea e agreat la Scotland Yard. Tuturor le e teamă să nu li se facă reproşul, că l-ar proteja.

Nora Sanders nu se aştepta la o seară plăcută. Stăpâna ei era o jucătoare pasionată de pichet şi în general Nora era partenera ei. Dar azi, femeia cu faţa galbenă n-avea nevoie de dânsa. Domnişoara Revelstoke poseda în Londra multe proprietăţi şi după masă duse pe Henry într-un mic birou lângă salon.

Avocatul o urmă supus, ţinând în mână o servietă plină cu documente.

— Voi petrece o seară foarte plăcută, zise el cu jumătate voce, când trecu pe lângă Nora.

Dânsa îi zâmbi plină de compătimire, căci ştia că domnişoara Revelstoke era o straşnică femeie de afaceri, care poseda o extraordinară perspicacitate la examinarea socotelilor.

Când Nora bătu la uşă la ora 11 ca să spună stăpânei sale noapte bună încă mai erau la lucru. Auzi vocea enervată a domnişoarei Revelstoke, care se plângea de chiriaşii ei şi ştia sigur că de ceea ce îi era teamă lui Henry, nu scăpase.

Fel de fel de gânduri o preocupau şi nu o lăsau să adoarmă: evenimentele de azi. Arnold Long şi asociaţia misterioasă, pe care el o numea *Banda Groazei*. Auzi un taxi oprind în faţa porţii precum şi vocea lui Henry care dorise domnişoarei Revelstoke „noapte bună”. Mai trecu o jumătate de oră şi tot trează era. Orologiul bisericii bătu ora unu, când căzu într-un somn neliniştit, din care fu trezită de o uşoară bătaie în uşă.

— Dormi?

Era domnişoara Revelstoke. Fata se dădu jos din pat îşi îmbrăcă un capot şi deschise uşa.

— Îmi pare rău că te deranjez. Pot intra?

Nora aprinse lumina şi domnişoara Revelstoke intră în cameră. Mai purta încă toaleta ei neagră de seară.

— Henri m-a întrebat dacă-ţi poate face curte, zise ea atât de liniştită, că fata se speria.

— Să-mi facă curte? Credeţi...

— Vrea să se însoare cu d-ta, continuă domnişoara Revelstoke. Desigur că i-am arătat că asta nu mă priveşte şi că nu te voi influenţa în niciun fel. E un om care progresează în afacerile lui,

cred că este destul de bogat, nu e om plictisitor şi sunt sigură că ar fi un bun soţ. Noapte bună.

Când în fine adormi, visă la rivalitatea între Henry şi Arnold Long; trează nu ar fi îndrăznit să se gândească la această posibilitate. Apoi visă că ar fi căzut în puterea a patru oameni îngrozitori; îngrozitori, pentru că erau nişte fiinţe cu figura şi faţa de necunoscut. Zăcea în faţa lor legată şi fără ajutor. Ştia că aparţin bandei groazei şi căuta în zadar să pătrundă vălul care învăluia personalitatea lor.

Şi undeva în zare pluteau alte trei figuri, un judecător, un procuror şi un călău slab, care căzuseră victime ale răzbunătorilor lui Clay Shelton.

Capitolul XI

Deocamdată „Banda Groazei” nu era decât un simbol, nimic altceva. Caracteriza numai nişte motive necunoscute a unor acţiuni penale. Nu putea fi învinovăţit nimeni. La niciuna din evenimentele tragice petrecute nu se putuse descoperi spiritul conducător, nu se putuse găsi motivul predominant al acţiunii. Şeful poliţiei era astă seară foarte iritat, când Rămăşag îşi făcea raportul.

— „Banda Groazei!” strigă el mâniat. Rămăşag, sunt sătul şi de d-ta şi de banda groazei! Cine e şi unde e această bandă? Nu ştim absolut nimic despre dânsa. Aş fi dorit să nu fie neliniştit ministrul de povestea asta. Aproape în fiecare zi primesc de la dânsul câte o comunicare confidenţială.

— O numesc Banda Groazei şi am dreptate zise Arnold cu încredere. Oamenii – Puterea oamenilor – puteţi să-i daţi un nume oarecare. Nu mă întrebaţi cine este regele neîncoronat al acestei mulţimi de oameni. Eu nu pot vedea o astfel de mulţime, căci dacă aş vedea-o am găsi imediat pe cei căutaţi. Banda lui Shelton? N-avusese niciodată vreo bandă. După câte ştim lucra totdeauna singur. Dar n-aş jura. Fusese un om, care se arăta numai patru zile pe an, ceea ce făcea în celelalte trei sute şaizeci

de zile putem numai să presupunem. Complici? Sute. Dar erau numai uneltele lui, nu colaboratori. Îşi făceau treaba lor murdară şi primeau plata convenită şi ăştia caută acum să uite că îl ajutaseră vreodată. Nu omorâseră ei pe judecător, procuror şi călău? N-au încercat să mă înlăture şi pe mine? Ce li s-a întâmplat lui Sir James, Crewe şi Wallis?

— Toate au fost accidente, mormăi şeful poliţiei plictisit.

— Accidente! „Basme, cum le povestea bunică mea!” se gândi Rămăşag în sinea lui. Tare însă zise: Era accident că au vrut azi după masă să mă împuşte? Era accident că omul, care trebuia să mă cureţe, fusese el curăţat?

Superiorul său tuşi uşor.

— Cavaleristu nu putuse să te sufere şi încercase să te înlăture; când observă că nu reuşise, s-a sinucis.

Rămăşag ridică capul mirat.

Scotland Yard crezu în banda groazei cu o vădită îndoială. Încoace şi încolo zburau comunicări confidenţiale, însă directorii de serviciu erau de părere că Rămăşag povestise ministrului prea încrezător, o poveste, care în realitate se potrivea într-un roman senzaţional.

Şi totuşi...

Făcând abstracţie de moartea prin înec al fratelui mai mare a lui Monkford, Rămăşag îşi baza presupunerile pe următoarele fapte: Sir James Cargill, judecătorul care condamnase pe Clay Shelton, murise în împrejurări absolut normale, câteva luni după pronunţarea sentinţei. Într-o călătorie se îmbolnăvise de pojar şi era aproape bine, când răcise, căpătase o pneumonie şi muri. Îngrijitoarea lui făcuse greşeala să deschidă fereastra de jos din camera bolnavului, într-o noapte rece şi ploioasă. Câtva timp după ce murise judecătorul, subinspectorul Arnold Long luase un interogatoriu sorei de caritate şi stabili că citise un aşa-numit

articol ştiinţific în revista ei favorită prin care se atrăgea atenţia îngrijitoarelor de boli molipsitoare, că ar putea să aibă mari şi serioase neplăceri, dacă nu aerisesc camera bolnavului într-un anumit fel. Tot în acel articol se căuta să se dovedească că acest sistem ar face foarte bine pacientului. Medicii sunt contra acestui tratament (scrisese autorul articolului) dar o îngrijitoare prevăzătoare, se apără pe sine şi grăbeşte totdeodată însănătoşirea bolnavului.

Rămăşag arătase articolul unui specialist, care se miră foarte mult. Făcu apoi cercetări la redacţia revistei şi la autorul articolului, o femeie. Aceasta ştia numai că primise o tăietură de gazetă care conţinea punctul principal din articol şi câteva rânduri scrise cu creionul, ca să redacteze un articol despre chestiunea asta. Fraza despre îngrijitoarea prevăzătoare era gros subliniată. Credea că redacţia îi trimisese tăietura de ziar. Toate astea s-au întâmplat câteva săptămâni înainte de îmbolnăvirea lui Sir James. Însă Rămăşag nu se declară mulţumit cu cercetările, ci le continuă şi află că sora de caritate mai îngrijise odată pe judecător, când fusese bolnav de gripă şi desigur că o să fie din nou chemată, dacă judecătorul s-ar îmbolnăvi iarăşi. Articolul îi era ei destinat. Când cercetase – tăietura care fusese prilejul articolului, constată că era o copie tipărită pe hârtie simplă de corectură. Apoi se ocupase timp de două săptămâni să găsească cauza molipsirii şi o descoperi în lenjeria căpătată de la spălătorie. Servitorul judecătorului se îmbolnăvi şi el.

Astfel se prezentă unul din cazuri. Chestia cu procurorul, stârnise o vâlvă şi mai mare. Purley Crewe, consilier al Regelui, fusese procuror în chestia Shelton şi combătuse toate motivele invocate de apărătorii asasinului. În săptămâna în care Shelton fusese spânzurat, Crewe luase parte la o vânătoare. Noaptea dormi la Norwich şi părăsi oraşul la nouă dimineaţa, pentru a se

duce la locul de întâlnire al vânătorilor. Fusese un admirabil conducător de automobil, ce e drept cu pasiunea de a merge repede dar cunoştea fiecare metru de şosea. Deoarece în vale era o pâclă deasă, claxonă într-una, conducea însă maşina mai repede decât în mod normal. La punctele mai ridicate, priveliştea era bună. În această regiune se afla localitatea Eveleigh Hollow. Aci şoseaua duce întâi brusc la vale şi apoi începe deodată să suie. Şoseaua însăşi e netedă. De pe vârful dealului văzu în vale o pâclă deasă de nepătruns şi pe partea cealaltă şoseaua care urca. Sună din trompă şi coborî dealul cu o viteză de 70 km pe oră. În vale însă era un mic valţ de-a curmezişul şoselei. Şoferul îşi rupsese un picior, însă Crewe murise chiar în noaptea aceea la spitalul din Norwitch. Partea curioasă în această afacere era, că cu zece minute înainte, un ţăran trecuse prin vale şi văzuse valţul, care fusese întrebuinţat cu o zi înainte la repararea şoselei, însă valţul se afla pe partea stângă a şoselei, pe câmp, dar nu sub presiune. Urmele lăsate de valţul greu erau uşor de urmărit, însă cu toate că pământul era moale, nu s-au găsit alte urme decât ale ţăranului care trecuse pe acolo. Justiţia dăduse verdictul că ar fi fost o moarte accidentală.

A treia chestiune fusese cea mai senzaţională pentru opinia publică. Călăul care executase pe Shelton era William Wallis, ajutorul principal al primului călău al statului. În viaţa lui particulară fusese cârpaci. Avea o mică prăvălioară în subsolul unei case dintr-un sat lângă bariera Oldham şi era un om mai mărginit la minte, care pe deasupra, mai avea obiceiul să bea mai des decât putea suporta. De altfel era un cetăţean onorabil. De două ori pe săptămână vizita localurile de petrecere de prin oraş şi de cele mai multe ori se întorcea singur acasă, unde locuia cu mama lui bolnavă. Când se întoarse acasă, în noaptea de Crăciun, întâlni în drum pe prietenul lui de chef, pe mecanicul

Herbert Starr. Intrară împreună într-o cârciumă şi mai băură un pahar de whisky înainte de a continua drumul spre casă. Ningea foarte puternic şi trebuiră să mai meargă vreo doi kilometri. A doua zi dis-de-dimineaţă, plutonierul de jandarmi Bently, de la poliţia din Lancashire, care trecuse pe acolo călare, văzuse două grămezi de zăpadă de o formă curioasă. Descălecă, cercetă zăpada şi descoperi întâi pe Starr şi apoi pe călău. Ambii erau morţi. Între ei se afla o sticlă cu whisky pe jumătate goală şi se admisese că îmbătându-se au căzut în zăpadă şi muriseră îngheţaţi. Whisky-ul fusese analizat – era pur, nici urmă de otravă. Justiţia pronunţă sentinţa: moarte accidentală.

Şase ore după găsirea cadavrelor sosise Rămăşag. Trei fapte putură fi stabilite. Primul, că nu cumpăraseră sticla cu whisky la cârciumă şi nici n-au avut-o cu dânşii, când intraseră la cârciumă, căci Wallis ceruse de la cârciumar o sticlă cu whisky. Cârciumarul care-i cunoştea şi-i observase că sunt beţi, nu le vându însă nicio sticlă cu whisky. Al doilea, era constatarea că sticla fusese deschisă pe locul unde fuseseră găsite cadavrele, dar nici unul din ei n-avură vreun tirbuşon. Al treilea fapt se descoperi mai târziu. Un cizmar care cumpărase sculele lui Wallis, se înţepă în deget cu o sulă şi se îmbolnăvi de tetanos. Rămăşag, sechestră sculele şi le dădu la analiză. Aproape fiecare bucată fusese otrăvită.

El însuşi scăpă de două ori de moarte. Odată pe scaunul unui dentist şi altă dată la o ciocnire cu o bandă, ce opera la hipodroame. Cine schimbase rezervorul cu gaz, cu un altul care semăna perfect cu cel adevărat şi-l umpluse cu cele mai otrăvitoare gaze? Şi cum aflase banda groazei că dentistul va avea nevoie de gaz la primul lui pacient? Fabrica de produse chimice, care fabricase gazul era în faţa unei enigme. Dentistul arătase că rezervorul ce voise să întrebuinţeze se golise peste

noapte în mod inexplicabil şi că întrebuinţase de aceea rezervorul de rezervă, ce-l ţinea pentru cazuri neprevăzute.

Cine povestise bandei ce opera la hipodroame că tocmai el arestase pe Tillini, şeful lor, care vorbea mai multe limbi. Membrii bandei nu o ştiau şi susţinuseră numai că primiseră o veste de la Tillini din închisoare, să „pună mâna” pe Long. Atacul se termină foarte repede şi foarte neplăcut pentru un membru al bandei, căci Long avea un pumn puternic şi mai întrebuinţase şi un box.

Lumea de afară nu aflase nimic de toate aceste întâmplări. Moartea judecătorului era un eveniment natural; moartea celebrului procuror era un accident nenorocit, cum se întâmplă în fiecare zi. Moartea lui Wallis cauzase oarecare emoţie în public, însă nimeni nu se gândise la vreun act de răzbunare.

Macfarlane îşi frecă mustaţa, faţa sa avea o expresie întunecată, căci inspectorul Long, îi vorbise, pentru a treia oară în săptămâna asta despre soarta acestor trei oameni, care trimiseseră pe Shelton la moarte.

— Trebuie să recunosc posibilitatea, că ai putea să ai dreptate zise el în sfârşit, şi dacă Joshua Monkford o să fie şi el omorât atunci n-o să mai pot să mă îndoiesc de asta.

Rămăşag îl privi plin de reproş.

— Să înţeleg aşadar că trebuie ca Monkford să moară, pentru ca Scotland Yard să se convingă?

Din cauza acestui soi de observaţiuni Rămăşag se făcea antipatic la şefii săi.

— Bineînţeles că nu! se răsti colonelul. Şi d-ta trebuie să îngrijeşti ca el să nu moară! Ai luat toate măsurile de precauţie?

— Am doi funcţionari la Marlow şi doi detectivi particulari din partea Asociaţiei Băncilor, răspunse Rămăşag. Pericolul însă nu e la Marlow.

— Dar unde?

— La Little Heartsease, un fel de club rustic în realitate e un hotel de ţară. E condus de un oarecare Cravel şi înzestrat cu toate instalaţiile moderne.

Numele nu era necunoscut colonelului.

— Nu organizează acest hotel şi un concurs de golf? întrebă el.

Rămăşag dădu afirmativ din cap.

— Cel mai elegant din Anglia, răspunse el. Heartsease e pentru golf, ceea ce e Ascot pentru cursele de cai: un pretext de a se întâlni şi etala toalete noi. Monkford nu ştie să deosebească o minge de golf de una de tenis şi sute din oamenii care vin acolo sunt ca el. Nu mă întrebaţi de ce, căci nu ştiu. Am o presimţire şi presimţirea e mai bună decât o cantitate de informaţii precise.

Macfarlane privi un moment gânditor înaintea lui şi apoi zise încet:

— E ceva curios cu Clay Shelton şi nu ştiu dacă te-a surprins.

— Ce e aia? întrebă Rămăşag şi se aştepta să audă ceva ce ştia de mult.

— Nu escrocase niciodată pe tatăl D-tale!

Rămăşag îl privi ţintă.

— Într-adevăr, n-a făcut-o! răspunse el mirat.

Tatăl său era în fruntea uneia din cele mai mari bănci din Londra, care era administrată însă după principii vechi. A escroca banca *Western & Somerset* era aşa de uşor, ca şi cum ai voi să iei banii unui cerşetor orb.

— E într-adevăr curios! zise el.

Macfarlane făcuse imposibilul: dăduse ceva de gândit subalternului său.

Capitolul XII

După convorbirea avută cu superiorul său, Rămăşag luă un taxi şi se duse la Berkeley Square. În ultimele douăsprezece luni abia vizitase poate de douăsprezece ori pe tatăl său. Când intră acum în mica bibliotecă, găsi pe Sir Godley, un mare admirator al Renaşterii italiene, la corectura unei monografii despre Savonarola. Tatăl său îşi scoase ochelarii şi-l privi cercetător.

— Vizita ta e oficială sau un act de pietate filială? întrebă el.

— Nici una nici alta, răspunse Rămăşag serios, în timp ce luă dintr-o cutiuţă de argint o ţigară de foi Corona. E o ţigară cumsecade sau una pentru prietenii d-tale?

— Eşti un nerecunoscător, zise Sir Godley, rezemându-se de speteaza fotoliului. Preţul a două din aceste ţigări egalează leafa ta pe o zi.

— Eşti membru în Asociaţia Băncilor? zise Rămăşag, în timp ce-şi aduse un scaun lângă masa de scris.

— De ce?

— Răspunde-mi la întrebare! zise Rămăşag scurt.

— Bine înţeles că Banca face parte din Asociaţie, dar eu n-am niciun rol conducător acolo. Weldon ne reprezintă. N-aş putea

aparţine niciunui consiliu, din care face parte Monkford. E prea plictisitor.

— Ai auzit vreodată de „Banda Groazei”? întrebă Rămăşag.

— Am auzit de multe bande groaznice. Pe care o crezi? Poate aceea de care ai scris tu?

Rămăşag dădu din cap.

— Nu, n-am auzit nimic despre ea. Bine înţeles că cunoscusem pe Shelton din auzite, dar niciodată nu escrocase banca mea, nici cu cinci parale. Crezi într-adevăr că Monkford e în pericol?

— Sunt convins că e un om mort, răspunse Rămăşag atât de îngândurat, încât tatăl său şovăi. Vrei să fii sincer de tot cu mine?

— Voi încerca.

Rămăşag tăcu un moment, apoi întrebă:

— Cum se face că Clay Shelton n-a încercat niciodată să fure banca d-tale?

Fruntea lui Sir Godley se încreţi.

— Nu ştiu, răspunse tatăl său. Presupun că credea că la noi prada n-ar fi fost destul de mare.

Sir Godley încercă să schimbe vorba.

— Arnold, zise el, dacă crezi că te ameninţă vreun pericol din partea aşa numitei bande a groazei, de ce nu renunţi la activitatea ta? Nu e niciun motiv să rămâi mai departe în această carieră. Cred că te-ai distrat îndeajuns, căci presupun că activitatea ta e foarte amuzantă şi deoarece ţi-aş putea oferi acuma un foarte bun post la bancă...

Când observă privirea liniştită fiului său, nu mai completă fraza.

— Asta e a doua mare propunere ce-mi faci în cursul unui an, ripostă Rămasa gânditor. Când ţi-am spus acum un an că vreau să mă ocup de afacerea Clay Shelton mi-ai oferit o leafă de zece mii de lire pe an ca să preiau conducerea sucursalei din America

de Sud. Ai insistat, atunci ca şi acum, să renunţ la ocupaţia mea. De ce?

Sir Godley nu se uită la fiul său. Râse, ca şi cum l-ar fi amuzat ceva, dar în dosul acestei veselii prefăcute se ascundea o mare îngrijorare.

— Eşti un om bănuitor, zise el în fine.

— Prin ocupaţia ta ţi-ai pierdut toată încrederea în omenire. Sună, Arnold, aş vrea să beau ceva!

Mai discutară despre evenimente de interes general şi nu mai pomeniră de Clay Shelton şi de Banda Groazei. Se făcuse de acum miezul nopţii când Rămăşag părăsi pe tatăl său, care-l conduse până la poartă.

Casa era aşezată pe partea de West a pieţei Berkeley. Circulaţia de la Grosvenor Square spre Oxford Street se făcea pe partea de Est.

— Aşteaptă să telefonez după un taxi! îi strigă tatăl său când văzu strada pustie.

Rămăşag râse.

— Tată, singurul motiv, ce l-aş putea admite ca să mă determini să-mi părăsesc ocupaţia, e că devii nervos!

Aşteptă până închise uşa casei şi apoi se îndreptă spre Oxford Street. Prin grădina din mijlocul pieţei văzu automobilele ce circulau încoace şi încolo pe partea cealaltă, pe când pe trotuarul pe care mergea el nu era nimeni. După ce merse vreo cincizeci de metri, văzu pe cineva care alerga spre el. La lumina lămpilor de pe stradă văzu că era o femeie. Se miră de graba ei, când...

— Pop!

Glontele trecu foarte aproape de dânsul. Se trăsese cu un revolver prevăzut cu o surdină sistem Maxim. Pe stradă era un om. Trăsese el în acea femeie? Întrebarea nu era greu de răspuns. Glontele lovise gardul numai la câţiva centimetri de locul unde

se afla Rămăşag. Într-o secundă îşi scoase Browningul din buzunar, de care nu se mai despărţea niciodată, dar înainte de a putea face uz de el, femeia gâfâind şi aproape fără respiraţie, se aruncă în braţele sale.

— Scăpaţi-mă! Scăpaţi-mă! strigă ea. Banda Groazei! A, Banda Groazei!

Capitolul XIII

Omul de pe stradă dispăruse, ca şi cum l-ar fi înghiţit întunericul nopţii! Rămăşag băgase revolverul înapoi în buzunar şi luă în braţe fata pe jumătate leşinată. Auzise pe cineva strigând în spatele lui şi când întoarse capul văzu venind repede spre el, pe tatăl său şi un servitor.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi se pare nişte împuşcături, observă Rămăşag. Ajutaţi-mă să duc fata în casă!

Ajutară femeii să suie scările şi o duseră în camera de lucru a lui Sir Godley.

S-ar fi putut spune că era destul de drăguţă, deşi trăsăturile feţei erau cam mari şi grosolane. Când Long o privi mai atent se zăpăci. În zadar, căuta să-şi reamintească unde o mai văzuse. Atunci fata deschise ochii şi privi înfricoşată, când pe Long, când pe tatăl său.

— Unde sunt? întrebă ea. Culoarea îi reveni în obraji, dar mai tremura mea toată.

Deodată detectivul recunoscu în ea pe fata care vorbise din barcă cu Jackson Crawley. Purta o rochie de seară modernă şi

scumpă, avea o broşa de briliante şi pe degete scânteiau cele mai frumoase şi scumpe pietre.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, zise ea, încă tremurând şi înfiorată. Am văzut numai pe aceşti...

De abia după ce i se dădu puţin vin, putuse să povestească extraordinara întâmplare. Ea şi cu fratele ei posedau un hotel în oraş. Seara fusese la teatru şi din cauză că era frumos afară, se decisese să se întoarcă pe jos acasă. Când ajunsese în partea cealaltă a pieţei Berkeley, văzu lângă trotuar un automobil. În momentul când ajunsese în dreptul lui, uşa se deschise şi doi oameni săriră afară.

— Aveau legate cârpe albe pe obraz, povesti ea, şi eram aşa de speriată că nu mă puteam apăra, când voiră să mă bage cu sila în automobil.

Apoi se ivi deodată un al treilea om, care zise:

— Măgarilor, asta nu e Nora Sanders.

— Nora Sanders? întrebă Rămăşag. Sunteţi sigură că ăsta era numele pe care l-au pronunţat?

Fata dădu din cap.

— Omul care mă ţinea era aşa de speriat, încât îmi dădu drumul şi fugii. Atunci auzii pe cineva strigând: „S-o curăţăm!” O împuşcătură căzu şi nu-mi mai reamintesc de nimic altceva.

În afară de întrebarea mirată ce o puse relativ la Nora, detectivul ascultă în tăcere povestirea ei.

— V-am mai văzut odată. Dv., sunteţi d-ra...

— Alice Cravel, zise ea. Fratele meu şi cu mine suntem proprietarii hotelului Little Heartsease!

— Little Heartsease!

Long Rămăşag o privi încremenit.

— Sunteţi sigură că aţi auzit numele de Nora Sanders?

— Absolut sigură, răspunse fata energic.

— O cunoaşteţi?

Spre mirarea lui fata dădu afirmativ din cap.

— O cunosc. E secretara domnişoarei Revelstoke, care de obicei petrece săptămâna de golf la Little Heartsease. O aşteptăm acolo lunea viitoare. Aşa de bine n-o cunosc pe domnişoara Sanders, a fost şi anul trecut la Little Heartsease. E foarte drăguţă.

Dus pe gânduri, Rămăşag îşi muşcă buza de jos.

— La ce teatru aţi fost astă seară? întrebă el şi fata îi numi fără ezitări numele unui teatru cunoscut.

Little Heartsease! Nu numai Nora Sanders, dar şi Joshua Monkford va fi acolo. Acesta comandase două camere, dintre care una era pentru el. La Little Heartsease, trebuia Monkford să-şi găsească moartea. De asta Long era sigur. El nu credea în coincidenţe, mai cu seamă în asemenea coincidenţe atât de neverosimile şi bătătoare la ochi.

Comandă un taxi şi conduse fata acasă. Apoi se duse la Scotland Yard gândindu-se pe drum la încercarea de răpire a proprietăresei hotelului, unde săptămâna viitoare Joshua Monkford voia să-şi petreacă timpul. Cum a putut fi confundată cu Nora? Aceasta era mai mică, culoarea feţei cu totul alta şi ce avea să caute Nora în Berkeley Square la miezul nopţii?

A doua zi dis-de-dimineaţă plecă la Berkshire şi sosi la Little Heartsease la o oră, când oaspeţii de abia începeau să se trezească.

Era o clădire minunată, aşezată în mijlocul unui parc. Locul de golf era cunoscut în întreaga lume şi hotelul era reputat atât pentru mâncarea excelentă ce se servea, cât şi pentru luxul cu care camerele erau amenajate. Vizitatorii se plângeau, ce e drept, că era scump, căci o săptămână la Little Heartsease costa tot atât cât o şedere de trei luni într-una din staţiunile balneare moderne

de pe Continent. Hotelul se lăuda că are un bucătar şef cu renume mondial şi cel mai bun personal de hotel din toată ţara şi Rămăşag ştia că într-adevăr în privinţa luxului şi aranjamentului camerelor, hotelul întrecea pe toate celelalte.

Long întrebă numaidecât de proprietar şi află că d. Cravel se sculase de vreme şi lua acum dejunul în biroul său particular. Un om înalt, bine făcut, îmbrăcat într-o jachetă fără cusur, salută pe Rămăşag. Felul lui de a se comporta avea acel ceva nedefinit, ce au oamenii de ocupaţia lui chiar când ocupă posturi mai mari.

— Da, am auzit de neplăcutul accident zise el. Sora mea mă chemase la telefon chiar în cursul nopţii. Sunteţi inspectorul Long? Îmi pare că am rezervat pentru dv. o cameră pentru săptămâna viitoare.

Era complet liniştit. Nici măcar pericolul în care se aflase sora lui nu-i tulbura liniştea. Long Rămăşag se miră de liniştea cu care acest om primise vestea celor întâmplate sorei sale. Dar Cravel explică în câteva cuvinte această lipsă de îngrijorare.

— Sora mea şi cu mine n-avem niciun duşman în toată lumea, dimpotrivă, cu atât mai mulţi prieteni. Acest complot contra ei nu putea fi decât o eroare. Presupun că răufăcătorii n-au fost prinşi, nu-i aşa? Nu mă miră. Vreţi să vedeţi camera Dv.? E lângă cea a d-lui Monkford.

— Aş dori să ştiu cine o să fie aici săptămâna viitoare?

— Vă pot arăta o listă, zise Cravel.

Dintr-o mapă scoase o coală mare de hârtie pe care erau trecute cu mâna numele vizitatorilor, care rezervaseră camere şi o prezentă detectivului. Acesta o cercetă cu atenţie.

— D-ra Revelstoke vă vizitează în fiecare an, nu?

Cravel confirmă din cap.

— Dânsa nu se interesează tocmai de jocul de golf, dar îi place societatea. Domnişoara care a fost amintită de un membru al bandei care o atacase pe sora mea, e secretara ei.

Rămăşag tăcu şi cercetă mai departe lista.

— Jackson Crayley – vine şi el regulat aici în timpul săptămânii de golf?

— Anul trecut fusese aci, zise proprietarul. Aş putea spune că d. Crayley e unul din prietenii noştri, dacă în genere se poate numi vreun vizitator prieten. Mai iute s-ar putea spune că e un prieten al sorei mele. Căci... şi continuă după o mică pauză. Ei bine, sunt foarte buni prieteni. Sora mea şi cu mine l-am vizitat în Marlow.

În decursul convorbiri lor, îi mai spuse că Domnişoara Alice Cravel se ocupa cu recepţia vizitatorilor. Avea sub ordinele ei un funcţionar de birou şi un contabil şi mai era un fel de casier al întreprinderii.

Detectivul se duse să viziteze camera sa, care aparţinea unui apartament compus din două dormitoare şi un salon. Pereţii dormitoarelor erau până la jumătate căptuşiţi cu stejar afumat, pe când cel al salonului era căptuşit cu lemn alb. În fiecare cameră era un telefon cu priză şi lângă fiecare dormitor era instalată câte o baie.

— Aceasta va fi camera Domnului Monkford, zise Cravel, în timp ce deschise uşa odăii mobilate extraordinar de elegant. E ceva mai mare decât a Dv. şi are o priveliişte mai frumoasă.

Odăile erau în etajul al doilea. Rămăşag deschise fereastra cu zăbrele din camera lui Monkford şi privi afară. Sub el se afla acoperişul de sticlă al sufrageriei, după cum îi explică Cravel. După părerea detectivului camera era bine plasată, căci niciun pericol nu putea veni de afară. Sticla împiedica punerea unei scări la fereastră. Camera avea trei uşi groase, din stejar masiv, cu

câte o broască şi zăvor. O uşă ducea spre mica cameră de baie, una spre coridor şi cealaltă spre salon. Detectivul se duse de-a lungul odăii şi bătu căptuşeala.

— Nu avem uşi secrete. În general detectivii bănuiesc aşa ceva la astfel de clădiri vechi. În fond a rămas foarte puţin din vechile interioare. Am dărâmat totul şi din clădirea cea veche n-au rămas decât zidurile exterioare.

În timp ce coborau scara directorul întrebă:

— E vreun motiv special, d-le Long, pentru care vreţi să staţi la noi săptămâna viitoare? Poate că această întrebare să fie cam necuviincioasă – dar aveţi vre-un motiv special?

— Ce motiv să fie? întrebă Rămăşag.

D. Cravel dădu din cap.

— Nu ştiu, dar se aude fel de fel despre Monkford. D. Jackson Crayley, vecinul său, spune că Monkford trăieşte încontinuu cu teama de a fi omorât. E adevărat?.

— Pare că d. Jackson Crayley ştie foarte multe despre vecinul său, observă Rămăşag sec.

D. Cravel râse.

— Cred că d. Crayley ştie mai mult decât se bănuieşte.

Rămăşag se întoarse în oraş cu un sentiment de nelinişte, pe care nu şi-l putea explica. Când se culcase seara îşi dădu seama de cauza neliniştii. Era siguranţa că peste câteva zile avea să se reîntoarcă în această veche şi frumoasă casă pe deasupra căreia plutea îngerul morţii.

Capitolul XIV

Domnişoara Revelstoke deschise ca de obicei cutia cu scrisori, scoase corespondenţa sosită şi întinse Norei, peste masa la care luau micul dejun, un pacheţel recomandat.

— Pentru mine? întrebă Nora surprinsă.

— Judecând după adresă, e pentru D-ta, zise domnişoara Revelstoke. care deseori era de nesuferit la ore matinale. E azi ziua D-tale de naştere?

Nora răspunse că nu, tăie sfoara, cu care era legat pacheţelul şi după ce îndepărtă hârtia, dădu de o mică cutiuţă de carton, în care se afla o altă cutie de piele.

— Un inel, remarcă Domnişoara Revelstoke, care se uită cu interes. Nora deschise cutia şi se miră. Nu văzuse încă niciodată un diamant aşa de mare, precum îi avea acest inel. Trebuie să fie vreo greşeală, zise ea văzând bileţelul din cutie.

Îl desfăcu şi citi patru cuvinte scrise cu litere de tipar:

— DE LA UN ADORATOR.

Domnişoara Revelstoke luă inelul în mână şi-l privi cu atenţie. Se pricepea bine în bijuterii

— Un diamant albastru, zise ea, care valorează pe puţin trei sute cincizeci de lire sterline. Ia spune-mi Nora, cine e necunoscutul D-tale adorator?

Fata dădu din cap nedumerită.

— Sunt convinsă că inelul nu e pentru mine, răspunse dânsa.

Dar deodată Domnişoara Revelstoke, uitându-se la adresă, observă că marca purta stampila unui oficiu poştal din Westul oraşului.

— Prostul ăla de bătrân!

Părea că pe Domnişoara Revelstoke o amuza această chestie; expresia puţin măgulitoare, ce o întrebuinţase nu era spusă pe un ton răutăcios.

— Cine? întrebă fata speriată.

— Monkford – cine care? Omul ăsta se lasă aşa de uşor influenţat, ca un tânăr de douăzeci de ani. Aşa era el totdeauna. Îmi aduc aminte, acum zece ani...

— Dar e imposibil să fie din partea d-lui Monkford, o întrerupse Nora. De abia mă cunoaşte!

— Atunci trebuie să fie de la Henry, zise Domnişoara Revelstoke, în timp ce îşi unse cu unt pâinea prăjită. Îi voi chema pe amândoi la telefon şi-i voi întreba.

— Vă rog, nu faceţi, asta! strigă Nora consternată. Chestia asta mi-e foarte neplăcută. Dacă aş şti că d. Monkford...

Se întrerupse.

— Ai trimite inelul înapoi? Atunci n-ar fi el prostul, ci D-ta, zise Domnişoara Revelstoke liniştită. Draga mea, în lunga mea viaţă, de peste şaizeci de ani, am observat modul de a se face curte la femei şi am ajuns la convingerea că o femeie trebuie să ia tot ce i se oferă şi să pună bine pentru timpul când nu i se va mai oferi nimic fără contraservicii. De altfel, n-ar putea fi detectivul D-tale donatorul acestui frumos suvenir?

— Desigur că nu, Domnişoară Revelstoke!

Nora simţea cum se înroşi, ceea ce o încurcă şi mai rău.

— De ce el? Au oare detectivii atâţia bani ca să poată trimite diamante femeilor pe care le admiră?

— Long are, răspunse stăpâna conform adevărului. Uiţi draga mea, că tatăl său e om foarte bogat.

Nora tăcu. Nu credea că Long Rămăşag să fi trimis o bijuterie aşa de frumoasă căci nu era omul care să se preteze la asemenea gesturi. Admiră inelul, care o mai zăpăci încă odată.

— Ce să fac cu el? întrebă ea.

— Să-l păstrezi, ripostă scurt Domnişoara Revelstoke. Nu trebuie să-l porţi. Păstrează-l până ce-ţi va trece această sfială. Dacă vei găsi vreodată un ginere vei avea de furcă să-i explici de unde ai un asemenea inel. Dar inelul valorează trei sute cincizeci de lire şi astea sunt trei sute cincizeci de motive, de ce nici n-ar trebui să te gândeşti măcar, să-l înapoiezi, chiar dacă ai ştie cine ţi l-a trimis. Din fericire însă nu cunoşti pe donator.

Când Nora se întoarse acasă de la cumpărături, găsi în salon pe tânărul avocat şi Domnişoara Revelstoke o salută cu o informaţie, care o făcea alternativ să roşească şi să pălească.

— Henry n-a trimis inelul, zise dânsa. Aveam senzaţia neplăcută că el l-ar fi putut trimite.

— Nu există nebun mai mare, decât un nebun bătrân. Aş paria pe toată averea mea, că Monkford e cel care l-a trimis, zise d-ra Revelstoke.

— Dar d. Monkford, nici nu mă cunoaşte măcar!

Nora era la marginea disperării.

— E un idealist, explică domnişoara Revelstoke. Cheamă te rog, Heartsease la telefon şi întreabă pe Cravel, dacă mai are pentru miercuri seară vreo cameră liberă. Henry va veni cu noi, ca unul dintre puţinii oameni din hotel, care într-adevăr ştiu să

joace golf, zise dânsa şi fata se duse în bibliotecă să execute dispoziţiile stăpânei sale.

După ce telefonase se duse în camera ei, luă mica cutie de piele albastră şi admiră din nou inelul. Cu toată jena şi stinghereala ei, era omeneşte explicabil, că se bucura să aibă o bijuterie atât de frumoasă. Dar o apăsa ceva mai mult decât jena. Ar fi dorit să vadă pe Long Rămăşag să-i ceară şi lui un sfat.

Puse deoparte inelul şi coborî iar jos. Henry plecase, îl văzuse din camera ei, plecând într-un taxi.

— Mi-e teamă că l-am cam amărât pe prietenul nostru, zise aspru domnişoara Revelstoke. Henry voia să afle despre inelul d-tale, mai mult decât ştiam eu singură. Aş fi dorit să nu-i fi spus nimic despre asta.

— Nu pot decât să fiu din toată inima de părerea Dv., zise Nora întristată.

Domnişoara Revelstoke zâmbi.

— Henry e un băiat bun, ai putea să nimereşti mai prost, Nora.

Nora Banders nu răspunse nimic.

Stăpâna ei cina în seara aceea în oraş şi în mod excepţional n-avea nevoie de secretara ei. În general, Nora o întovărăşea în toate părţile şi era ceva neobişnuit, ca bătrâna femeie să renunţe la compania ei.

— Du-te la teatru, la ceva vesel şi uită totul despre misteriosul om, care-ţi trimite bijuterii moştenite! Da, inelul e destul de vechi, n-ai ştiut asta? Felul cum e montată piatra, nu mai e la modă de cel puţin zece ani.

Nora mâncă singură în frumoasa sufragerie. Terminase masa şi citea jurnalul de seară, când intră fata din casă.

— Vreţi să primiţi pe d. Long? întrebă ea.

Nora se înroşi

— D. Long? zise ea încurcată. Da pofteşte-l în salon.

Poate e vorba de alt Domn Long. Numele de Long e foarte obişnuit. Dar era Rămăşag care stătea în faţa căminului şi contempla liniştit un tablou mare în ulei reprezentând o fată frumoasă îmbrăcată într-un costum, care era la modă acum vreo patruzeci sau cincizeci de ani.

— Hallo! zise el în felul lui neafectat. Presupun că e domnişoara Revelstoke, la o vârstă când ţi se pare că vezi pe lume numai trandafiri.

Nora privi tabloul şi pentru prima oară îşi dădu seama, că chipul ce vedea în fiecare zi reprezenta pe stăpâna ei ca fată tânără.

— Sper că nu va obiecta, că am venit? E acasă?

Fata dădu din cap.

— S-a dus la teatru.

— Mi-am închipuit căci maşina ei trecu pe lângă mine, în Piccadily, observă el indiferent. Vă duceţi des la teatru, Domnişoară Sanders?

— Nu prea des, răspunse ea repede, desigur când domnişoara Revelstoke nu e acasă...

— Nu vreau să vă invit la teatru, zise seriosul Long cu o sclipire ştrengărească în ochi. Voiam numai să ştiu dacă aveţi obiceiul să vă plimbaţi pe Berkeley Square. Văd în sincera Dv. indignare, că nu e cazul.

Ea trebui să râdă, deşi se necăjea.

— Sincera mea indignare e numai o închipuire a Dv., răspunse ea. Nici nu prea cunosc Berkley Square şi după câte mi-aduc aminte nu m-am plimbat niciodată pe acolo!

— Poate în somn, continuă el pe un astfel de ton, încât Nora crezu că o spune serios.

— De ce? M-a denunţat cineva la poliţie că aş fi somnambulă? întreba ea.

El dădu din cap.

— Veţi fi săptămâna viitoare la Heartsease?

La afirmaţia ei o întrebă:

— Jucaţi golf?

— Joc golf dar ar trebui să-mi fie ruşine să joc la Heartsease răspunse ea. Nu, plec acolo cu Domnişoara Revelstoke. De ce mă întrebaţi? Ce noutăţi mai aveţi despre Banda Groazei? adăugă ea repede.

Long Rămăşag suspină.

— Sperasem că aţi uitat tot ce v-am spus despre ea, zise el. Sunt vorbăreţ asta e o greşeală. Nu pot să înţeleg de ce v-am băgat asemenea idei în cap.

Se întoarse şi contemplă din nou chipul Domnişoarei Revelstoke.

— O fată foarte frumoasă, observă el. Mă miră că nu s-a măritat niciodată.

Nu putuse să-i dea în privinţa asta nicio explicaţie şi privind tabloul la rândul ei, trebui să se asocieze la mirarea lui.

— Nu-i curios, că nu mi-am închipuit-o niciodată astfel?

Gândurile ei erau preocupate de problema dacă să-l întrebe despre inel. După amiază îşi dorise această ocazie, şi acum – presupunând cazul că dânsul îl trimisese – îşi făcu curaj şi întrebă:

— Faceţi câteodată cadouri?

Long se uită mirat la ea.

— Eu! D-zeule, nu! Consider aşa ceva ca o risipă de timp şi bani. Vă gândiţi oare la cadouri de Crăciun sau de ziua naşterii? Nu. De obicei la ocazii de astea se fac cadouri, care nu folosesc nimic acelui ce le capătă, sau obiecte care le are deja. Dar de ce mă întrebaţi?

Dintr-un motiv neexplicabil pentru dânsa, răspunsul lui o necăji.

— Mă interesase, atâta tot.

— Vă interesa atâta tot, repetă el încet, fruntea lui se încreţi. Cine vă trimis cadouri?

— Nimeni.

Dânsa îşi dădu seama de purtarea ei copilărească. N-avea niciun motiv ca să nu-i spună despre diamant, tot aşa cum nu avea niciun motiv să-i spună.

— Arătaţi-mi cadoul.

Cererea lui liniştită o zăpăci.

— De ce? întreabă ea şi observă prea târziu că cuvintele ei conţinură o mărturisire.

— Pentru că mă interesează cadouri, care... – o pauză, se fac... – iar o pauză, fetelor, adică prietenilor mei.

— Nu sunt nici măcar vreun prieten de al Dv. D-le Long, observă dânsa zâmbind. Şi nici n-aş putea să-mi închipui de ce vă interesaţi aşa de mult de chestia asta.

Dar totuşi era cazul.

— Trebuie să recunosc, nu ştiu de ce mă interesează persoana Dv., zise el. În dispute nu eram niciodată tare. Vreţi să-mi arătaţi cadoul?

Ezită un moment apoi sui în camera ei. Trebuia să-şi recunoască slăbiciunea de a se lăsa dominată de un om care în fond nu era decât un străin pentru dânsa şi totuşi se supuse inexplicabilei lui forţe. Se înapoie cu mica cutiuţă şi o deschise. Long privi un moment inelul, apoi îl scoase din cutie şi se duse la fereastră.

— Cine vi l-a trimis?

— Nu ştiu. L-am primit azi dimineaţă, într-un pacheţel recomandat. Domnişoara Revelstoke credea..., şi se opri ezitând.

— Ce credea?

— Ei bine, credea că mi l-ar fi trimis cineva, care ţine mult la mine, dar care n-ar vrea să mi-o spună.

Long dădu din cap.

— Aveţi vreo idee, sau are domnişoara Revelstoke vreo idee, cine ar putea fi acel „*cineva*”?

— Credea că ar fi de la un prieten al ei, un om care vorbise cu mine numai o singură dată în viaţa lui.

— Monkford?

Dânsa roşi.

— Nici n-ar trebui să-mi bat capul cine e trimiţătorul, continuă ea. Aş vrea totuşi să ştiu cine este ca să-i trimet inelul înapoi.

El cercetă bijuteria cu mare atenţie, o întoarse pe toate părţile şi examină partea dinăuntru a inelului, ca şi cum ar căuta anumite indicii.

— Aţi încercat dacă vă vine bine inelul?

— Nu, zise dânsa mirată.

El îi apucă mâna şi încercă inelul pe fiecare deget. La început inelul era făcut pentru un deget mai gros, dar fusese făcut mai mic ca să se potrivească pe inelar.

— Aţi observat asta? Şi cum ştia el asta?

— Cine, d., Monkford?

Long dădu din cap.

— Nu, Monkford nu l-a trimis, cel puţin asta e părerea mea, şi-i înapoie cutiuţa.

— Monkford e un om curios. Nici chiar detectivul, care-l observă încontinuu, n-ar putea susţine că-i cunoaşte secretele inimii.

În timp ce vorbea, devenise gânditor, ochii lui priviră covorul.

— Vă duceţi aşadar la Heartsease? întrebă el pentru a doua oară. Care e camera rezervată Dv.?

— Nu ştiu, răspunse dânsa mirată. De obicei, domnişoara Revelstoke are unul din cele mai bune apartenente.

— Trebuia să stabilesc asta, zise el gânditor. Dar o să mai fie timp. În afara de Dv. şi domnişoara Revelstoke, cine mai pleacă acolo?

— Nimeni, ba da! D. Henry, avocatul Domnişoarei Revelstoke va veni şi el acolo pentru o zi.

— Încolo nimeni pe care-l cunoaşteţi?

Ea dădu din cap.

— E Crayley în termeni buni cu Domnişoara Revelstoke?

Ea se gândi puţin.

— Desigur, d. Jackson Crayley, va fi şi el acolo?

— Da, va fi acolo şi eu voi fi acolo... observă el simplu şi aş dori... Nu n-o doresc. Va fi munca grea, dar şi mare enervare...

În acest moment uşa se deschise şi spre cea mai mare mirare a Norei, domnişoara Revelstoke intră în cameră. Dânsa îi zâmbi şi timp de o secundă, privi inelul pe care Nora îl mai ţinea în mână. De la Nora îşi îndreptă privirea spre detectiv.

— Şi dumnealui e Domnul Long? întrebă ea cu un zâmbet răutăcios. E dânsul vinovatul? A mărturisit?

Buzele Norei Sanders se deschiseră să răspundă, dar spre mirarea ei Long Rămăşag afirmă din cap.

— Da, domnişoară Revelstoke, mi-am uşurat conştiinţa. Inelul e în posesia familiei noastre de mulţi ani. Unchiul meu îl cumpărase în 1862 la Copenhaga!

Ochii întunecaţi ai domnişoarei Revelstoke nu clipiră, dar obrazul ei galben arată deodată cenuşiu şi îmbătrânit.

Capitolul XV

Un moment Nora crezu că domnişoara Revelstoke o să leşine. Se şi clătină puţin, dar voinţa ei de fier birui slăbiciunea şi zâmbi.

— Ce interesant! zise ea.

Arnold Long se uită la ea cu o privire străpungătoare. Părea că ochii lui avea asupra ei puterea magică a ochilor de şarpe. Putea să încerce oricât ar fi voit, îi era imposibil să întoarcă privirea de la ochii lui cenuşii şi pătrunzători.

— Ce interesant! zise ea din nou.

Vorbea rar. El observă că încerca să-şi mascheze enervarea produsă de vorbele lui.

— D-ta ai trimis aşadar Norei inelul? E foarte drăguţ din partea d-tale, d-le Long.

Nora stătea ca trăsnită, privea mirată când la unul când la celălalt. Ce se ascundea sub această minciună evidentă a lui Long? Era mult prea sigură că el nu trimisese inelul. Şi totuşi susţinea în prezenţa stăpânei sale, că el ar fi donatorul şi inventase chiar o poveste a inelului.

Cuvintele lui însă avură o influenţă şi mai surprinzătoare asupra domnişoarei Revelstoke. În tot timpul serviciului ei la această femeie, Nora n-o văzuse niciodată atât de zdruncinată.

— Nu vrei să vii în camera mea de lucru, d-le Long? întrebă ea în sfârşit. Aş avea de vorbit ceva cu d-ta.

Din acest moment părea ca uitase complet prezenţa Norei.

— Cu plăcere.

Răma şag părea că se gândeşte o secundă la importanţa acestei invitaţii.

— Vă stau cu plăcere la dispoziţie, dar aş vrea mai întâi să întreb pe domnişoara Sanders dacă într-adevăr are ceva de obiectat că i-am trimis inelul.

Domnişoara Revelstoke se uită la fată şi o întrebă aproape sever:

— Ei bine?

— Nu cred să pot accepta un cadou atât de preţios, răspunse Nora şi spre mirarea ei, Răma şag întinse mâna şi-i luă inelul, împreună cu cutiuţa.

— Mi-era chiar teamă de asta, zise el în timp ce băgă inelul în buzunar. Sunt la dispoziţia dv., domnişoară Revelstoke.

Un moment stătea nemişcată, apoi se întoarse cu vădită încordare, iar Long o urmă în mica cameră de lucru de lângă salon. Ea închise uşa după el.

— Nu vrei să iei loc? îl pofti ea liniştită.

Răma şag aşteptă până ce se aşezase dânsa întâi, apoi se aşeză pe marginea unui fotoliu. Observă că d-ra Revelstoke nu ştia cum să înceapă conversaţia, dar în curând îşi reveni.

— Desigur că mă simt responsabilă pentru soarta domnişoarei Sanders, începu ea, şi dacă i se trimet cadouri scumpe, mă simt îndreptăţită, ca femeie de lume veche, să întreb ce...

Căuta o expresie potrivită, pe care el o găsi imediat:

— Ce intenţii am? şi zâmbi. Sunt absolut oneste! E o fată foarte drăguţă. Mi-e simpatică. Poate m-am grăbit totuşi să-i trimet inelul.

Ochii ei negrii, liniştiţi, îl priviră încontinuu.

— Sunteţi un gentleman, observă ea şi după câte ştiu, un om cu studii universitare! Nu e niciun motiv, pentru care să nu faci curte domnişoarei Sanders. Totuşi pare cam ciudat...

Se întrerupse din nou.

— Că îi fac asemenea cadouri costisitoare în stadiul actual al prieteniei noastre. Într-adevăr e cam curios, trebuie s-o recunosc, zise Rămăşag. E chiar cel mai curios lucru pe care l-am făcut vreodată. Unchiul meu...

— Nu mă interesează chestiunile d-tale familiare.

Faţa ei căpătă din nou coloarea obişnuită şi două pete roşii se iviră pe obrajii ei.

— Sunt totuşi curioasă să ştiu care sunt sentimentele d-tale faţă de domnişoara Sanders. O iubeşti?

Rămăşag zâmbi arătându-şi şirul de dinţi albi şi frumoşi.

— Vreau să fiu absolut sincer faţă de dv., domnişoară Revelstoke, declară el. Nu iubesc pe secretara dv. şi nu cred să mă îndrăgostesc vreodată de dânsa. Nu e tipul care-mi place şi la căsătorie nu m-am gândit încă.

— Atunci faptul că i-ai dăruit inelul nu era decât un capriciu?

Ea dădu încet din cap.

— Nu-mi prea vine să cred că e adevărat totul ce-mi spui. Din contră, am intuiţia că ţii foarte mult la tânăra fată. N-ai vrea să-mi arăţi inelul?

Rămăşag îl scoase din buzunar şi i-l dădu. Fără nicio explicaţie, se duse la peretele opus, deschise o casetă de fier, puse inelul înăuntru şi închise repede uşa, încuind-o cu cheia.

— Cred că e mai bine să păstrez această mica bijuterie, până ce o să vă cunoaşteţi mai bine. E posibil ca Nora, care e încă foarte tânără, să-şi schimbe părerea. Nu va fi nevoie ca eu să te înştiinţez când îşi va schimba sentimentele.

Domnişoara Revelstoke se sculă şi-i oferi mâna rece.

— Noapte bună d-le Long şi mult noroc!

Privirea lui arătă admiraţie când apucase mâna ei.

— Şi dv. mergeţi la Heartsease, domnişoară Revelstoke?, întrebă el în felul lui glumeţ. Eu în locul dv. n-aş pleca!

Ochii ei arătară un zâmbet ciudat şi deşi buzele nu i se mişcară, el observă o oarecare voioşie.

— Sfatul ăsta ţi l-aş putea da eu d-tale, încheie ea.

Capitolul XVI

Când Long Rămăşag ajunse la biroul său din Scotland Yard, omul care studiase toata ziua la primăria din Somerset actele ce le găsise acolo şi care îi dăduse până acum ştiri grozave, îi comunică şi alte informaţii şi mai fenomenale. Dădu câteva instrucţiuni asistentului său grăbindu-l să prindă ultimele mesaje de la poştă, după care se întoarse în St. James's Street, unde găsi cufărul lui împachetat şi legat în dosul automobilului. Telefonă la Marlow şi află de la îngrijitoarea lui Monkford, că bancherul plecase deja la Heartsease. De obicei sosea acolo cu două zile înainte de începutul săptămânii de golf. Plecase cu automobilul în tovărăşia „domnului care stătea la el". Acest domn se numea Rouch şi era în serviciul secţiei criminale din Scotland Yard.

Rămăşag îşi puse mânuşile, îşi ridică gulerul mantalei de ploaie, căci plouase toată după amiaza şi se mai uită de jur împrejur prin locuinţă. Deodată observă pe masă o scrisoare şi întrebă pe servitor:

— De când e asta aici?

— Puţin înainte de vă întoarce d-le Long.

— Cine a adus-o?

În privinţa asta, omul nu-i putu da nicio lămurire. Găsise plicul în cutia de scrisori şi-l puse pe masă. Nu s-ar mai fi gândit la el, dacă Long nu văzuse scrisoarea.

Adresa era scrisă cu creionul şi plină de greşeli de ortografie. Când deschise plicul, guma era încă umedă. Înăuntru găsi o hârtie murdară pe care era scris:

„Nu plecaţi la Heartsease."

Numai aceste câteva cuvinte. Rămăşag privi bileţelul pe toate părţile şi-l puse cu atenţie într-un sertar al mesei, pentru a cerceta mai târziu amprentele digitale Când ieşi apoi în stradă, ploua cu găleata. Şoferul ridicase capota maşinii şi şterse geamurile în momentul când stăpânul său se apropia de dânsul.

— Nu o să am nevoie de d-ta, Marchant! îi strigă el.

— Nu veţi avea nevoie de mine, domnule? întrebă omul mirat. Dar aţi spus doar..

— N-are importanţă, îl întrerupse Rămăşag. Ai soţie şi copii, nu-i aşa?

— Da, răspunse omul.

— Atunci rămâi la Londra. Aici e mai sigur, zise Rămăşag şi dădu drumul maşinii spre parc.

Era nouă când sosise la Heartsease. Toată ziua plouase. Dădu maşina şefului garajului şi intră în holul cel mare al hotelului. Deşi mai erau două zile până la deschiderea săptămânii sportive, hotelul avea deja mulţi musafiri. Intră în birou şi salută pe domnişoara Cravel printr-un zâmbet amical.

Nu se observa la domnişoara Cravel nicio urmă neplăcută a accidentului avut. Şi ea zâmbi lui Long care se gândi că arată mai frumoasă în costumul ei simplu şi negru decât în toaleta scumpă, cu care o văzuse ultima dată.

— Domnul Monkford vă aşteaptă. Cunoaşteţi doar apartamentul, d-le Long?

Se uită la stânga şi la dreapta, apoi zise cu voce înceată.

— Mi-aţi răspunde ceva, domnişoară Cravel?

Crezu un moment că vede o urmă de bănuială în ochii ei, când îi zise:

— Desigur! Dacă-mi va fi cu putinţa.

— Cine plăteşte nota mea? întrebă el.

— Evident, d. Monkford!

— Mulţumesc lui D-zeu! replică Rămăşag.

O lăsă gânditoare ca în faţa unei enigme, căci părea că nu înţelesese gluma.

În salonaş găsi pe Monkford, care tocmai cinase. Era în foarte bună dispoziţie, căci pe drum încoace, vizitase un magazin de antichităţi în Guildford, unde descoperise câteva bucăţi vechi de sticlă originale din Bristol: Cele patru pocale verzi ca smaraldul erau înşirate pe cămin.

— De altfel, remarcă el, „*Destinul negru*” e o imitaţie. Ar fi trebuit să-i scriu asta domnişoarei Revelstoke, dar va veni aici săptămâna viitoare.

— Destinul Negru?

Pe moment nu-şi aminti de existenţa micei negrese.

— O imitaţie domnule! O copie nemţească. Am fost cu ea la Bethini care a descoperit imediat înşelăciunea. Nu ştiu dacă să-i spun toate astea domnişoarei Revelstoke. Mi-e teamă că o să se enerveze foarte mult.

Un chelner intră în cameră, să strângă masa. După ce plecase, Rămăşag puse lui Monkford o întrebare, pe care de mult voia să i-o pună.

— E domnişoara Revelstoke o femeie foarte bogată?

— Da, a zise Monkford cu acea rezervă specifică fiecărui bancher, care vorbeşte despre chestiuni privitoare la clienţii lui. E

o femeie destul de bogată, ar trebui să zic chiar foarte bogată. Trăieşte simplu şi are un venit foarte mare.

— Cât de mare? întrebă Rămăşag.

Dar de la Monkford nu se putea afla nimic în privinţa asta.

— Are de mult un cont la mine. Încă de când conduceam o filială în provincie, continuă el. Odată fusese chiar o sumă foarte mare. Cred că dânsa administra averea fratelui său. Asta îmi aduce aminte, că era cât pe ci s-o pierdem de clientă, atunci când transmisese contul la Londra şi-l oferise tatălui d-tale, care pentru un motiv oarecare nu voise să-l primească. În timpul acela avea la noi aproape un milion de lire sterline!

Asta era o noutate pentru Long. El ştia că tatăl sau era un om de afaceri foarte rutinat, care şi-ar fi dat multă osteneală să asigure băncii sale un asemenea client.

— Nu era curios? Adică refuzul de a deschide acest cont în banca lui? întrebă el.

D. Monkford dădu din cap.

— Da, era foarte curios, răspunse el. Cei mai mulţi bancheri se reped să capete un asemenea cont. Şi nici dintr-o afecţiune specială pentru mine, refuză Sir Godley contul. Banca *Western & Somerset* e cam de modă veche. Dar pentru numele lui Dumnezeu, să nu povesteşti tatălui d-tale ce-ţi spusei eu acum.

— Am vorbit deja cu el despre asta, sau el cu mine, nu sunt aşa de sigur cine a deschis întâi vorba, zis detectivul.

Faptul că cu două seri înainte, vorbise cu tatăl său despre domnişoara Revelstoke şi că Sir Godley nu pomenise nimic despre cont, l-ar fi surprins foarte mult în împrejurări normale. Dar acum se găsea într-un stadiu în care nimic nu-l mai putea mira.

D. Monkford devenise nervos. Long observă o mică schimbare în purtarea lui. Se speria la cel mai mic zgomot şi se destăinui că dormise prost.

— Aş vrea să ştiu dacă domnişoara Revelstoke îşi va aduce şi secretara? întrebă el când Rămăşag voia să se ducă să se culce.

— Adică pe domnişoara Sanders?

D. Monkford dădu din cap.

— Da, o fată drăgălaşă, zise el, ca şi cum ar vorbi cu sine, o fată foarte drăgălaşă.

Apoi schimbă vorba tot atât de repede precum o începuse.

— Crayley soseşte mâine, continuă el. Parcă nu prea îl simpatizezi pe Crayley?

— E foarte greu să simpatizez pe cineva, care nu are altă ţintă în viaţă decât să arate ca un nerod şi să cultive trandafiri, zise Rămăşag ceea ce făcu pe bancher să râdă.

— Bătrânul Crayley nu e om rău, răspunse el. Şi e curajos. Îţi mai aduci aminte cum a ajutat la arestarea lui Shelton?

— În fond, ce căuta, el în Colchester? De multe ori m-am întrebat mirat de asta, zise Arnold Long.

— Are o fermă afară din oraş. L-am vizitat de două ori acolo, răspunse Monkford. Crayley face pe agricultorul în Essex.

Fără să vrea să neliniştească pe bancher, Long cercetă amănunţit, toate zăvoarele şi broaştele uşilor. Eliberat pentru moment de datoria de a-l păzi, se duse în camera lui, unde făcu aceleaşi cercetări – nu uită nici măsura de prevedere a bătrânelor fete de a se uita sub pat.

De la fereastră, se putea vedea o mică parte a grădinii, care înconjura clădirea. Închise uşa spre salon şi încuie uşa de la baie. Băgă cheia în buzunar şi coborî. D-ra Cravel dispăruse, locul ei era ocupat de un funcţionar. D. Cravel era în hol şi sta de vorbă cu un vizitator. Era îmbrăcat în toaletă de seară, dar purta în loc

de smoking o haină neagră lungă. Îndată ce Long putuse să se facă observat de director, acesta veni la dânsul şi Arnold îi spuse:

— Aş dori să văd unele din camerele dumitale scumpe.

Cravel scutură capul.

— Regret, toate sunt rezervate, începu el.

— Nici nu mă gândesc să cer altă cameră, îl întrerupse Rămăşag. Dar aş vrea să ştiu ce alte camere aş putea închiria anul viitor.

— Poftiţi sus cu mine.

Cravel luă din birou o cheie şi suiră la etajul întâi.

— Ăsta e apartamentul domnişoarei Revelstoke, explică el. E unul din cele mai bune ce avem în hotel.

Little Heartsease era înainte o reşedinţa boierească, o clădire asemănătoare unui castel. Salonul domnişoarei Revelstoke cu balconaşele lui, semăna cu o cameră fastuoasa antică.

Long urmă pe director şi vizită dormitoarele.

— Presupun că ăsta e destinat domnişoarei Sanders? zise el arătând pe cea mai mică din cele două camere frumoase.

Directorul îl privi puţin înveselit.

— Cred, d-le Long, zise el, că nu numai din simplă curiozitate m-aţi rugat să vă arăt aceste camere. Sunteţi aci în exerciţiul funcţiunii!

— Sunt totdeauna în exerciţiul funcţiunii, răspunse Rămăşag evaziv.

— Să lăsam gluma deoparte, d-le Long. Vă aşteptaţi la ceva neplăcut? N-aş dori-o. În special săptămâna viitoare, când hotelul o să fie plin. Heartsease n-ar putea să mai existe în urma unui scandal.

Rămăşag se uită la el şi clipi din ochi.

— A supravieţuit multor scandaluri, răspunse el, dacă nu mă înşală memoria.

— Nu cred în acest gen de scandaluri, replică repede directorul. Pot să se întâmple oriunde nu se pot evita şi nimeni nu ni le impută. Dar dacă cineva ar fi împuşcat aici asta ar ruina hotelul.

— Ar putea ruina şi persoana care ar fi împuşcată, zise Rămăşag, cu un zâmbet prietenesc. Nu trebuie să ai nicio grijă d-le Cravel. Vom face totul ca să evităm o tragedie.

Ziua următoare era duminică. Când străbătu seara holul, zări o figură cunoscută. Se duse spre Jackson Craley să-i strângă mâna molatecă.

— Un timp mizerabil, mormăi molatecul om, în timp ce-şi freca vârful mustăţii. Dacă aş fi fost cuminte, aş fi plecat la Deauville. Golful e de altfel un joc oribil.

Rămăşag observă un zâmbet pe figura lui, care era destinat cuiva din spatele său. Se întoarse şi văzu pe d-ra Cravel ducându-se în birou.

— O fată foarte drăguţă, nobilă de la talpă până în creştetul capului zise d. Crayley. Pentru a spune adevărul, urmă el pe un ton familiar n-aş veni în această localitate groaznică, dacă n-ar fi fost dânsa aici.

— E o prietenă a d-tale?

— Da-a!

Domnul Crayley îşi şterse monoclu şi-l înfipse din nou în ochi.

— Da, şi nu mi-e ruşine de asta. E una dintre cele mai drăgălaşe femei, ce-a întâlnit vreodată.

— Şi totuşi când te-am văzut vorbind cu dânsa la Marlow, mi-ai spus ca ar fi o vizitatoare, care ar dori să viziteze grădina d-tale şi că te necăjise neruşinarea ei.

— Am spus asta, într-adevăr? replică d. Grayley fără să arate vreo oarecare jenă. Ei bine dragul meu, eu nu sunt omul, care să-mi descopăr inima fiecăruia. D-tale poţi să-ţi spun foarte liniştit,

ţin foarte mult la fata asta. Trebuie să fiu foarte prevăzător, nu-i aşa? Ce face Scotland Yard şi toţi prietenii iubiţi de pe acolo?.

— Le merge bine în lipsa mea, zise Rămăşag. Ai văzut pe d. Monkford?

— E aici? M-aş duce sus să-l salut. E foarte agreabil să ai un bancher de prieten. Nu găseşti?

Lovi pe Rămăşag cu degetul într-o parte, dar mişcarea sa era atât de slabă ca şi gluma pe care o făcuse.

— Anul ăsta am căpătat o cameră proastă, se plânse el. Revelstoke asta luase odăile ce le ocupam eu de obicei şi asta mă necăjeşte.

— Pare că nu prea o suferi pe domnişoara Revelstoke?

— O urăsc! accentuă d. Crayley cu o violenţă neobişnuită. E extrem de posacă. Nu poate spune un cuvânt politicos. Mereu mârâind şi bufnind! Nu pot s-o sufăr.

— ...

— Mă voi târî puţin sus să vizitez pe bunul bătrânel – na!, cum îi zice?

Era una din ciudăţeniile lui să nu reţină nume. Rămăşag presupunea că pe Monkford urma să-l viziteze. Mai târziu seara, văzu iarăşi pe Jackson Crayley cum se aplecă peste masa din birou şi vorbea cu domnişoara Cravel, al cărei loc îl ocupa de obicei un funcţionar la ora asta. Se miră de afinitatea de idei ce ar putea fi între această fată şi acest om îmbrăcat după ultima modă, a cărui viaţă părea să se compună numai din plictiseală.

Lui Long i se păru că duminica asta ar fi cea mai lungă zi din câte au trecut până acum. Dimineaţa se duse cu Monkford pe terenul de golf unde juca mizerabil o partidă. După amiaza era plină de plictiseală şi dezgust. În sfârşit descoperi de ce i se păru ziua atât de lungă. Era siguranţa, că ziua următoare va aduce pe

Nora Sanders la Heartsease şi că va începe perioada de neplăceri, chiar de primejdii.

Furtuna trecuse şi soarele strălucea pe un cer albastru, când limuzina domnişoarei Revelstoke intră pe alea hotelului şi se opri fără cel mai mic zgomot în faţa portalului. D. Cravel salută oaspeţii şi prezenţa inspectorului Long părea inutilă. Cel puţin aşa gândi domnişoara Revelstoke, căci trecu pe lângă dânsul, îl salută numai cu o scurtă dare din cap, şi-şi dedică întreaga atenţie respectosului director.

— Aveţi câteva geamantane. Vă pot ajuta?

Nora îl observă imediat ce intră în hol. Râzând îi refuză serviciile, care de altfel nu erau necesare, căci o mică armată de valeţi aştepta să ia în primire bagajele ce erau legate în spatele şi pe acoperişul limuzinei.

— Bine aţi venit în Heartsease, o salută Rămăşag solemn. Sunt delegat de Consiliul Comunal să vă prezint cetăţenia de onoare a acestei comune.

— Nici nu cunoaşteţi măcar numele acestei comune, zise ea râzând.

— Pariez zise Long, şi se scuză jenat.

Ea plecase repede după domnişoara Revelstoke şi n-o revăzu decât seara după masă şi numai o clipă.

Se făcu şi marţi, ziua începutului marelui concurs de golf. Heartsease era arhiplin, marea poiană dispărea sub umbrelele de colori deschise şi a meselor de ceai. Mulţimea care forfotea în holul hotelului îţi amintea de masele de oameni la un mare match de football.

Ca să urmăreşti pe fiecare nou sosit ar fi fost imposibil, chiar în împrejurări normale. Dar locul de golf din Heartsease era înconjurat de un gard, parcul avea două intrări. La fiecare intrare stăteau doi detectivi care căutau persoane suspecte. Cu excepţia

apariţiei unuia sau a doi hoţi de buzunare, elegant îmbrăcaţi şi a unui escroc din Londra, care credea că ar putea profita cu ocazia acestui match, nu era niciun incident neplăcut, cum de altfel îşi şi închipuise Long Rămăşag.

Miercuri sosi şi d. Henry, avocatul.

Rămăşag care-l văzu din camera d-lui Monkford, coborând din automobil, zise:

— Uite un animal, care vrea să joace golf, cu joben pe cap.

— Cine e? întrebă bancherul.

— Henry, avocatul, îl cunoşti?

— Dacă-l cunosc? îşi bătu joc Monkford. Desigur că da! E doar avocatul domnişoarei Revelstoke şi una din viitoarele glorii ale baroului.

Nu era surprinzător ca Monkford să aibă mulţi prieteni. Era o persoană cunoscută în centrul comercial al Londrei şi în calitate de cunoscător de artă, venea în contact şi cu mulţi artişti şi literaţi. Aproape toată ziua cunoscuţii îl vizitară în apartamentul său şi în afară de plimbarea de o oră, ce o făcea în tovărăşia lui Rămăşag, nu părăsea hotelul mai deloc.

Cu excepţia primei zile, când sosise şi când cinase în apartamentul sau, Monkford, luă mesele în marea sală de mese a hotelului. Orele de masă şi după masa, când holul era plin de vizitatori, îi făceau cea mai mare plăcere. O zi se scurse după alta şi când părea că nu mai există niciun pericol, uită de teama lui şi deveni vechiul Monkford.

Marţi fusese ales preşedintele comitetului de dans şi se ocupă cu multă energie de organizarea balului costumat, care trebuia să încheie săptămâna sportivă.

Miercuri, Rămăşag observă din camera lui pe bancher, în tovărăşia lui Henry şi Crayley. Părea că convorbirea era foarte serioasă, căci plimbarea durase o jumătate de oră. Odată

Monkford se uită sus la el însă nu-l salută cu mâna, aşa cum îi era obiceiul.

Trebuiră să se fi întors apoi imediat în hotel, căci cinci minute mai târziu auzi pe aceşti trei domni vorbind în salonaşul de lângă camera sa. Au mai fost vreun sfert de oră împreună, apoi detectivul auzi că uşa spre coridor se închise şi intră la Monkford. Bancherul era singur. Parcă se întâmplase ceva, ce-l nelinişti.

— Să întâmplat ceva? întrebă Long.

— Nimic – absolut nimic.

Parcă scotea vorbele cu sila din gură.

— Aş vrea să-ţi vorbesc după masă, adăugă el.

— De ce nu acuma?

— Nu e nicio grabă.

— Te priveşte pe d-ta?

— În parte, da replică el scurt. Dar în fond priveşte pe un tânăr prieten. N-aş vrea să vorbesc acuma despre asta. Dacă vei veni sus imediat după masă, vom putea discuta chestiunea care mă îngrijorează. Da, mă îngrijorează foarte mult.

Nu mai voia să zică nimic. Rămăşag stătea în faţa unei enigme.

În hol îl opri pe Crayley.

— Ce ai povestit lui Monkford, că e aşa de abătut? întrebă el.

Jackson Crayley îl privi mirat.

— Am vorbit despre o chestiune particulară. Dacă dânsul nu ţi-a spus nimic, eu cu atât mai mult nu pot să vorbesc, căci sunt obligat să tac.

Rămăşag îl privi cu atenţie. Avea ceva neobişnuit şi greu de explicat. Vocea suna ceva mai aspru şi făcea impresia că suferea din cauza unei încordări extraordinare. Ţinuta lui în general molatecă, de data asta era neobişnuit de dârză. Enigma în faţa căreia se găsea Rămăşag era din ce în ce mai neclară. Pe Henry

nu-l cunoştea, adică nu-l cunoştea aşa de bine încât să afle de la dânsul obiectul conversaţiei lor de afară.

De obicei mânca împreună cu Monkford, dar când îşi schimbă hainele pentru a merge la masă, servitorul bancherului îi aduse un bilet:

„Ai vrea să mănânci astă seară la altă masă? Aş vrea să mai discut una sau două chestiuni cu Crayley şi cu tânărul Henry.”

Nu-l supărase acest bilet, dar era îngrijorat. Care ar putea fi noua mâhnire a lui Monkford? Îşi cercetă memoria, nu găsi însă niciun punct de reper şi nu-şi aducea aminte de nicio vorbă a bancherului care să-i fi putut explica aceste afaceri neaşteptate.

Îl văzu în timpul mesei. Locul lui era lângă masa la care şedeau domnişoara Revelstoke şi secretara ei. O clipă privirea fetei întâlni pe a lui şi atunci îşi aduse aminte de vina sa şi că trebuia să-i explice minciuna cu inelul, dacă ar fi totuşi în stare să-i găsească vreo explicaţie.

Domnişoara Revelstoke îi răspunse la salut cu multă bunăvoinţă, însă în ochii ei se putea citi un triumf răutăcios, ce făcu pe Long să râdă în sinea lui. Masa se terminase şi luă cafeaua în hol, când văzu pe Joshua Monkford făcându-şi loc prin mulţime şi venind spre el.

— Long, vino te rog, peste cinci minute în camera mea!.

Tonul lui era ameninţător, ceea ce buimăci pe Long. Aşteptă să treacă cele cinci minute, apoi se ridică îndreptându-se spre ascensor.

Salonaşul era gol, când intră în el, dar auzea vocea lui Monkford din camera de dormit. Părea că telefonează. Alo... Alo... Cine a....

Apoi Rămăşag auzi o explozie şi căderea unui corp. Încercă să deschidă uşa. Era încuiată pe dinăuntru şi zăvorâtă. Alergă afară pe coridor. Şi uşa de afară era încuiată.

Se propti în uşă, dar lemnul gros de stejar opunea rezistenţă. Când se întoarse, observă pe Cravel, care alerga pe scară în sus. Fata lui era palidă şi se arătă foarte consternat.

— A fost o împuşcătură? întrebă el speriat.

Rămăşag dădu din cap.

— Deschide uşa! ordonă el.

Directorul băgă mâna-n buzunar.

— Nu am cheia principală la mine. Aşteptaţi un moment! zise el şi alergă din nou jos, pe scară.

Într-un moment se reîntoarse. Cu mâna tremurândă, băgă cheia principală în gaura uşii, broasca cedă şi uşa se deschise.

Joshua Monkford zăcea pe jos, cu faţa întoarsă, mâna lui ţinea receptorul telefonului. În cameră se simţea un miros puternic de praf de puşcă.

Capitolul XVII

Dintr-o privire detectivul îşi dădu seama că Monkford era mort.

— Aduceţi un doctor, ordonă el.

— A fost omorât? şopti directorul.

— Cheamă un doctor! strigă Long. Fă ce zic eu!

Când Long rămase singur, închise uşa. În broască nu era altă cheie decât cea principală a directorului. Rămăşag cercetă uşa spre baie, era încuiată şi zăvorâtă, tot aşa ca şi uşa spre salon. Ferestrele erau de asemenea închise. Numai ferestruicile de sus erau deschise. Deschise o fereastră şi se uită afară. Acoperişul de sticlă al sălii de mese strălucea de luminile ce ardeau în restaurant; nu se vedea nicăieri o scară. Luă o perie de cap de pe toaletă şi bătu peretele din faţa salonului. După sunet îşi dădu seama că cercetările sale sunt zadarnice. Arma care omorâse pe Joshua Monkford fusese numai la câţiva centimetri depărtare de capul său. După poziţia în care se afla corpul, Long constată că dacă ar fi fost o deschizătură secretă în vreo uşă, deschizătura nu putea fi decât în uşa care da în salonul în care se aflase dânsul în momentul împuşcăturii.

Cu umbrela lui Monkford, care se afla în cameră, măsură distanţele şi se convinse, că chiar dacă ar fi fost vreo deschizătură secretă spre salon, ucigaşul tot nu l-ar fi putut împuşca de la o distanţă aşa de mică.

Peretele opus, despărţea apartamentul lui Monkford de camera ocupată în timpul acestei săptămâni două fete tinere, fiicele unui membru al parlamentului.

Long Rămăşag respira greu. Un om fusese omorât într-o cameră, în care nimeni nu putuse intra. Asta era cert, căci nimeni nu ar fi putut intra decât pe uşa care fusese deschisă de director.

Ieşi afară pe coridor şi aproape se ciocni cu Cravel. Faţa lui exprima groază, în timp ce vorbea iritat fetei de serviciu ce era lângă el.

— Domnule Long, zise el repede, s-a întâmplat ceva în camera domnişoarei Sanders.

Rămăşag îl privi fix.

— S-a întâmplat ceva? Ce s-a întâmplat? strigă el.

În dosul directorului stătea fata de serviciu tremurând.

— Nu ştiu domnule, am auzit o explozie.

Înainte de a fi terminat fraza, Long se şi repezi pe scară jos. El cunoştea camera fetei. Uşa era încuiată. Se uită pe gaura cheii şi văzu un uşor nor de fum, plutind în aer.

— Ce doriţi, domnule Long?.

Se întoarse. Nora Sanders era în faţa lui.

— Aveţi cheia?

Vocea lui aproape că nu se auzea.

Îi smulse cheia din mână, descuie uşa şi intră în cameră. O explozie avusese loc, se simţea după miros. Pe cămin văzu însă o hârtie albă, încă arzând. O luă şi o înmuie în vasul cu apă ce se afla pe masă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă fata uluită.

— Nu prea mult. Vreţi să rămâneţi aici?

În goană părăsi camera şi alergă în sus pe scară, sărind peste două trepte deodată. Lăsase pe director în camera lui Monkford şi acum îl găsi afară pe coridor. Uşa era încuiată.

— Credeam că e mai bine să fie uşa încuiată în timpul lipsei dv.

Rămăşag mulţumi, dând din cap şi intrară împreună în cameră. În timpul înţepenirii cadavrului, receptorul telefonului căzuse pe jos şi rămăsese plin de sânge lângă el. Monkford fusese împuşcat în cap, de la cea mai mare apropiere, tot aşa ca şi Harry Cavaleristu şi nenorocitul de soldat din Bourne End.

Rămăşag se uită de jur împrejur. Între timp venise şi un detectiv care făcea serviciu în hotel şi care auzise de ceea ce se întâmplase. Directorul trebui să părăsească camera şi ei încuiară uşa ca să poată face împreună cercetări minuţioase.

Rămăşag era singur în camera goală, când deschisese uşa. Nimeni n-ar fi putut să se ascundă aci. Începu din nou să examineze peretele, bătând fiecare bucăţică şi cercetând fiecare tăblie. Aceeaşi operaţie o făcu şi ajutorul său la celălalt perete. Tavanul era din ipsos. Şemineu nu era în cameră, ci numai o ventilaţie, care să tragă aerul cald, produs de soba electrică. Ridică receptorul, îl şterse cu un prosop şi chemă biroul. Domnişoara Cravel răspunse. În voce se cunoscu că auzise deja de groaznica întâmplare.

— Dv. sunteţi, d-le Long? întrebă ea. E adevărat....

Vorbea încet, probabil că era multă lume în apropierea ei.

— Cine îl chemase la telefon acum cinci minute pe d. Monkford? întrebă Rămăşag.

— Nimeni – el ne chemă pe noi la telefon. Auzisem telefonul sunând şi am răspuns şi deodată am auzit o împuşcătură.

Long puse receptorul la loc, când se bătu la uşă. Era un medic care locuia în hotel, ca vizitator şi care fusese chemat repede. Se uită la corpul neînsufleţit şi dădu din cap.

— Cred că nu mai e nevoie să zic că e mort, zise el, în timp ce se apleca şi examină superficial cadavrul. Împuşcat la cap. Moartea trebuia să fi fost instantanee. Împuşcătura s-a tras din imediata apropiere – se vede după arsuri.

Rămăşag aprobă din cap. Rana era probabil cauzată de un proiectil, care semăna cu glontele unui pistol automat.

— Aţi prins pe asasin?

Părea că medicul ştia cine este Arnold Long.

— Nu n-am prins pe nimeni, căci nimeni nu era aici când am intrat în cameră.

— Sinucidere? întrebă mirat medicul.

Acest gând îl avusese şi detectivul la început. Dar nu se vedea nicio armă. D. Monkford poseda ce e drept un browning, pentru a se putea apăra la caz de nevoie. Detectivul găsi însă arma într-un sertar al mesei şi era neîncărcată şi foarte curată.

Cum s-a comis omorul, căci fără îndoială fusese omorât?

Termină cercetarea camerei şi se duse să caute pe Crayley. Presupunea că vecinul lui Monkford aflase de nenorocire.

— E îngrozitor, îngrozitor! De ce să se împuşte? Când am vorbit azi după amiază cu dânsul era foarte bine dispus.

— Ascultă-mă Crayley! Aş dori să-ţi pun câteva întrebări. Acest tânăr avocat şi cu d-ta aţi fost azi după amiază cu Monkford împreună. Trebuia să-i fi povestit ceva, ce-l neliniştise foarte mult....

— El îmi povestise ceva ce mă neliniştise pe mine foarte mult, zise Crayley tare. Nu încerca să mă intimidezi, Long, căci nu voi suporta aşa ceva. Moartea acestui sărman om m-a consternat şi iritat atâta, că nu mai pot suferi niciun fel de enervare. Mai repet

încă odată că nu pot spune nimic despre subiectul convorbii noastre.

— Poate vei vorbi despre asta mâine în faţa judecătorului, zise el cu ochii jumătate închişi.

— Vrei să mă ameninţi! Să mă ameninţ? pe mine? Pe mine, care ţi-am salvat viaţa la Chelmsford!

— Ascultă Crayley; să punem chestiunea la punct. Nu te ameninţ, ci îţi pun întrebări, pe care orice poliţist le-ar pune unui om cinstit. Şi orice om cinstit i-ar răspunde. Despre ce a-ţi discutat azi după amiază cu Monkford?

Crayley dădu din umeri.

— Nu pot să spun. Întreabă mai bine pe Henry, căci îl privea mai mult pe dânsul, decât pe mine! Afară de asta, Long, am impresia, că înainte de a zice ceva despre această tragică întâmplare ar trebui să vorbesc cu avocaţii mei.

Capitolul XVIII

Rămăşag merse să caute pe avocat, dar i se comunicase că d. Henry plecase imediat după masă şi că ar trebui să fie acum aproape de Londra.

Domnişoara Revelstoke aduse Norei ştirea. Fata rămase buimăcită de groază.

— Mort? şopti ea. O nu, domnişoară Revelstoke asta nu-i cu putinţă! Fusese...

— Nu ştiu. Medicul crede că s-ar fi sinucis, replică ea Nu-mi pot închipui de ce bietul Monkford să se fi sinucis.

Se putea vedea enervarea ei. Cu toate că era de natură flegmatică, totuşi acuma umbla în cameră fără astâmpăr, încoa şi încolo.

— Cică fusese mai de mult ameninţat cu moartea. Crayley mi-a povestit-o, dar n-o pot crede. De aceea e şi detectivul aici – domnul Long al d-tale. Frumos detectiv!

— Dacă v-am înţeles bine, domnişoară Revelstoke, e vorba de sinucidere.

— Nu era sinucidere, doctorul Simpkins zicea că nu se găsise nicio armă.

— Dar cine l-ar fi putut omorî?

— Nu pune întrebări prosteşti, copilă, zise femeia enervată. E mort, asta-i suficient. Sper numai că banca e solvabilă. Ceea ce priveşte pe d. Long, Henry îmi spunea că nu prea se bucură de o reputaţie bună la Scotland Yard. Întâmplarea asta va însemna desigur sfârşitul carierei sale de poliţist.

Din vocea ei se putea citi răutatea. Fata ridică capul şi o privi fix.

— Dv. dv, nu prea simpatizaţi pe d. Long? gângăvi ea.

I se părea curios ca Long Rămăşag să poată fi antipatizat de cineva.

— Desigur că el va da vina pe banda groazei. Probabil că banda groazei e o invenţie a creierului său, ca să-i acopere eşecurile. Să-l simpatizez? Dumnezeule!

Şi adăugă câteva cuvinte germane, dar se stăpâni repede.

— Nora, zise ea în trecutul fiecărei femei se găseşte ceva ce n-ar vrea să iasă la iveala. Prin nişte împrejurări extraordinare, Long descoperise una din vechile mele prostii, pe care o credeam de mult uitată şi îngropată. Nu vreau să vorbesc cu d-ta despre asta. Probabil că te va plictisi şi vei crede că sunt nebună. Odinioară în Copenhaga, când eram încă, o fată tânără...

Respiră adânc.

— Asta e suficient. Nu, nu pot suferi pe d. Long al d-tale!

Fata tăcu. În asemenea împrejurări ar fi fost mai mult decât nebunie, să fi încercat să apere un om, care desigur nu-şi făcea decât datoria. Îi părea imposibil ca Arnold Long să poată săvârşi vreun abuz de încredere.

— Ce poveste e aia cu explozia din camera d-tale, Nora? întrebă deodată, domnişoara Revelstoke.

Fata nu putu să-i spună decât ceea ce se întâmplase.

— Eu nu ştiam nimic despre asta, până ce nu văzui pe d. Long, care încerca să deschidă uşa odăii mele. Una din fetele de

serviciu mi-a povestit că ar fi auzit trei sau patru detunături şi când intrasem în cameră cu d. Long, ardea ceva în cămin, o fâşie groasă de hârtie.

— Şi ce s-a întâmplat cu ea? întrebă domnişoara Revelstoke curioasă.

Şi Nora îi povesti.

Părea că bătrânei femei întâmplarea nu-i producea vreo grijă, căci nu mai pomeni nimic despre ea. Se duse jos să se distreze cu ceilalţi vizitatori şi lăsă, pe fată să împacheteze lucrurile, căci imediat după moartea lui Monkford îşi exprimase intenţia să se reîntoarcă a doua zi dimineaţa la Londra. Nora era foarte ocupată, când cineva bătu la uşă. D. Cravel intră. Se vedea că încerca să-şi stăpânească enervarea.

— Toţi pleacă, suspină el. Medicul a împrăştiat ştirea. Asta o să fie ruina mea!

Şi totuşi vocea lui era liniştită şi purtarea lui semăna mai mult cu a unui om care vorbeşte despre nenorocirea altuia.

— Sper că se va uita de asta până la anul. Voiam oricum să fac diverse transformări pe aci. Voi reconstrui complet partea în care se află nenorocita cameră a sinucigaşului. Acolo se poate foarte uşor schimba scara principală.

Întreaga tragedie îl interesa numai atâta cât atingeau interesele lui personale. Poate ca era natural să fie aşa, se gândi fata. Totuşi aproape o dezgustă nepăsarea şi dispreţul cu care vorbea despre această faptă grozavă, care trimisese pe Monkford pe lumea cealaltă.

Când domnişoara Revelstoke se reîntoarse în cameră, Nora îi vorbi despre nepăsarea directorului.

— Draga mea, nu aştepţi oare să plângă moartea bietului Monkford? întrebă bătrâna femeie rău dispusă. Cravel e probabil ruinat, cel puţin în ceea ce priveşte sezonul actual. Numai

jucătorii pasionaţi de golf rămân, toţi ceilalţi vizitatori părăsesc hotelul mâine dimineaţă. O parte a şi plecat. Pe mine mă miră că omul nu-şi pierde capul. Am întâlnit jos pe detectivul d-tale. M-a întrebat dacă poate să vie sus să vorbească cu d-ta. Nu-ai probabil nimic împotrivă?

Nora dădu din cap.

— Nu pot să-mi închipui ce lămuriri se aşteaptă să capete de la d-ta, continuă domnişoara Revelstoke. Nu te deranjează să te las singură cu el? Prezenţa acestui om mă enervează.

Îndată după aceasta apăru Arnold Long. Fata găsi că arată foarte obosit. Părea că sforţările sale îl obosesc. Simţi pentru el multă simpatie.

Spre mirarea Norei, domnişoara Revelstoke nu arătă nicio pornire contra detectivului, din contră, nici nu se pregătea să părăsească camera.

— Ei bine, d-le Long, ai descoperit ceva?

— Nu zise el scurt, numai faptul că Monkford fusese omorât.

— Dar cum? Directorul îmi povestise că odaia era goală când aţi intrat amândoi în ea şi că, D-ta erai singurul om care se afla în apropierea lui Monkford în momentul împuşcăturii!

Rămăşag o privi.

— Eu?, la asta nu m-am gândit încă, replică el ironic.

— Pot presupune însă, că altora va bate la ochi această coincidenţă, zise domnişoara Revelstoke. D. Cravel îmi povestise că era la etajul al doilea când auzise împuşcătura şi alergă sus. Te găsise în faţa uşii lui Monkford, încercând s-o deschizi. Dar de ce era încuiată?

— Şi pe mine m-a mirat asta, dar era încuiată.

Bătrâna femeie dădu din umeri, colţurile buzelor trădară voioşia ei.

— Probabil că lipsea cheia. D. Cravel crede că uşa nu putea să fi fost încuiată pe dinăuntru, căci în acest caz n-ar fi putut-o descuia cu cheia lui principală. Poate ai găsit între timp cheia?

— Probabilitatea asta există, răspunse liniştit detectivul. Cheia a fost într-adevăr găsită în buzunarul lui Monkford.

Privirea doamnei Revelstoke se ridică întrebătoare asupra lui.

— Cravel susţinea că cheia atârna în biroul hotelului şi că şi acum se mai găseşte acolo. Deoarece ai descoperit-o în buzunarul lui Monkford, trebuie sa fie o cheie despre a cărei existenţă hotelul nu ştia nimic.

Văzu cum Long Rămăşag şovăi şi cum se arătă apoi un zâmbet pe obrazul lui obosit.

— Aşa e!

Deodată faţa lui se schimbă, oboseala trecu, o nouă strălucire i se arătă în ochi.

— Desigur că aşa e! Ce prost eram! Complet idiot!

Efectul pe care subita lui vioiciune o exercitase asupra domnişoarei Revelstoke nu rămase neobservat de dânsul. Nora văzu cum obrazul femeii se lungi, cum buzele se deschiseră, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, însă niciun sunet nu ieşi din gura ei; în fine sprâncenele ei ridicate se lăsară în jos şi fruntea i se încreţi.

— Aşa e, repetă ea. Ce înţelegi prin asta?

— Domnişoară Revelstoke, zise el, pe un ton aproape vesel. Mi-aţi dat soluţia simplă a acestei groaznice şi curioase enigme. Vreau să-mi descarc conştiinţa. Când v-am spus că găsisem cheia în buzunarul lui Monkford, am minţit. Nu găsisem cheia, ba răscolisem chiar toată camera s-o găsesc, însă fără niciun rezultat. Desigur că minţisem, căci minciuna este cea mai bună metodă pe care o cunosc, mai cu seamă pentru...

Nu termină fraza, deşi domnişoara Revelstoke aştepta continuarea. Dar aştepta în zadar. Long se adresă fetei:

— Voiam să vă pun o mulţime de întrebări relative la explozia din cameră... însă nu mai e nevoie. Cunosc acum fiecare amănunt, numai unul nu: cum ieşise din cameră omul care-l omorâse pe Joshua Monkford?

Buzele domnişoarei Revelstoke se strânseră, apoi zise, surâzând rece:

—Asta e mult mai important, decât orice altă chestiune.

— Este şi nu este, replică Long ca şi cum ar vorbi cu sine însăşi. Cea mai importantă chestiune ce nu pot încă să mi-o explic e: de ce d. Henry, acel eminent avocat, se prezentase la nouă fără un sfert la poliţia din Staines anunţând inspectorului de serviciu că pierduse ceasul lui brăţară, pe care în realitate îl lăsase în cameră?

Ochii femeii erau mari deschişi, zâmbetul îi dispăruse de pe obraz.

— D-le Long, şi D-ta eşti aproape tot atât de enigmatic, ca anumite persoane enigmatice, zise dânsa.

— Şi mai enigmatic, observă Long, căci în acelaşi minut în care Henry se prezentase la poliţie, Monkford fu împuşcat. N-am auzit niciodată de un alibi mai bun.

Capitolul XIX

Domnişoara Revelstoke nu exagerase când spusese că jumătate din clienţi voiau să părăsească Heartsease. Arnold Long, care făcuse o scurtă vizită în oraş, nu găsi în sala de mese, la întoarcerea lui, mai mult de vreo jumătate duzină de oameni. Feţele resemnate şi melancolice ale chelnerilor erau o dovadă palpabilă că sezonul fusese stricat.

La cererea insistentă a lui Cravel, trei tâmplari, erau de dis-de-dimineaţă ocupaţi să îndepărteze panourile de lemn din camera unde se făptuise crima. Această lucrare se efectua sub controlul lui Rouch, din Departamentul de investigaţii criminale.

Rămăşag se duse să vadă devastarea. Pereţii fuseseră descoperiţi până la cărămidă. O parte din podea fusese ridicată şi nu era nevoie ca detectivul să fie arhitect, ca să nu-şi de seama că era imposibil ca cineva să intre sau să iasă din cameră.

Rouch era un om blond, gras, de vârstă potrivită, a cărui calitate esenţială era optimismul şi credinţa, demnă de admirat, că fiecare problemă, oricât de încurcată ar fi, trebuie să-şi găsească soluţia. Într-o convorbire cu Rămăşag, îi declară plin de încredere:

— Oricât de îndemânateci ar fi aceşti oameni, la urma urmei tot ei singuri o să se spânzure. Părerea mea e că bietul Monkford fusese împuşcat de un bun ţintaş de la Grundley Hill, care nu e decât la o depărtare de vreo trei sute de metri...

— Ferestrele erau închise şi glontele care l-a omorât pe Monkford, a fost tras de la o depărtare mai mică decât şase ţoli, răspunse Rămăşag scurt.

Între timp scoase din buzunar un pacheţel şi-l deschise. Ieşi la iveală rămăşiţa murdară a fâşiei de hârtie, pe care o găsise pe vatra din camera Norei.

— Ce-i asta? întrebă Rouch curios.

— Sunt rămăşiţele unei broaşte. Pentru un şiling poţi avea un pachet întreg...

— Foc de artificii? întrebă Rouch mirat.

— Da, artificii confirmă Long serios. Plăcerea copilăriei d-tale, Rouch, dacă ai avut vreodată copilărie.

— Şi încă cum! zise Rouch indispus. Când aveam patru ani...

— Nu vreau să pătrund mai adânc în trecutul d-tale întunecat, îl întrerupse Rămăşag. Asta fusese introdus în camera domnişoarei Sanders, fie pe geam sau prin altă parte, cu scopul ca să mă îndepărteze din camera d-lui Monkford, într-un moment important. Şi eu, ca un măgar bătrân, m-am lăsat înşelat.

— Asasinul a fugit, spuse Rouch liniştit. Mi s-a întâmplat şi mie aşa ceva, mai înainte. Când urmăream chestiunea din Gorleston...

— Asasinul nu putuse fugi pentru că asasinul nu era aci, continuă Long, trecând cu o răbdare demnă de admirat, peste întreruperile subalternului său.

— Dar atunci cum fusese omorât? întrebă Rouch triumfător.

Rămăşag îl privi mai mult cu milă decât cu necaz.

— Rouch, ai tot ce şi-ar putea dori cineva pe lume numai creier n-ai! zise el.

— Ei bine, cum fusese omorât? întrebă Rouch, cu insistenţă. E bine şi frumos să susţineţi, că n-am creier d-le Long. Dar aici a fost un om, care a fost omorât într-o cameră încuiată. Singura fiinţa omenească în apropiere eraţi dv....

— Şi d-ta ai această teorie? rânji Rămăşag. Şezi Rouch, te voi supune unui interogatoriu sever. De unde ai povestea cu singura fiinţă omenească?

— Ei bine...

Rouch nu se simţea tocmai bine. Îşi usca repede cu batista fruntea umedă şi dădu din umerii săi puternici.

— Zisei numai... începu el.

— De unde ai ideile astea? Capul d-tale n-ar fi putut niciodată produce asemenea teorii convingătoare. Cu cine ai vorbit?

— Asta e cel puţin părerea lui Cravel, zise detectivul scos din sărite. El zise, că e foarte curios, că numai dv. eraţi singura fiinţă omenească în apropierea lui Monkford, când fusese tras glontele.

— Adu pe Cravel! Vreau să vorbesc cu el!

Cravel veni. Părea că se consolase deja de marea pagubă financiară ce-i produsese trista întâmplare. Zâmbi chiar când văzu camera devastată.

— Ei, bine d-le Long, aţi găsit vreo uşă secretă sau vreun panou secret?

Rămăşag nu răspunse.

— Închide uşa, zise el subalternului său. Apoi continuă: Cravel, îţi aduci aminte că d-ta când ai auzit împuşcătura şi ai venit sus, m-ai găsit încercând să deschid uşa?

Un moment Directorul era îngrijorat.

— Doar nu veţi lua în serios ceea ce spusei lui Rouch? Spusesem numai, că după câte ştim noi, atunci când a fost

omorât Monkford, singura fiinţa care era în aproprierea lui eraţi Dv. Asta e atât de cert, încât nu veţi gândi oare, că aş fi susţinut...

— Ceea ce ai fi putut susţine, nu mă interesează..., îl întrerupse Rămăşag. Îţi aduci aminte că mă adresasem D-tale şi te-am întrebat dacă ai avea vreo cheie care să se potrivească la uşa asta?

Cravel era foarte atent şi cu toate simţurile încordate.

— Îţi mai aduci aminte că te-ai dus jos şi te-ai întors cu o cheie principală?

— Da.

— Cine ţi-a dat-o? întrebă Rămăşag.

— Supraveghetorul de etaj.

— Adu-l încoace! ordonă scurt Rămăşag lui Rouch şi nu mai vorbi nimic până nu veni chelnerul.

— Ai o cheie principală la acest etaj?

Omul aruncă numai o scurtă privire asupra stăpânului său, apoi răspunse:

— Da.

— Ia arată-mi-o!

Cu silă chelnerul scoase cheia din buzunar şi i-o dădu lui Rămăşag. Acesta o băgă în broasca uşii şi încercă s-o învârtească.

— Nu se potriveşte, observă el. Nu cred că această cheie principală să aparţină etajului al treilea, nu-i aşa?

Supraveghetorul nu răspunse, ci se uită dirn nou pe furiş la stăpânul său, cu aceeaşi uitătură, pe care o observase şi Rămăşag mai înainte.

— Cine are cheia principală a etajului al treilea?

Supraveghetorul se mişcă jenat.

— Nu ştiu, Domnule, răspunse el. Probabil supraveghetorul de etaj.

— Adu-l încoace, zise Rămăşag.

— Ce s-a întâmplat, Domnule Long?! întrebă Cravel, când rămaseră singuri.

— Îţi voi spune, răspunse liniştit Arnold Long. Când Monkford s-a dus în camera lui şi m-a invitat să-l urmez, orice om cu mintea normală trebuie să presupună că el nu încuiase uşa. De ce să o fi încuiat? Şi celui mai naiv dintre oameni, trebuie să-i fie clar că nici nu putea măcar să încuie uşa, căci n-avea cheie. De aici trebuie să se deducă în mod logic că uşa fusese încuiată de altcineva fie pe dinăuntru, fie pe dinafară. Eu îl auzisem zicând: „Cine a...” şi atunci se auzi împuşcătura. Ceea ce încerca să spună la telefon, era „Cine a încuiat uşa mea?”

Faţa lui Cravel, devenise albă ca varul.

— Presupun că D-ta erai omul care încuiase uşa şi că aveai cheia principală în buzunar; ai alergat jos să iei cheia, numai ca să mă înşeli pe mine.

În acest moment se întoarse Rouch şi raportă că supraveghetorul care era de serviciu în seara nenorocirii, plecase în concediu.

— Mă aşteptam să aud ceva similar, accentuă rar Rămăşag.

— La naiba, dar ce crezi prin asta?

Omul era mâniat, dar şi foarte înfricoşat.

— Vrei oare să zici că eu, în timp ce erai aici, am descuiat uşa, am intrat în cameră şi am omorât pe Monkford? Susţin că D-ta ai încuiat uşa, înainte de a fi fost mort şi că ştiai perfect de bine, ce avea să se întâmple. Hai vorbeşte, Cravel!

— E o minciună! zbieră Directorul. Eu nu mă apropiasem de uşă. De ce s-o fi încuiat? Ai dat de bucluc Long, şi inventezi acum tot felul de poveşti fantastice, numai ca să scapi cu pielea curată.

Rămăşag aplecă capul înainte, aşa încât aproape atinse obrazul omului, care se dăduse înapoi de frică.

— Cravel, am destule teorii cum le numeşti D-ta, ca să-ţi pun ştreangul de gât, D-tale, om al groazei; cel puţin destule teorii ca să te pot aresta pentru asasinarea lui Monkford. Aş putea s-o fac imediat, dar vreau să-ţi mai las puţin timp. Mai de vreme sau mai târziu tot acolo vei ajunge unde vreau eu. Dacă nu l-ai omorât D-ta personal pe Joshua Monkford, ai plănuit totuşi moartea lui. Dacă e adevărat totul ce-mi imaginez, atunci te voi duce la aceiaşi spânzurătoare, unde a fost şi Clay Shelton.

„Ajunsese acasă!” Buzele lui Cravel se deschiseră într-un rânjet de mânie diabolică, ochii lui scânteiară.

— Vrei să faci asta? Părea că vorbele îl sugrumau. Dumnezeule, vrei să faci asta! Să mă duci „acolo” – unde l-ai dus pe Clay Shelton. Ne...

Rămăşag sări într-o parte. Lovitura puternica a omului nu-l nemerise. Repede ca fulgerul, braţul său vânjos înconjură gâtul lui Cravel şi-i dădu capul înapoi. Directorul se zbătu sălbatic, alunecă, pierdu echilibrul şi căzu jos.

— Acum am pus mâna pe tine!

Rămăşag râse vesel...

— Ţi-am atins rana deschisă, Cravel? Te-ai apropiat mult foarte mult, de locul unde aş dori să te aduc.

Omul se sculă încet. Tremură din tot corpul. Părea că ochii i se afundară adânci în cap, totuşi se stăpâni.

— Îmi pare rău, zise el. M-ai cam enervat. Niciun om n-ar vrea să fie comparat cu un asasin, sau să fie chiar acuzat de a fi unul. Voi raporta această întâmplare la Scotland Yard, Long!.

— Vino sus şi vizitează pe şeful nostru! Se va bucura să te vadă. Ce vârstă ai, Cravel?

Directorul nu răspunse, se întoarse şi părăsi camera, clătinându-se.

— Dumnezeule, şopti Rouch, în timp ce-şi privea superiorul cu groază şi admiraţie. Dacă va raporta, frumos scandal se va naşte.

— Pariez... nu va raporta nimic! observă Long. Pariez o mie de lire, continuă el, că nu va băga nici măcar nasul în poarta de intrare la Scotland Yard. Pariez un milion, că nu va scoate niciodată un cuvânt despre atitudinea mea insultătoare. Se uită de jur împrejur în cameră şi zise. Poţi să comunici onorabilei bresle a tâmplarilor, că pot să pună panourile la loc.

Merse în camera lui, îşi împachetă geamantanele şi le duse el singur jos în hol. Şeful garajului îi aduse maşina din garaj şi Long aruncă geamantanele pe locurile dinapoi. Era de-acum cu un picior pe scara maşinii, când fu chemat pe nume. Se întoarse: era Alice Cravel. Obrazul ei era impasibil. Ţinea o hârtie în mână.

— Aţi uitat să achitaţi nota, D-le Long, zise ea.

Luă nota în mână, se uită la ea şi râse cu glas tare. Preţurile extraordinare ce-i fuseseră puse pe notă îl amuzau. Dădu nota înapoi fetei.

— Trimiteţi nota executorului testamentar al d-lui Monkford, zise el rece. Şi D-ră Cravel...

Dânsa aştepta cu buzele strânse, ochii ei exprimau o ură adâncă.

— Vreţi să spuneţi fratelui Dv., că îl voi întâlni la Chelmsford în una din zilele astea? Harry Cavaleristu nu era prieten de al meu, dar mi-am promis plăcerea de a duce la spânzurătoare pe acela care l-a omorât. Bună dimineaţa!

Ochii ei liniştiţi nu clipiră, dar când pronunţase numele de Chelmsford, Long avuse impresia că exprimau mirare. Chelmsford era închisoarea unde se spânzurau asasinii din districtul Berkshire. De Harry Cavaleristul ea uitase.

Capitolul XX

Biroul Domnului Frederik Henry se afla în Lincoln's Inn Fields şi anume în parterul casei ce purta Nr. 742. Era frumos amenajat, aşa cum te poţi aştepta la un tânăr simpatic şi dibaci.

D-l Henry stătea la fereastră şi admira frumoasa grădină ce era lângă imobil, când unul din funcţionarii lui îi anunţă vizita lui Long Rămăşag. D. Henry se uită zâmbind la cartea de vizită, apoi zise:

— Să poftească.

Merse înaintea detectivului să-l salute.

— Presupun că veniţi în chestia Monkford? zise el. V-am scris ieri, totuşi am chemat la telefon Heartsease şi am aflat că aţi plecat de acolo.

Oferi vizitatorului un scaun, apoi se aşeză la masa lui de lucru.

— Ei bine, D-le Long, ce doriţi?

Long Rămăşag nu se aştepta să fie aşa bine primit. Prietenoasa primire îl cam buimăci.

— Vreau să fiu absolut deschis faţa de Dv. D-le Henry, începu el. Puţine ore înainte ca Monkford să fi fost omorât, îl văzusem discutând cu Dv. şi Jackson Crayley. V-aţi plimbat pe poiana din faţa ferestrei mele. Când văzui după aceea pe Monkford,

purtarea lui faţă de mine, era absolut rece. Aş dori să ştiu ce aţi discutat şi de ce se comportase faţă de mine într-un mod atât de inexplicabil, faţă de mine – care îi eram un foarte bun prieten!

— Asta vă pot explica foarte uşor, răspunse avocatul. D-l Monkford aflase de la mine că eraţi un admirator al Domnişoarei Nora Sanders şi că i-aţi trimis un inel scump.

O clipă, detectivul fu uluit. N-ar fi visat niciodată, că manevra lui de amăgire, să fi fost cauza purtării curioase a lui Monkford faţă de dânsul.

— Şi de ce să fi influenţat asta pe Monkford? întrebă el, chiar de ar fi adevărat că aş fi îndrăgostit de Domnişoara Sanders şi că i-aş fi făcut un dar. De ce să se fi necăjit?

Henry îl privi cu un zâmbet ciudat.

— Pentru că Monkford însuşi era îndrăgostit de ea, răspunse el şi era mulţumit de efectul ce cauzase cuvintele lui.

— Îndrăgostit de ea? întrebă Rămăşag cu îndoială.

— Aşa de îndrăgostit, zise avocatul, accentuând fiecare cuvânt, încât în după amiaza dinaintea morţii sale, făcuse un testament în favoarea Norei Sanders şi-i lăsase ei întreaga avere.

Long Rămăşag se ridică reflectând.

— La naiba, a făcut el asta? observă el încet.

Avocatul dădu din umeri. Purtarea lui arăta indiferenţă atât pentru excentricitatea mortului Monkford, cât şi pentru toate urmările ei.

— Testamentul se află în posesia mea, zise el. Redactat conform dorinţelor lui Monkford şi iscălit de mine şi Crayley, ca martor.

— Cine sunt executorii testamentari? întrebă detectivul după un moment de gândire.

— Domnişoara Sanders însăşi este singura executoare, desigur că nu l-am sfătuit să facă un asemenea testament şi-i propusesem

să chem pe propriul lui avocat. Eram absolut împotrivă ca Domnişoara Sanders, să fie unica executoare. Voiam ca executorii testamentari oficiali să administreze averea. Dar nu se lăsă convins de nimic. Îmi spusese că după masă va vorbi cu Dv. şi vă va da explicaţii. Am impresia că îi era teamă de o moarte apropiată şi că din cauza asta dorea ca testamentul să fie imediat redactat. Nu l-am sfătuit...

— Mi-aţi mai spus asta.

Vocea lui Rămăşag era rece. Întreaga lui fiinţă exprima îndoială.

Long Rămăşag nu judecase încă în viaţa lui atât de rapid şi sigur, ca acum. Examină într-o clipă întreaga chestiune, din momentul în care arestase pe Clay Shelton, până în momentul prezent, când stătea aci şi observa jocul umbrelor pomilor din poiana din grădină.

— Trebuie să lucrez repede, continuă el încet. Mai repede ca cel mai repede şi o s-o fac, pot să şi pariez.

Faţa avocatului căpătă o expresie întrebătoare.

— Nu pot să-mi explic, cum ar putea asta să vă privească pe dumneavoastră domnule Long.

— Mă priveşte încă foarte mult, ripostă Rămăşag. Ce e azi – miercuri?

Avea un fel copilăresc de a număra pe degete.

— Miercuri, Joi, Vineri, Sâmbătă, Duminică.

La Duminică se opri.

— Patru zile e timp lung – nouă zeci şi şase de ore. Întrebarea e – zise el pe gânduri, pot să rămân treaz nouă zeci şi şase de ore? Dacă o să pot face asta, atunci o mulţime de oameni vor ajunge la spânzurătoare şi se vor duce într-o lume mai bună şi, sper, mai fericită.

Apoi întrebă scurt:

— Unde pot găsi pe Crayley?

— La clubul său, opină D-l Henry.

— La clubul artistic şi ştiinţific, nu e aşa? Foarte nepotrivit, căci Jackson n-are talente artistice, nici ştiinţifice şi dacă nu e un trădător, apoi niciodată n-am, văzut vreunul.

— Trădător?

Henry îşi frecă mica mustăcioară neagră.

— Niciodată n-am avut impresia că Jackson Crayley ar putea fi un trădător.

— Pun rămăşag că chiar e!

Long mişcă din cap ca să dea mai multă vigoare cuvintelor sale.

— Pariez pe o mie de lire că va vorbi înainte de a-l atinge fierul roşu.

Henry râse.

— Vreţi să-l torturaţi? întrebă el sec. Şi dacă o s-o faceţi, ce aşteptaţi să vă destăinuiască? Că testamentul e o fraudă şi iscălitura lui Monkford falsificată? Într-adevăr, Long, credeam că asemenea detectivi nu există decât în melodrame.

Long Rămăşag rânji când luă pălăria şi se îndreptă spre uşă.

— Melodramă – aţi numit copilul cu numele lui adevărat. Asta se va întâmpla. O melodramă – în al cărui ultim act toţi ticăloşii vor fi arestaţi şi virtutea va triumfa. Aţi auzit vreodată de Elmsford, omul din Hereford, care-şi otrăvise nevasta? Era avocat şi a fost spânzurat.

Capitolul XXI

O piatră mare aruncată într-un mecanism fin n-ar împiedeca mai mult mersul liniştit al acelui mecanism, decât o faptă senzaţională desfăşurarea normală a evenimentelor mondene. D-ra Revelstoke se plânse amar că i s-a stricat sezonul.

— Şi acum trebuie să stau trei săptămâni la Londra, zise ea, tocmai în timpul când toată lumea e plecată din Londra.

Nora îi propusese să plece la o plajă în Franţa.

Oroarea ce-i produse moartea lui Monkford nu voia s-o părăsească. Nu putea să scape de impresia ce-i produse groaznica faptă şi convingerea că moartea lui Monkford se datorează numai Bandei Groazei. Încercase zadarnic să afle şi părerea stăpânei sale.

— Basme! zise Domnişoara Revelstoke. Asta e Banda Groazei! Nu pot înţelege ce s-a întâmplat la Scotland Yard, că dă crezare unei asemenea prostii. Din fericire, peste o săptămână, Domnul Inspector Long nu va mai fi în situaţia de a mai putea istorisi această romantică poveste.

Fata ascultă neliniştită.

— Desigur că nu va fi dânsul făcut răspunzător de moartea lui Monkford?

— Şi de ce nu? întrebă Domnişoara Revelstoke. Nu fusese el trimis la Heartsease să apere pe nenorocitul acela? Şi cum a fost apărat?

— Banda Groazei... începu Nora.

— Prostii! Scrie la Hotel Cap-Martin la Bournemouth şi întrebă dacă e liber apartamentul ce am avut acum doi ani. Te-aş ruga să-ţi scoţi banda groazei din capul D-tale mic şi prostuţ.

Tocmai se uită pe fereastră afară, când se opri un taxi, din care coborî un domn cu joben pe cap.

— Uite că soseşte credinciosul Henry. Pare să fie grăbit.

D-l Henry stătuse deja douăzeci de minute în camera de lucru a Domnişoarei Revelstoke, când fusese chemată şi Nora. Comunicarea ce i se făcu, o uimi extraordinar.

— Două milioane de lire – pentru mine! articulă ea în sfârşit respirând greu. Nu poate să fie adevărat, adăugă ea uitându-se când la unul când la cellalt.

D-l Henry, zâmbind şi bine dispus îi zise:

— Cred Nora, că va trebui să accepţi moştenirea. Te-aş ruga să mă autorizezi pe mine să cer confirmarea tribunalului. Cea mai mare parte din moştenire e lichidă, şi conform prevederilor testamentare vei primi numaidecât un milion două sute de mii de lire sterline.

— Vulpoiul bătrân! Tot era îndrăgostit de D-ta!

Ochii negri ai Domnişoarei Revelstoke parcă voiau s-o străpungă.

— Dar... dar... gângăvi Nora nedumerită.

Bătrâna femeie puse mâna în jurul umerilor Norei. Fata nu putu să priceapă ce o făcu să se cutremure. Avea impresia că un drug de fier flexibil ar fi îmbrăţişat-o: forţa de nebănuit a braţului femeii o înfricoşa.

— Du-te sus şi culcă-te! Voi vorbi cu Henry despre moştenire.

Şi îndreptându-se spre avocat, continuă:

— E uşor de înţeles că nu poate încă să-şi dea seama de norocul ei.

Nora Sanders se lăsă condusă până la camera ei şi când Domnişoara Revelstoke închise uşa, rămase singură, cu gândurile ei.

Două milioane de lire! Părea de necrezut. Credea că se deşteaptă dintr-un vis. Se uită în cameră de jur împrejur şi examină atentă fiecare obiect. Aci era dulapul, mica măsuţă de scris, peste care atârna fotografia tatălui ei, fereastra deschisă – şi nu stătea pe partea cealaltă a străzii un om? Inima ei bătu mai repede, când acel om ridică mâna şi salută.

Era Long Rămăşag. Duse degetul arătător la buze, arătă spre stradă şi ridică trei degete. La ora trei! Nora se uită la ceasul de pe măsuţă: acum era unsprezece jumătate. Dânsa dădu din cap. Dar unde? Long avea un ziar sub braţ, îl desfăcu şi arătă un anunţ de o pagină întreagă, care fusese zilnic în toate ziarele. Era anunţul unei vânzări de solduri la marele magazin Cloche. Dânsa dădu din cap.

Apoi duse Long din nou degetul arătător la gură. Să nu spună nimic D-rei Revelstoke. Nora îi dădu să înţeleagă că-l va asculta şi Long se depărtă, salutând cu mâna.

Gongul sună, anunţând dejunul şi se duse jos. Când intră în salon, sosi tocmai la timp ca să audă părerile drastice ale Domnişoarei Revelstoke despre băile de mare franţuzeşti.

Nu se miră despre ceea ce auzea, ci despre ceea ce văzu. Din seara când o vizitase Long Rămăşag, nu mai fusese în salon. Acum văzu că tabloul ce atârnase deasupra căminului, înaintea plecării ei la Heartsease, reprezentând pe tânăra şi frumoasa Domnişoara Revelstoke, fusese înlocuit cu un altul. Palida femeie zâmbi, când observă privirea ei.

— Încă de mult voiam să schimb tabloul. Slavă Domnului că l-am scos. Tabloul ăsta îmi aducea mereu aminte ce bătrână sunt, continuă ea. Dragă Nora, am vorbit de marele D-tale noroc. Doresc să fii cuminte şi să autorizezi pe D-l Henry să te reprezinte.

Fetii nici nu-i venea să creadă că devenise o personalitate importantă, care avea nevoie de un avocat. Trebuia să zâmbească, mândră.

— Sunt într-o astfel de stare sufletească încât a-şi prefera ca oricine să lucreze pentru mine, afară de mine, recunoscu ea. Încă nu pot înţelege de ce Monkford mi-a lăsat mie averea lui. Nu pot să cred.

— Ar fi putut s-o lase în mâini rele, zise Domnişoara Revelstoke, în timp ce se ducea spre camera ei de lucru. Sărmanul Joshua era curios. Însă, în cazul ăsta, era, după părerea mea, foarte cuminte. Te iubea, Nora. Evident, că iubea! adaugă ea, când văzu protestul ei mut. Şi prin asta arăta că avea un gust admirabil!

Pe masa de scris erau două acte scrise de mână.

— Iscăleşte pe linia punctată! zise D-l Henry vesel, repetând cuvintele dintr-o comedie americană, care fusese jucată de curând. Primul e o declaraţie formală că primeşti moştenirea şi al doilea o scrisoare prin care mă autorizezi să lucrez în numele D-tale. O să mai trebuiască să mai iscăleşti şi o procură în regulă, în faţa judecătorului. Deocamdată va fi suficientă scrisoarea asta. Prin iscălirea lor ai trecut asupra mea o jumătate din grijile şi îndoielile D-tale.

Se aşeză pe scaunul dinaintea mesei şi luă cu ezitare tocul în mână. Se cerea din partea ei să facă ceva hotărâtor. Avea impresia că iscălind această hârtie, cerea ceva la care nu avea niciun drept moral.

— Trebuie să iscălesc chiar acum? Sunt aşa de uluită că nici nu pot să-mi dau seama de ceea ce se petrece. Nu e timp până diseară, până îmi va trece emoţia?

Spunând asta, se uită la Henry şi nu observă privirea scurtă, prevenitoare ce Domnişoara Revelstoke aruncă asupra avocatului.

— Dar desigur! Azi tot nu mai putem face nimic. Domnişoara Revelstoke îţi va da toate explicaţiile în privinţa acestor hârtii. Prefer să fii complet edificată asupra lor înainte de le iscăleşti. Nu e nicio grabă. E suficient să le primesc mâine dimineaţă cu prima poştă.

Domnişoara Revelstoke luă documentele, deschie casa de bani şi le băgă înăuntru.

— Şi acum să mergem la masă! zise ea aproape veselă.

Henry părăsi casa pe la două jumătate şi fata se duse imediat în camera de lucru, unde ştia că va găsi cu siguranţă pe stăpâna sa.

— Îmi daţi voie să ies pentru vreo oră? întrebă Nora. Cred că o plimbare îmi va limpezi capul.

Femeia o privi serioasă.

— O foarte bună idee, zise ea, muşcându-şi gânditoare buzele. Nu cred să fie bine să vorbeşti despre chestiunea asta, până ce D-l Henry nu va fi întreprins demersurile necesare la tribunal. În primul rând, n-ar trebui să vorbeşti despre asta cu Long. Poate să fiu pornită contra lui, e adevărat, dar nu pot suferi pe tatăl său. M-a pus odată într-o situaţie foarte neplăcută prin purtarea sa mojicească.

Era o noutate pentru fată, că Domnişoara Revelstoke cunoştea şi pe Sir Godley Long. Nu întâlnise niciodată pe bancher şi când din curiozitate, căutase să afle ceva despre dânsul într-un almanah cunoscut, nu găsise decât nişte informaţiuni

neînsemnate. I se păru că D-rei Revelstoke nu-i prea convenea plimbarea ei de după amiază.

— Unde vrei să te duci? întrebă ea.

Norei Sanders îl displăcea până şi cea mai mică înşelăciune. Totuşi putea să spună adevărul.

— Voi merge prin parc şi poate voi intra la Cloche. Acolo e o vânzare de solduri, zise ea.

Bătrâna femeie zâmbi blând.

— Draga mea, eşti acum într-o situaţie în care nu mai ai nevoie să alergi după chilipiruri! Totuşi va fi o distracţie pentru D-ta. Întoarce-te însă până la cinci!

Capitolul XXII

Cloche era un magazin mare. Deoarece nu-i era posibil lui Long Rămăşag să-i indice locul unde să o aştepte, Nora se opri un moment la intrarea principală. Parterul magazinului era plin de lume şi se uită în dreapta şi în stânga, cu speranţa de a vedea pe detectiv. Dar nici aici nu-l văzu şi începu să creadă, fie că n-a înţeles semnele lui, fie că ar fi primit vreo vizită neaşteptată, care-l reţinea. În acest moment, un comisionar, cu o mustaţă stufoasă, se apropie de dânsa şi o salută, ducând mâna la cozorocul şepcii.

— Am găsit poşeta Dv. Domnişoară, e în biroul lucrurilor găsite. Aveţi vă rog bunătatea să mă urmaţi!

Înainte ca să fi putut replica că nu pierduse nici o poşetă, comisionarul se întorsese şi merse înaintea ei. Ea îl urmă şi căuta zadarnic să-l ajungă şi să-i explice greşeala. El intră într-o cameră, pe a cărei uşă era scris biroul lucrurilor găsite şi de abia aci îl ajunse.

— Cred că greşeşti, n-am pierdut nicio poşetă, începu ea.

Comisionarul deschise o a doua uşă, care dădu într-o mică sală de aşteptare.

— Intraţi Domnişoară, observă el.

— Îţi spun doar că n-am pierdut nimic!

Stupiditatea lui o enervă.

El o împinse însă aproape cu forţa în cameră şi uşa se închise în urma ei.

— Scuzaţi-mă că apar ca un detectiv pe scenă! zise Rămăşag, luându-şi jos mustaţa falsă. Dar trebuia ca Dv. să fi pierdut o poşetă!

Nora îl privi mirată.

— Nu pot să sufăr felul ăsta, continuă Rămăşag. Parcă aş atinge drepturile cuiva. Dar bătrânul Cloche e o bună cunoştinţă de-a noastră şi nu cunoşteam alt mijloc, fără să dau o serie întreagă de informaţii omului care s-a luat după dv. în magazin şi care probabil v-a urmărit toată după amiaza.

— M-a urmărit pe mine? răspunse ea cu îndoială. Desigur că vă înşelaţi!

— Mă înşel aşa de mult, încât cunosc atât omul, cât şi numele, adresa şi condamnările ce le-a avut, rânji Rămăşag. Haina comisionarului am împrumutat-o numai pentru ocazia asta şi Cloche are atâţia funcţionari în uniformă, încât nu bate la ochi dacă e unul mai mult sau mai puţin. Aţi auzit de norocul Dv.?

— E adevărat? întrebă ea. Nici nu-mi vine să cred.

— Testamentul e inatacabil, în cazul de faţă. Cică Monkford l-ar fi iscălit în după amiaza zilei în care murise, adică întâmplător la 1 August. Nu e semnificativ?

Ea dădu mirată din cap.

— Nu e foarte curios că a murit tocmai la 1 August?

Atunci Nora îşi aduse aminte de vechea barcă cu motor care stătea legată lângă poiana lui Monkford şi de datele ce erau gravate sub panoul mişcător din cabină.

— O! strigă ea şi deveni palidă.

— Profeţia s-a îndeplinit, asta-i totul. Dacă s-ar fi întâmplat la 2 August, ar fi fost cu o zi în întârziere şi inscripţia şi-ar fi pierdut valoarea ei artistică.

Deodată schimbă subiectul convorbirii şi întrebă:

— Ce documente voia Henry să-i iscăliţi?

Nora se aşeză.

— Dar de unde o mai ştiţi şi pe asta? ripostă ea mirată.

— Aţi iscălit ceva? întrebă el repede.

— Încă nu.

— Atunci aţi fost rugată să iscăliţi ceva – nu?

— Nu ştiu despre ce este vorba, dar parcă totul este în perfectă regulă. D-l Henry îmi arătase două hârtii: una îl autoriza pe el să mă reprezinte şi cealaltă este o declaraţie formală...

— Nu vei iscăli niciuna din ele! zise el întrerupând-o. M-ai înţeles?

— Dar D-l Henry e avocat şi trebuie să mă reprezinte.

— Nu te va reprezenta şi nici nu vei iscăli nimic, – e clar? spuse Rămăşag sever.

În acelaşi timp scoase din buzunar o hârtie îndoită în patru, o desfăcu şi o puse pe masă.

— Vreau să pun la încercare încrederea D-tale în mine, zise el foarte serios. Această scrisoare e o împuternicire dată avocaţilor tatălui meu, *Wilkins, Harding & Bayne* şi doresc s-o iscăleşti. Voi avea grijă ca să ajungă la ei încă astă seară.

— Ce este? întrebă ea uitându-se la dânsul.

— Cred că un duplicat al documentului pe care D-l Henry voia să-l iscăleşti – o procură ca să te reprezinte pe D-ta. Cu alte cuvinte, încredinţezi apărarea intereselor D-tale unei firme de avocaţi, care stă deasupra oricărei bănuieli.

Nora îl privi.

— O credeţi serios?

Dânsul dădu din cap.

— Atunci D-l Henry?

— D-l Henry nu stă deasupra oricărei bănuieli din motive ce nu le pot explica momentan. Vrei să faci asta, pentru mine, Nora?

Luă în mână tocul ce era pe masa, muie peniţa în călimară şi iscăli documentul fără a-l citi.

— Voi avea o groaznică ceartă cu Domnişoara Revelstoke, când îi voi povesti ce am făcut, zise dânsa prevăzând necazuri.

— Nu trebuie să spui Domnişoarei Revelstoke nimic, până mâine. Când trebuia să iscăleşti hârtiile lui Henry? Astă seară, nu? Lucrează repede, fără doar şi poate. Crezi ca ai putea spune vreo minciună, dacă ţi-ai da toată silinţa?

Dânsa zâmbi.

— N-aş vrea să mint, dar dacă vei dori să...

— Spune Domnişoarei Revelstoke, că te-ai decis să încredinţezi interesele D-tale avocaţilor tatălui D-tale, şi că aceştia se vor pune în legătură cu Henry. Pentru a motiva asta poţi adăuga că credeai că ar fi mai bine ca o persoană străină să-ţi apere interesele, căci Henry e unul din martorii care au iscălit testamentul.

Pe masă era o mică poşetă, pe care i-o băgă în mână zâmbind.

— Ai căpătat înapoi obiectul pierdut. Domnul, care te urmăreşte, devine nerăbdător.

— Când te pot revedea, D-le Long? Toată chestia asta mă neliniştteşte.

— Te voi vedea în cinci minute şi probabil că în cursul săptămânii viitoare, voi fi tot timpul numai la o depărtare de câţiva metri de D-ta, zise el, apucând-o de mână. Te aşteaptă zile grele. Ar fi greşeală din partea mea să ţi-o ascund, adăugă el cu vocea tristă, pe când i se uită drept în ochi. Dar aparţii acelei categorii de oameni, care pot să învingă orice piedici i s-ar pune

în cale. De asemenea ar putea să te liniştească faptul că în Londra sunt optsprezece mii de poliţişti, care vor face pentru binele D-tale tot ce le va sta în putinţă şi că un biet inspector va cărunţi în cursul următoarelor câteva zile numai din cauza D-tale. Aceste împrejurări îţi vor permite să rezişti, fără ca înfăţişarea D-tale să pară îmbătrânită măcar cu o zi.

Un moment mai târziu era din nou în magazin, curioasă să descopere, cine o urmărea. În aparenţă, fiecare era ocupat cu treburile lui, dar deodată văzu cum un om se uita pe furiş la dânsa. Numaidecât omul îşi îndreptă privirea în altă parte, dar ea simţea instinctiv că era observată.

Trecu prin câteva raioane şi făcu una sau două cumpărături. De câte ori privea înapoi, pe furiş, văzu pe onorabilul domn, la câţiva paşi în urma ei.

De ce să fie urmărită? Ce pericole o ameninţau? Dintr-un motiv remarcabil oarecare, avertismentul lui Long, care în alte împrejurări ar fi alarmat-o extraordinar de mult, acuma nici n-o îngrozise şi nici n-o neliniştise. Din contră, avertismentul îi dăduse curajul să considere inevitabilele observaţii ce avea să-i facă, stăpâna sa, ca cel mai mic dintre toate relele.

Nu aşteptă până ce Domnişoara Revelstoke avea să-i aducă aminte de documente, ci se urcă imediat în cameră, îşi schimbă toaleta şi se duse apoi la stăpână-sa. Găsi pe Domnişoara Revelstoke în salon, ocupată cu un lucru de mână fin. La intrarea ei în cameră, bătrâna Domnişoară o privi peste ochelarii ce îi purta în asemenea împrejurări.

— M-am decis să predau chestiunile acestea avocaţilor tatălui meu, începu Nora, fără nicio altă introducere.

Domnişoara Revelstoke puse lucrul de-o parte îşi scoase ochelarii, îi strânse cu atenţie, punându-i apoi pe masă din aproprierea ei.

— Când ai luat decizia asta, Nora?

— Azi după amiază, zise fata cu curaj. M-am gândit la toată chestiunea şi mi-am zis că nu prea e bine să mă reprezinte tocmai D-l Henry, care avusese atât de mult de-a face cu redactarea acestui extraordinar testament.

Capitolul XXIII

Domnişoara Revelstoke îşi strânse buzele, gânditoare, în timp ce ochii ei negrii priviră într-una faţa fetii.

— E foarte frumos din partea D-tale, observă ea.

Vocea ei arăta oarecare ironie.

— Sunt sigură că Henry va aprecia atenţia D-tale. Din nefericire îl autorizasem eu de acum să se pună pe lucru şi să aranjeze afacerile lui Monkford; mi-e teamă, draga mea, că va trebui să-ţi schimbi intenţia. Mi-ar fi foarte neplăcut şi m-ai compromite.

Vocea Norei deveni seacă. Din cauza împotrivirii acestei femei, o apucă o teamă, pe neaşteptate.

— Am scris deja avocaţilor tatălui meu, spuse ea cu greutate.

— Aşa?

Domnişoara Revelstoke îşi puse din nou ochelarii şi începu să pună cu atenţie firul de mătase în ac.

— E foarte neplăcut, credeam că te vei lăsa sfătuită de mine în chestiunea asta. Acum nu se mai poate schimba nimic. Vrei să spui lui Jennings că o să am nevoie de maşină peste o jumătate ceas?

Rămăsese liniştită, însă Nora, care-şi cunoştea stăpâna, nu se lăsa înşelată. Domnişoara Revelstoke era furioasă de necaz, deşi mâna care ţinea acul nu tremura de loc şi vocea suna liniştită şi netulburată. Desigur nu era în puterea ei de a împiedeca ivirea celor două pete roşii pe obraji.

Din camera ei, Nora văzu maşina plecând şi coborî din nou, cuprinsă de un sentiment de uşurare că scăpase pentru moment de prezenţa supărătoare a acelei femei.

Era imposibil să rămână mai departe în serviciul acesta, de asta îşi dădu seama când se întorcea acasă de la magazin. Şi totuşi nu putea găsi o scuză rezonabilă, pentru ce ar trebui să părăsească Colville Gardens. Pentru multe trebuia să fie chiar recunoscătoare D-rei Revelstoke. Femeia o tratase omeneşte şi cu bunăvoinţă, niciodată nu-i pretinsese prea mult şi era prima stăpână, care nu o considera ca o servitoare mai bună.

Cam pe la şase, Domnişoara Revelstoke se întoarse acasă. Părea că plimbarea i-a gonit necazul; era într-o dispoziţie foarte veselă.

Îndată după ce sosi, trimise după fată.

— Am vizitat pe Henry, zise ea. E desigur puţin cam supărat, înţelege însă foarte bine punctul D-tale de vedere şi crede că în fond ai dreptate. Comunică-i toate detaliile. Mă întrebase şi cine sunt avocaţii tatălui D-tale?

Nora era într-o situaţie extraordinar de penibilă, căci nu ştia numele lor. Detectivul le numise, într-adevăr, dar Nora le uitase. Părea că Domnişoara Revelstoke nu luă în seamă încurcătura fetii, căci nu o mai întrebă nimic.

— Din fericire Henry nu întreprinsese prea mult, continuă ea. Ce e drept, se puse deja în legătură cu avocaţii lui Monkford, care erau de asemenea necăjiţi. Partea rea la aceşti avocaţi e că vor cu toţii să-şi capete partea lor, mai cu seamă, la aşa moştenire

ca a lui Monkford. Te va bucura să afli ca testamentul nu va fi atacat. Monkford nu avea rude şi în testamentul lui anterior lăsase întreaga avere pentru scopuri de binefacere.

Cu un râs scurt se ridică.

— În faţa norocului D-tale, mă simt foarte neînsemnată, spuse ea veselă. Ieri n-ai fost nimic altceva decât secretara mea, ce e drept, o fată foarte drăguţă, dar dacă vrei să-mi ierţi expresia, o nulitate. Azi aproape că nu îndrăznesc să-ţi mai dau vreo dispoziţie.

Purtarea stăpânei o linişti într-atâta încât deveni chiar mai veselă.

— Mi-aţi mai dat mai multe, răspunse ea spre desfătarea femeii.

— Atunci îţi voi mai da una. Telefonează funcţionarilor lui Henry, că mi-am schimbat intenţia şi că voi cina cu el astă seară. Întâlnisem în oraş pe mizerabila acea fiinţă de Jackson Crayley şi mă rugase să-i permit să vină aici să ia cafeaua cu mine. Ar avea ceva interesant să-mi povestească. N-ai vrea să-l distrezi puţin şi să scapi repede de dânsul? Poţi să-i spui că am fost chemată pe neaşteptate. N-aşi putea să suport acum, o seară în tovărăşia, lui Jackson Crayley.

Domnişoara Revelstoke plecă de-abia pe la şapte şi un sfert. Masa trebuia să se servească Norei pe la şapte jumătate. Dansa era obişnuită să mănânce fără stăpână-sa, însă azi era în mod special bucuroasă să fie singură. Ultimul ordin pe care Domnişoara Revelstoke dăduse fetei din casă, în prezenţa Norei, se referea la gospodăria casei.

— Serveşte cafeaua pe la opt în salon! zise ea. Întrebuinţează serviciul de Sèvres căci D-l Crayley e foarte pretenţios în privinţa porţelanului.

Când fata râmase singură, mâncă în toată liniştea şi se gândi din nou la evenimentele zilei. Se gândea dacă Long Rămăşag o fi ştiut de plecarea Domnişoarei Revelstoke şi dacă o să profite de această ocazie. Spera că o să vie în ciuda vizitei lui Crayley.

Ceasul de argint de pe cămin sună opt, când intră fata din casă.

— Un domn doreşte să vă vorbească, Domnişoară! îi anunţă ea.

— Domnul Crayley? întrebă fata.

— Nu Domnişoară, un domn străin. Nu-mi aduc aminte să-l fi văzut vreodată.

Nora se duse grăbită în salon şi constată că vizitatorul era într-adevăr un necunoscut. După părerea ei ar fi putut să fie un meseriaş de condiţie mai bună. Credea că e unul dintre oamenii pe care Domnişoara Revelstoke îi chema de obicei la ora asta, ca să pună la punct diverse erori în conturile ei.

— Domnişoara Sanders? întrebă el pe un ton impunător.

— Da, răspunse ea mirată, sunt d-ra Sanders.

— Viu din partea d-lui inspector Long să vorbesc cu Dv. unele lucruri, dacă, îmi veţi da voie. Sunt sergentul Smith din departamentul investigaţiilor criminale.

— Un detectiv? întrebă ea mirată.

— Asta e profesiunea mea, Domnişoară.

Se uită la tava de argint şi la cana de cafea.

— Voi aştepta până ce veţi fi băut cafeaua. Nu e nicio grabă.

Ea ezită şi se uită la ceas, D-l Crayley ar putea veni în orice moment şi ar putea să fie inoportună prezenţa trimisului lui Long Rămăşag. Ca şi cum omul ar fi ghicit gândurile ei, îi zise:

— Voi dispare în camera de alături, îndată ce veţi primi vreo vizită. De aci pot să văd dacă se apropie cineva.

Era adevărat, căci din salon se puteau vedea treptele, care duceau la uşa de intrare.

— Poate beţi o ceaşca de cafea cu mine, D-le Smith? zise ea turnând cafea într-o ceaşcă.

El dădu din cap.

— Nu, Domnişoară, mulţumesc.

Îşi luă pentru sine o ceaşcă şi aştepta să audă ceea ce îi va spune detectivul.

— D-l Inspector doreşte să vă conduc la Scotland Yard. Ar dori să vă mai vorbească încă astă-seară într-o chestiune foarte urgentă.

Nora era încurcată.

— Mi-e imposibil să vin cu d-ta, aştept vizita unei cunoştinţe a Domnişoarei Revelstoke! zise ea.

Dar omul zâmbi.

— Nu trebuie să vă îngrijoraţi pentru D-l Crayley, dânsul nu va veni astă seară, zise Smith spre uimirea ei.

— E la D-l Long.

— La D-l Long?

Voia tocmai să-şi pună zahăr în cafea, când îi dădu această veste uluitoare.

— Da, D-l Long voia să-l întrebe ceva. Asta-i totul, Domnişoară. Şi D-l inspector ar dori să confirmaţi unele din declaraţiile D-lui Crayley. Aveţi cele două hârtii pe care D-l Henry voia să le iscăliţi?

Dânsa dădu din cap.

— Cred că sunt în camera Domnişoarei Revelstoke şi părăsi camera să le aducă.

Pe masa de scris găsi hârtiile sub un prespapier. Intră cu ele în salon.

— Doreşte D-l Long să le aibă?

— Ar fi bucuros să le vadă, Domnişoară, zise omul privind pe ceasul său de buzunar. Nu vă vom ţine mai mult de o oră. După ce veţi fi băut cafeaua, vom putea pleca.

Nora luă ceaşca cu cafea şi o goli pe jumătate.

— Într-un moment voi fi gata, zise ea.

Făcu doi paşi spre uşă, când i se făcu deodată negru înaintea ochilor şi căzu în braţele omului.

Capitolul XXIV

Sergentul Smith întinse fata pe jos, se duse spre uşă, o deschise cu atenţie şi se uită afară. Nimeni nu era în hol. Se întoarse în salon şi sună. Când auzi paşii servitoarei în hol îi ieşi înainte şi-i spuse:

— Du-te te rog sus şi împachetează cufărul Domnişoarei Sanders. Dânsa şi cu Domnişoara Revelstoke vor pleca astă noapte la ţară. Afară de D-ta, mai e cineva în casă?

— Nu, Domnule, răspunse fata, numai bucătăreasa; Domnişoara Revelstoke a permis celeilalte fete, să iasă. De ce haine va avea nevoie Domnişoara Sanders?

— Lucrurile ce le-a avut la Heartsease, zise omul fără ezitare şi aşteptă până ce fata dispăru pe scară.

Apoi se întoarse la Nora rămasă în nesimţire, o ridică şi o duse repede prin hol în camera de lucru a Domnişoarei Revelstoke. De aci, printr-o mică uşă, ajunse la o scară în spirală, care ducea la o cărticică şi la un garaj zidit din cărămidă. De la plecarea stăpânei, era acolo o altă maşină, o limuzină veche, cu perdelele trase. Omul deschise uşa maşinii, băgă fata în maşină ca oarecare greutate şi încuie uşa. Apoi deschise poarta, porni maşina şi ieşi în stradă.

Părăsi din nou maşina, închise poarta şi apoi o porni încet prin Colville Gardens şi Elgin Crescent spre Ladbroke Grove. Aci o luă la stânga şi ajunse peste vreo sută de metri pe o stradă principală. Mărind viteza se îndrepta spre Great West Road.

Odată sau de două ori se uită în maşină prin fereastra despărţitoare din faţă, care nu avea perdea şi observă că Nora nu se mişca. Noua şosea trecea prin câmpii, totuşi un arhitect perspicace, recunoscuse importanţa acestei artere şi într-un loc se înălţă o clădire nouă, singuratică, construită din cărămizi roşii. Omul părăsi şoseaua şi o luă prin spatele casei, oprind maşina în faţa grajdurilor. Limuzina nu se putea vedea de pe şosea şi în partea cealaltă era un câmp pustiu. Deschise uşa bucătăriei, ridică fata din maşină, o duse în casă şi o întinse pe podeaua murdară.

Încă înainte ca maşina să se fi oprit, Nora începu să şi recapete conştiinţa. O durea capul îngrozitor, parcă voia să-i pleznească capul de durere şi se simţea foarte bolnavă. Când deschise ochii, lumina de afară o jena şi se întoarse spre perete gemând. Acuma de-abia îşi dădu seama de starea ei nenorocită şi sprijinindu-se cu mare greutate în coate, privi cu ochi sălbatici la omul, care o observa impasibil.

Se uită în cameră de jur împrejur. Se simţea un miros de vopsea proaspătă şi nu se afla în cameră nicio mobilă.

— Unde – unde sunt? întrebă ea istovită, când se aşeză şi ţinu capul între mâini.

Omul luă o sticlă din buzunar, turnă într-un păhărel de aluminiu un lichid auriu şi-i dădu să bea.

— Bea asta! zise el. E numai rachiu curat. Nu trebuie să-ţi fie frică.

Ea încercă să îndepărteze păhărelul, dar el îi forţă gura şi-i turnă pe gât, băutura arzătoare. Îşi reveni încetul cu încetul. Se uită la uşă şi de la uşă la omul, care băgă sticla în buzunar.

— Unde e D-l Long? întrebă ea.

— Dacă are noroc, în iad, răspunse el. Tot aşa de mort ca şi Harry Cavaleristu, cel mai bun băiat, te se întoarse vreodată din Deptford.

— Harry Cavaleristu? Cine era Harry Cavaleristu?

Încercă să-şi reamintească. Numele i se păru cunoscut.

— De ce sunt aici? întrebă ea în sfârşit.

— Eşti aici, pentru că te-am adus eu, răspunse omul, şi eşti la o depărtare de kilometri de orice locuinţă omenească. Dacă ţi-ar veni în gând să ţipi ţi-ai risipi energia degeaba.

Numai confuz auzi un uruit de roţi de căruţă. Era undeva în apropierea unei şosele principiale şi totuşi asta părea imposibil, căci vedea prin fereastră un nemărginit câmp verde. Probabil că era în mijlocul unei regiuni părăsite. Şi apoi începu să presupună adevărul.

— E Great West Road, observă ea şi omul se miră.

— Great West Road sau Great East Road, zise el reflectând. De vei încerca vreodată să mă trădezi, voi avea eu grijă s-o regreţi. Stai liniştită şi nimeni nu-ţi va face vreun rău. N-o să faci cum îţi spun eu, apoi să te păzeşti!

La asta nu răspunse nimic. Stătea mirată şi înfricoşată. Începu să se întunece şi noaptea cu posibilităţile ei groaznice aduse în închisoarea ei, întâi amurgul şi apoi bezna întunericului.

*

Long Rămăşag se lăuda că ar fi învins orice sentiment şi că singurul interes ce ar avea pentru vreo femeie, ar fi numai de

natură filosofică. Totuşi, de-abia părăsise pe Nora Sanders, când şi căuta în spiritul sau o scuză, să o revadă. Încerca să se convingă pe sine însuşi că dorinţa lui pornea numai din interes de serviciu, dar natura lui cinstită se opunea unei asemenea minciuni.

Trebuia să lucreze la Scotland Yard, căci biroul sau devenise acum centrala unui serviciu de informaţii, unde toţi oamenii detaşaţi acestui serviciu, trebuiau să raporteze la fiecare jumătate oră. Puţin timp, după ora opt, detectivul care supraveghea Colville Gardens, raportă că un străin fusese primit în casă. La opt şi jumătate raportă că vizitatorul încă nu părăsise casa. La nouă şi jumătate această comunicare fu repetată.

Long Rămăşag ştiuse că Domnişoara Revelstoke cina cu Henry. Printr-o întrebare ar fi putut să afle, dacă sunt la începutul sau sfârşitul mesei, căci şi de acolo rapoartele erau foarte exacte. La un moment dat, Long puse receptorul telefonic pe masă şi chemă pe sergentul Rouch.

Nu era neobişnuit ca să vie seara vizitatori în casa Domnişoarei Revelstoke. Nora Sanders avea desigur o serie de prieteni de care ei habar n-avea. Îşi aduse aminte, că dânsa îi povestise odată că lua lecţii de limba spaniolă, aşa că vizita unui om, cum îi descrisese detectivul pus s-o supravegheze, nu era neliniştitoare. Totuşi...

Sergentul detectiv Rouch intră.

— Să facem o mică plimbare până la Colville Gardens, Rouch, zise Rămăşag şi-i povesti despre vizitator.

— Poate e drăguţul ei, opina Rouch.

— E un om de vârstă mijlocie şi nu tocmai atrăgător, răspunse rece Rămăşag. E drăguţul ei, tot aşa cum eşti D-ta drăguţul ei.

— Sau Dv. D-le Inspector, adăugă Rouch. E o fată foarte drăguţă. Poate să se mărite foarte bine cu banii ăştia care-i are

acum. Poate cu un duce, sau ceva asemănător. De altfel e şi timpul ca unii din duci să se căsătorească cu englezoaice, cu atât mai mult cu cât moştenitoarele americane au descoperit manoperele lor.

— Parcă ai fi citit suplimentul de duminică ai ziarului D-tale, zise serios Rămăşag.

Coborâră împreună scara largă ce dă în curtea poliţiei şi se îndreptară spre Whitehall. Era deja destul de întuneric şi când ajunseră la marginea trotuarului, văzură o maşină cu luminile mari aprinse, mergând repede pe Whitehall direct lângă trotuar.

— Şoferul ăsta merge prea repede, zise Rouch, şi încă pe partea din...

Maşina se afla la vreo duzină de metrii de ei, când Long Rămăşag apucă brusc pe subalternul său şi-l trase deoparte. Era tocmai la timp, căci automobilul care zbura cu o viteză de optzeci de kilometri pe oră se smuci deodată spre stânga, se sui pe trotuar şi cei doi oameni scăpară ca prin minune. Frânele fuseseră trase şi maşina opri în urma lor. Era un moment foarte periculos căci marginea aripii rupsese mâneca lui Rămăşag.

Un sergent de stradă veni în fugă şi Long îi zise:

— Arestează pe acest şofer şi ţine-l arestat până îţi voi da noi dispoziţii.

Apoi apucă de braţ pe miratul Rouch şi se întoarse la Scotland Yard.

Clădirea poliţiei avea două intrări, una din Whitehall şi alta pe la Thames Embankment. Rouch se mira că intrară pe o poartă şi că se îndreptară spre cealaltă poartă, spre Thames Embankment.

— Mergi înainte! vorbi Rămăşag printre dinţi. Mergi liniştit înainte!

— Dar...

— Nu întreba, ci fă ce-ţi spun. Fii însă gata să sări deoparte.

Erau acum pe Embankment şi stăteau la marginea trotuarului ca şi cum ar fi vrut să cheme un taxi. În timp ce aşteptau, Rămăşag văzu cum o maşină mare se îndreptă spre ei, din direcţia Parlamentului. Maşina îşi mări viteza din secundă în secundă. Zgomotul motorului întrecu orice alt zgomot cauzat de circulaţie.

Automobilul se apropia din ce în ce mai mult.

— Sări! strigă Long şi amândoi săriră deoparte.

Maşina zbură pe trotuar, cauciucurile explodară. Automobilul se învârti pe loc până ce botul maşinii se îndreptă spre direcţia din care venise. În secunda următoare Rămăşag şi sărise pe scara maşinii, apucă pe conducător de guler şi-l scoase afară din maşină. Nu cunoscu pe acest om. Avea un obraz zbârcit şi era mai mult mort decât viu. Cinci minute mai târziu era pe banca acuzaţilor şi asculta acuzarea ce i se aducea, încă aiurit şi fără să priceapă ceva.

— La ambele intrări ale Scotland Yardului stea câte un om, care trebuie să facă un anumit semn, îndată ce voi ieşi, explică Rămăşag uluitului subaltern.

După ce s-a dat semnalul s-au pus în mişcare aceste maşini, care trebuiau să simuleze un accident nenorocit. Banda Groazei ştia bine că n-am aici nicio maşină şi că de obicei iau un taxi. Probabil că aşteptau de multe ceasuri această ocazie. Dacă nu m-ar fi văzut pe trotuar, ar fi încercat să se ciocnească cu taxi-ul în care mă aflam, doar, doar, vor scăpa de mine.

Acum erau într-un automobil de poliţie şi plecară spre West. Rouch profită de ocazie ca să expună părerea lui proprie despre Banda Groasei.

— Sunt prea iscusiţi pentru noi, D-le Long, zise el. Detectivii obişnuiţi nu pot pune mâna pe banda groazei. Aceşti nenorociţi pe care îi întrebuinţează să săvârşească faptele lor murdare, nu

cunosc pe şefii lor. Aş paria că Raffy Jones ştie, tot aşa ca şi omul din lună, cine l-a tocmit pentru această faptă. Cine e profesorul, de care vorbea?

— Desigur că a citit poveşti cu detectivi, zise scurt Rămăşag. Dar un lucru e cert: Cunosc pe fiecare membru din banda groazei!

— Raffy crede... începu Rouch.

— Raffy e un om, care pentru un pahar cu bere ar spune orice, îl întrerupse Rămăşag. Fusese condamnat de zece ori şi totuşi nu s-a vindecat de a vorbi.

Long descoperise că ocupaţia principală a lui Raffy era să servească de şofer conducătorilor de bande, care călătoresc prin ţară. Aceştia se opreau în faţa unui magazin eu bijuterii, spărgeau vitrina şi furau toate lucrurile din apropierea lor, dispărând apoi cu maşina în neant.

Între timp ajunseră la Colville Gardens. Rămăşag opri maşina şi sări afară. Aruncă numai o scurtă privire asupra servitoarei care-i deschise uşa şi inima îi tremura.

Capitolul XXV

— Nu, Domnule, Domnişoara Sanders a dispărut de o oră. N-am văzut-o plecând – acesta e geamantanul ei.

Rămăşag se îndreptă spre Rouch. Dânsul făcuse un semn agentului care stătea pe partea cealaltă a străzii. Şi acesta susţinea sus şi tare că nimeni nu părăsise casa.

— Sunt aici de o oră şi jumătate şi aş putea să jur că n-au părăsit casa, nici omul şi nici Domnişoara Sanders, asigură el.

Rămăşag se îndreptă din nou spre fata din casă şi află ceea ce ştia dânsa.

— Când coborâsem cu geamantanul, Domnişoara Sanders era deja plecată, explică ea. Ce e drept, n-am auzit umblându-se la uşă.

Rămăşag intră în salon. Tava de argint mai era aşa cum o lăsase fata. Ridică ceaşca pe jumătate goală şi o mirosi.

— Ia miroase, Rouch!

Detectivul se execută.

— E un narcotic veritabili zise el.

— Mai există o ieşire din casa asta? întrebă pe speriata fată.

— Din camera Domnişoarei Revelstoke duce o uşă la garaj, răspunse ea, şi le arătă drumul.

Uşa era deschisă. Coborâră la garaj, ale cărui porţi erau de asemenea deschise. Rămăşag luă o lampă electrică de buzunar şi cercetă clădirea. Nu găsi nicio urmă. Închise porţile şi ieşi în stradă.

Aici avusese mai mult noroc. Nevasta unui şofer, care ocupa două camere deasupra garajului, văzuse cum maşina fusese scoasă afară, cum omul coborî şi închise poarta. Dânsa zise că era un Daimler foarte vechi, căci ca soţie de şofer cunoştea toate tipurile de automobile.

Detectivul care observase casa şi care era acum lângă Long, îşi aduse aminte că un Daimler vechi trecuse prin faţa casei, vreun sfert de ceas după ce intrase acel om.

— Perdelele erau trase. Credeam că e automobilul unui vizitator, zise el.

Apoi mai văzuse cum maşina se îndreptase spre Elgin Crescent, dispărând apoi. După cum află Rămăşag mai târziu, un sergent de stradă, care făcea serviciul la Ladbroke Grove văzuse de asemenea maşina, care după spusele sergentului ar fi apucat spre West. Acesta voise să oprească maşina, şi să atragă atenţia conducătorului că numărul de la spate era deteriorat.

Nu mai rămăsese decât o singură speranţă. Săptămâna trecută domnise o adevărată epidemie de furturi de automobile şi toţi funcţionarii poliţiei aveau instrucţiuni să observe bine şoselele principale, pentru a descoperi un Rolls-Royce, care fusese furat din însăşi curtea sfântă a Parlamentului. Rămăşag ştia că va găsi observatori la bariera spre Great West Road şi din fericire ajunsese la acel punct al principalei artere de circulaţie, tocmai când era să se schimbe postul.

— Da, mi-aduc aminte de vechiul Daimler, zise acesta. Avea pernele albastre, lăsate în jos.

Şi el presupunea că ar fi fost automobilul unui călător.

Rămăşag porni cu automobilul său pe larga şosea şi opri la fiecare post de poliţie pentru a-şi continua cercetările. Pe şoseaua către Bath, dădu din nou de urma automobilului. Un poliţist pe motocicletă observase maşina.

— Automobilul a mers de-a lungul prelungirii Staines explică el. Trebuie să-l recunoaşteţi, căci maşina avea numărul de la spate deteriorat. Funcţionarul de serviciu mă întrebase dacă-l văzusem.

Cam pe la mijlocul drumului între Bath şi Staines mai fusese văzut, dar când ajunseră la sfârşitul noii şosele, pe la Hounslow Road urma automobilului se pierdu din nou.

Motociclistul şi poliţistul, care erau de serviciu în acel moment, susţinură că n-ar fi trecut pe acolo un automobil. Aveau şi motiv să fie aşa de siguri. Agentul de poliţie care făcea de serviciu ceva mai sus, telefonase să se oprească maşina, din cauza numărului deteriorat de la spate.

Automobilul de poliţie se întoarse înapoi. Nu veneau în consideraţie decât două şosele laterale pe care ar fi putut s-o ia automobilul. De asemenea mai erau şi câteva construcţii noi de case, un grup de şase case şi una singuratică, în aparenţă nelocuită. Long se duse întâi la grupul de case nelocuite şi făcu cercetări, care nu dădură niciun rezultat mulţumitor. Apoi se duse peste drum la casa singuratică.

Părea de prisos să facă aci cercetări, dar observă o şosea particulară şi după cum bănuia el, un garaj. Deschise uşa.

Constructorul nu terminase încă clădirea. O grămadă de pietriş mai era lângă poartă. Apoi văzu Long pe pământul moale, urme proaspete de automobil; le urmări până în dosul casei. Inima lui bătu puternic, când la lumina lămpii lui electrice de buzunar văzu o maşină plină de praf: vechiul Daimler!

Se uită în maşina care era goală şi al cărei motor era rece. Uşa casei era încuiată şi ferestrele închise.

Cei doi detectivi luminară în camera dezordonată, dar nu descoperise niciun semn de viaţă. Fără să ezite mult, Rămăşag îşi scoase browningul din buzunar şi sparse geamul. În momentul următor desfăcu încuietoarea ferestrei şi intră în cameră. Camera era goală, dar cineva fusese în ea de curând. Pe podea era un pachet cu felii de pâine; pâinea era încă foarte proaspătă.

Pe când Rouch lumina pereţii, strigă deodată:

— Ce-i asta?

Rămăşag se aplecă şi citi pe peretele alb cuvântul: Marlow.

Cercetă repede casa. În întreaga clădire nu se afla nicio mobilă; acest loc fusese desigur întrebuinţat numai ca staţiune intermediară. Totuşi descoperise în această căsuţă, ceva de neaşteptat, un telefon proaspăt instalat. Îndată chemă poşta şi spuse unde este.

— Au fost convorbiri?

Se născu o pauză în timpul căreia telefonista se interesă şi apoi raportă:

— Da două, ambele din Londra. Una pe la opt şi jumătate şi cealaltă puţin înainte de zece. La chemarea de opt şi treizeci nu răspunse nimeni.

Rămăşag chemă apoi la telefon poliţia din localitate. Când se întoarse la Rouch îl mai găsi cercetând, dar nu mai descoperise nimic.

— Am cerut un om, care să supravegheze maşina toată noaptea şi să aresteze pe oricine ar veni s-o ia, dar nu cred că diavolii ăştia să fie atât de imprudenţi, zise el.

— Unde plecăm acum? întrebă Rouch, când se urcară în automobilul de poliţie.

— La Marlow, răspunse scurt Long Rămăşag. La casa lui Jackson Crayley – şi vai de el, dacă s-a întâmplat fetii ceva!

Capitolul XXVI

O mai durea încă capul pe Nora Sanders, când telefonul începu să sune şi omul care o observase tot timpul se ridică spre a se duce în camera unde era instalat telefonul.

— Nu încerca să fugi prin acea fereastră căci dacă o s-o faci o să-ţi pară rău! strigă el şi judecând după zgomotul ce făceau paşii săi, trebuia să fie în hol.

Nora auzi cum luă receptorul şi vorbea cu voce înceată. Probabil că trata ceva şi-şi dădu în sfârşit consimţământul spunând cu ocazia asta, ceva mai tare, fără să se gândească la urmări.

— Marlow? Foarte bine!

Şi apoi se reîntoarse.

— Poţi să te pregăteşti să faci o plimbare.

— Unde? întrebă ea.

— Unde te duci e tot una; trebuie să mergi aproape doi kilometri şi apoi ne va lua cineva în primire. Acel prieten al D-tale e foarte iscusit, ne-a urmărit deja până la capătul şoselei.

Inima ei bătu mai repede. Acel prieten al D-tale nu putea fi decât un singur om. Ce putea să facă? Era convinsă că va găsi curând casa. Ar putea să-i lase vreo ştire? Nu avea nici creion,

nici hârtie. Când deodată mâna ei atinse peretele vopsit alb şi zgârie cu unghia cuvântul plin de înţeles.

— Ce faci acolo? întrebă el bănuitor, îndreptând lampa lui electrică asupra ei.

— Nimic, replică ea şovăind. Mi-e imposibil să merg, sunt prea obosită şi mă doare capul.

El deschise uşa.

— Vei merge şi vei fi mulţumită că ai ocazia să umbli, continuă el semnificativ, în timp ce o apucă de braţ şi o duse afară.

Aerul rece de noapte o împrospătă şi merse ascultătoare lângă el, ieşind printr-o mică poartă din gard în sălbăticia din dosul casei.

Probabil că însoţitorul ei nu prea cunoştea bine locul. Cât pe ce erau sa intre într-o baltă, pe care apoi o ocoliră şi în sfârşit sosiră pe o potecă, care trecea prin ţinuturi necunoscute. Mai înainte şi la dreapta lor, Nora zări o casă luminată şi auzi un câine lătrând. Asta părea să neliniştească pe omul ce o conducea, căci părăsiră poteca şi merseră cu greutate mai departe prin iarba înaltă de pe câmp şi care era atât de umedă, încât ghetele şi ciorapii ei se udaseră complet.

După ce merseră vreun sfert de oră, ajunseră la un gard, de-a lungul căruia omul păşi căutând o portiţă. După puţin timp dădu de ea şi trecură pe un drum de căruţă, gloduros.

— Aicea e locul, zise el vădit uşurat.

Cotiră la dreapta şi după un alt mers de douăzeci de minute pe acest drum, plin de gropi, se apropiară de o şosea. Încă înainte de a fi ajuns la poarta care ducea la această şosea, putu să vadă luminile automobilelor, care traversau şoseaua în ambele direcţii.

La o oarecare depărtare de şosea omul se opri.

— Te poţi aşeza, zise el. Trebuie să aşteptăm puţin.

Nora se bucură că putea să se odihnească. Picioarele îi erau roase şi toate încheieturile o dureau. Obosită şi gâfâind, căzu la pământ.

De-abia acum începu să-şi dea seama de marele pericol în care se afla. Nu încercă să se gândească de ce fusese răpită. Avea aşa o presimţire vagă că era în legătură cu testamentul lui Monkford.

Se mira de propriul ei curaj. Luând în consideraţie toate împrejurările, ajunse la convingerea că numai încrederea ei în Arnold Long putuse să-i dea acest curaj.

— Scoală-te, zise vocea răpitorului ei. A sosit!

O maşină se opri în faţa porţii. Lămpile ardeau aşa de întunecat, încât nu observă automobilul decât când auzi zgomotul frânelor. Însoţitorul o apucă de braţ şi merse repede cu ea spre poartă. Aceasta era legată cu un lanţ şi încuiată cu un lacăt, aşa că trebuia să-i ajute să sară gardul. Uşa automobilului era deschisă şi o împinse înăuntru, urcându-se apoi după ea.

Plecară pe şosea spre Bath şi ajunseră îndată într-un orăşel Slough pe care ea îl recunoscu. La o întretăiere cu calea ferată un poliţist opri maşina ca să treacă un lung tren de marfă. Deodată simţi impulsul să strige, pentru ca să atragă atenţia poliţistului asupra ei. Omul de lângă ea, care tot o mai ţinea de braţ, trebuia să fi simţit încordarea muşchilor ei, căci îi şopti pe un ton teribil:

— Strigă numai şi o să vezi ce o să ţi se întâmple! şi dânsa căzu înapoi pe pernele automobilului.

Trecură prin Maidenhead, o luară la dreapta şi suiră spre pădurea Quarry şi Marlow. Unde o duceau? Doar nu la casa lui Monkford? Dar unde? Atunci îşi aduse aminte de Jackson Crayley, de poiana acoperită cu trandafiri şi de mica căsuţă albă, care era în dosul poienii. Probabil că asta era ţinta, căci puţin înainte de podul de la Marlow o luară spre dreapta şi putu vedea coşurile înalte ale casei lui Monkford. Cea următoare era a lui

Crayley. Spre mirarea ei maşina nu-şi încetini viteza, ci merse mai departe până ce opriră la marginea livezii. Însoţitorul ei o mai ţinu încă de braţ şi alergă cu ea prin iarbă, astfel că nu putuse vedea nici strălucirea apei fluviului şi nicio barcă întârziată, a cărei lanternă balansa încoace şi în colo.

Lipită de ţărm era o barcă mare cu motor în care fu dusă.

— Numai D-ta şi cu mine suntem pe bord, zise omul în timp ce şoferul necunoscut, desfăcu frânghia cu care barca era legată de mal. Vom trece prin stăvilarul de la Temple şi îţi vei aminti de ceea ce ţi-am spus înainte. Cred că ştii ce pedeapsă mă aşteaptă dacă voi fi prins – cincisprezece ani. Nicio viaţă pe pământ nu valorează cincisprezece ani de puşcărie. Te voi sugruma aici pe loc şi te voi arunca în apă, înainte ca paznicul de la stăvilar, să-şi poată da seama despre ce e vorba.

În vocea lui era atâta răutate, încât fata se cutremură de groază. Ghemuită într-un colţ al bărcii ascultă la zgomotul motorului, când merseră în susul apei. Îndată auzi pe om strigând: „stăvilar ahoi”. Barca îşi micşoră viteza, opri şi apoi porni mai departe cu precauţie. Auzi zgomotul porţilor stăvilarului, care se închideau. Mai sus şi tot mai sus se ridică barca, până ajunse la acelaşi nivel cu marginea stăvilarului. Omul care stătea la cârmă făcu nişte observaţii banale şi apoi ieşiră din bazinul stăvilarului, conţinând drumul în susul apei.

La Vest de Temple, Tamisa făcu o cotitură bruscă, iar pomii care creşteau pe marginea fluviului întunecau malurile prin crăcile lor, care atârnau până aproape de apă. Sub aceşti pomi conduse omul barca, uitându-se pe furiş de-a lungul malului. Părea că mai de grabă ghicise, decât ştiuse unde se afla o căsuţă construită din lemn. Căsuţa era aşa de aproape de marginea apei, încât treptele, care duceau la ea, erau construite pe piloţi în apă.

— Dă-te jos, ordonă omul aspru şi dânsa ascultă.

În timp ce el se luă după ea, scoase o cheie din buzunar şi deschise uşa cu oarecare greutate. Se întoarse înapoi să lege barca şi apoi intră şi el în casă închizând uşa în urma lui. Aprinse un chibrit şi uitându-se de jur împrejur văzu o lumânare.

Se găseau într-una din cele două încăperi ale căsuţei. Era bine mobilată, însă în toate părţile praful era gros ca degetul. Pe pereţi erau câteva stampe, la ferestre atârnau perdele groase de mătase, ale cărui luciu însă, se pierdea sub pătura groasă de praf.

— Cred că cunoşti acest loc? Aparţinuse lui Shelton, îi povesti omul, care deodată devenise vorbăreţ.

Casa lui Shelton? O frică de nedescris o cuprinse. Parcă spiritul omului care locuise şi executase aci opera lui periculoasă şi fatală, mai plutea deasupra acestui loc.

Răpitorul se uită pe ceasul său brăţară, se învârti prin cameră încoace şi încolo şi examină fereastra. Când dădu de o parte perdele grelele, Nora observă că ferestrele erau prevăzute cu obloane masive. Aci concepuse pe vremuri Clay Shelton planurile sale. La această masă, unde se vedeau acum mici urme de şoareci. În stratul de praf ce-o acoperea imitase el iscăliturile cu atâta măiestrie încât însăşi oamenii al căror nume fusese falsificat, nu putură să le deosebească de propria lor iscălitură.

— Mă duc afară să văd de barcă – rămâi aici!

Răpitorul ei închise încet uşa în urma lui şi Nora auzi cum se întoarse cheia în broască. Auzi zuruitul motorului şi presupunea că rămase singură. În acest moment însă gândurile ei se ocupau cu camera prăfuită şi cu omul ce o locuise.

Asta era aşadar locaşul mânii spânzuratului.

Se cutremură. Un joc înspăimântător de lumină şi umbră, părea că umple spaţiul cu figuri care se mişcau încoa şi încolo, uitându-se chiorâş la dânsa. Atât de puternică era iluzia încât un moment închise ochii.

Stătea în faţa uşii, care probabil ducea în dormitor şi când deschise din nou ochii, privirea ei căzu pe clanţă şi observă speriată cum aceasta se mişcă. Încet – încet – apoi uşa se deschise înspre dânsa şi pe la marginea uşii se ivi o mână lungă, galbenă.

Capitolul XXVII

La această apariţie îngrozitoare se dădu speriată înapoi. Ochii ei erau îngroziţi. Apoi urmă o manşetă albă, scrobită cu un buton mic în email şi în sfârşit o mânecă neagră...

— Nu vă neliniştiţi!

Era Jackson Crayley.

Apoi apăru şi el. Faţa sa era brăzdată de zbârcituri adânci şi mustaţa lui gălbioară atârna tristă în jos. Purta smoking şi nepotrivirea aspectului său în acest loc dezolant şi plin de praf ar fi făcut-o, în orice alt moment, să râdă cu poftă.

Cu teamă se uită Jackson prin cameră.

— Unde-i individul acela? întrebă el.

— A plecat zise ea liniştită. Domnule Crayley, de ce sunt aici?

El îşi frecă bărbia şi Nora crezu că mâinile îi tremurau, totuşi putea să fi fost numai o iluzie.

— Nu ştiu, răspunse el jenat. Nu vi se va întâmpla aici nimic, tânără Domnişoară.

Se născu o pauză în timpul căreia el o observă. Expresia întunecată a feţii lui nu se schimbă... Atunci îşi dădu în sfârşit fata seama că Jackson părea mult mai speriat decât dânsa.

De câteva ori se uită nervos de jur împrejur şi ea observă cum spatele lui se încovoia de frică, parcă îl speria umbra ciudată, pe care lumina lumânării o proiecta pe perete.

— A plecat? întrebă el şi crezu pe paznic. E foarte neplăcut.

Îşi drese glasul tuşind slab.

— Mi-e teamă Domnişoară Nora, că sunteţi într-o situaţie foarte penibilă, continuă el, într-o situaţie extrem de penibilă.

Aşteptă ca şi cum ar fi voit să-şi concentreze gândurile apoi adăugă:

— Nu cred ca cineva să se mai fi găsit într-o situaţie ca aceea în care vă găsiţi Dv. acum.

Repetarea acestor cuvinte fără spirit, aduse un zâmbet trecător pe faţa Norei.

— Dar, domnule Crayley, poziţia mea nu poate să fie atât de rea, deoarece sunteţi Dv. aici.

Dânsul nu se uită la ea.

— Şedeţi, vă rog!

Scoase o batistă mare de mătase şi şterse de praf un scaun.

— Trebuie să vorbesc cu Dv. despre o chestiune şi îndată ce am făcut-o, mă veţi considera ca pe un om lipsit de orice educaţie şi bun simţ.

Ascultătoare, se aşeză şi aşteptă mirată urmarea.

— Singurul lucru ce v-ar putea scăpa din aceasta situaţie dificilă e.. căsătoria, începu el încurcat, şi în fond, dacă veţi reflecta, un individ e tot aşa de bun ca şi un altul vreau să zic un bărbat e tot aşa de bun ca şi altul adică vreau să zic, ca soţ.

— Nu vă înţeleg, Domnule Crayley. Nici nu mă gândesc la căsătorie şi dacă...

Crayley dădu din cap semnificativ ca şi cum ar fi prevăzut ce dânsa voia să spună, deşi în realitate n-avea nicio idee.

— Dacă v-aşi ruga să vă căsătoriţi cu mine...

— Să mă căsătorea cu Dv.? zise Nora foarte mirată.

— Da! zise el cu încăpăţânare. Căsătoriţi-vă mâine cu mine şi totul va fi aşa de limpede ca apa de ploaie. Veţi avea pe cineva care să îngrijească de Dv. şi aşa mai departe.

Dânsa dădu din cap.

— N-aş putea să mă căsătoresc cu Dv. niciodată, Domnule Crayley, răspunde ea şi expresia consternată a feţii lui aproape că făcea o impresie comică.

— Şi totuşi ar trebui s-o faceţi! Pe Dumnezeul meu, că ar trebui totuşi s-o faceţi! replică el cu insistenţă. Vă voi spune adevărul, Domnişoară Nora, şi eu doresc tot atât de puţin să mă căsătoresc ca şi Dv. Dar m-aş simţi foarte uşurat, dacă m-aţi lua de soţ, dacă...

Cu mâna lui neliniştită îşi atinse buzele, din nou se uită la dreapta şi la stânga.

— Ar fi mai bine pentru Dv. dacă mi-aţi urma sfatul accentuă el cu vocea agitată. Promiteţi-mi pe cuvântul Dv. sfânt de onoare că vă veţi căsători cu mine mâine dimineaţă şi voi îngriji de Dvs. – v-o jur. Dacă nu o s-o faceţi, îşi usca fruntea umedă cu o batistă roşie, D-zeule! Nu ştiu ce o să se întâmple!

Era zăpăcită şi cuvintele lui nu-i aduseră nicio lămurire.

— Sunt numai un copil, un nimic. Urăsc toată afacerea asta afurisită. O urăsc, o urăsc! Doamne! De aş putea numai să plec! De aş putea numai să părăsesc acest blestemat mal şi această ţară. O dată era cât pe ce s-o fac, când eram în Italia...., dar n-am avut curaj!

Capul îi căzu pe piept.

— N-am avut curajul, mormăi ei. Doamne! Nu sunt decât un câine!

Nora aşteptă un moment şi când el nu mai zise nimic, începu dânsa:

— Nu ştiu ce înseamnă toate astea, Domnule Crayley, dar simt că încercaţi să fiţi prietenos faţă de mine. O căsătorie e totuşi imposibilă – absolut imposibilă. Vreţi să-mi ajutaţi să părăsesc acest loc? De ce am fost adusă aici?

Deodată Crayley se îndreptă şi ridică degetul prevenitor.

— Rămâneţi aici! şopti el şi se îndreptă spre uşă; dar era încuiată.

Cu paşi mari alergă spre cealaltă parte a încăperii, dispăru în camera din care venise şi încuie uşa în urma lui. Acum Nora auzi voci, dar aşa de încet, încât nu putut înţelege nici un cuvânt, deşi se apropiase de uşă.

Apoi auzi vocea ridicată a lui Crayley.

— Nu pot, nu pot! Pentru Dumnezeu, nu pot s-o fac!

Mai auzi pe unul din oameni mormăind îngrozitor şi apoi un tropăit de picioare. Pe vârfurile degetelor se întoarse la locul unde o lăsase Crayley. Dacă ar putea să iasă pe uşă sau pe una din ferestre fluviul nu-i inspira nicio teamă. Ştia să înoate ca un peşte şi dacă n-ar fi fost ca şi paralizată de frică, ar fi încercat să fugă când era în barcă.

Mânerul uşii se mişca încet şi Crayley se strecură din nou în cameră. Dacă înainte arăta sleit şi bolnav, acum arăta ca o stafie. Din nou ridică degetul prevenind-o să fie liniştită. Ascultă încordat şi în sfârşit părea convins, că cei doi, cu care vorbise în întuneric, se îndepărtaseră.

Acum mai observă Nora încă ceva în această faţă înspăimântată: o expresie ciudată de energie, de ceva hotărât şi asta la o fiinţă, care era aproape fără nicio voinţă.

— Şedeţi şi nu vă mai îngrijoraţi de această chestie, zise el, apropiind de masă un scaun plin de praf. Aveţi timp două ore să luaţi o hotărâre, apoi cei doi se vor reîntoarce.

— Cine sunt?

Dânsul dădu din cap.

— Nimeni pe care îi cunoaşteţi. E banda groazei.

— Sunteţi în puterea lor?

Dânsul dădu energic din cap.

— În puterea lor – mai mult decât atât!

Părea că îi era greu să vorbească, chiar să respire. Odată sau de doua ori duse mâna la gât. Purta la degetul mic al mânii stângi un inel cu o piatră mare neagră şi mâna îi tremura aşa de tare, încât piatra părea o pată mare iar Nora nu putea să vadă că o figură era sculptată în piatră.

— V-aţi căsători cu mine, ca să vă salvaţi viaţa?

Dânsa dădu din cap.

— Cu niciun preţ, zise ea.

— Iubiţi pe altcineva?

— Nu, nu cred, zise dânsa. Sper totuşi să mă mărit odată.

O expresie gânditoare a feţei lui, o făcu să amuţească. Deodată Crayley se ridică şi se duse pe vârful degetelor în camera alăturată. Când se reîntoarse peste cinci minute, avea în mână un revolver militar. Examină încărcătorul.

— Vino cu mine, zise el.

Dânsa ascultă fără să întrebe şi îl urmă în mica odăiţă care era dormitorul, după cum şi presupuse. Printr-o sală îngustă ajunseră la uşa deschisă. Luna palidă lucea pe cer. Văzu o potecă, ce ducea probabil la o câmpie mare, dar în curând observă că ajunseră la o stradă îngustă, care trecea pe lângă vilă.

— Aşteaptă-mă aici!

„Aici” însemna o mică portiţă sfărâmată. Nora îl urmări cu ochii până ce-l văzu dispărând în întuneric Apoi îl auzi chemând-o şi merse cu greutate prin grădina plină de buruieni, până ce ajunse la o altă potecă, acoperită cu pietre, care scârţiau sub paşii ei.

Crayley era la malul apei, aplecat peste ceva. Auzi zăngănitul unui lanţ – şi, apoi:

— Poţi vedea marginea bărcii? N-am lumină şi e mai bine să nu fac lumină.

Era întuneric beznă, căci crengile copacilor atârnau deasupra capetelor lor. Nora se aplecă şi atinse marginea bărcii, apoi încercă cu precauţiune să găsească cu piciorul fundul. În sfârşit intră în barcă.

— Du-te în fund de tot! îi şopti el şi ea înaintă, pipăind, până ajunse la capătul celălalt al bărcii.

Barca se legănă un moment şi începu apoi să se mişte.

— Ştii să vâsleşti? Vei găsi o vâslă lângă d-ta.

Mai vorbea încă şoptind.

Dânsa dădu din cap, deşi ştia că nu o poate vedea. Pipăi de jur împrejur, găsi vâsla şi începu să vâslească. În câteva secunde se aflau în mijlocul fluviului.

— În josul apei! şopti el.

Pe partea ei dreaptă văzu nelămurit conturul vilei.

— Să nu faci niciun zgomot! îi şopti el, prevenind-o.

Nora mişcă vâsla încet de tot fără să o scoată din apă. Tocmai trecură pe o parte a fluviului, pe care nu se vedea nicio căsuţă, nicio barcă. Înaintea lor se vedea conturul întunecat al unui deal. Era dealul ce-şi amintea să-l fi văzut când venise în susul apei.

O mică barcă motor, îi întrecură şi ajunseră tocmai la timp ca să mai poată intra în stăvilar. Crayley nu mai spuse nimic, până ce nu părăsim stăvilarul de la Temple şi ajunseră în curba fluviului la Marlow.

— Mai e încă un pericol, zise el. Dacă au descoperit fuga d-tale, vor putea să ne urmărească foarte uşor, cu caiacul electric care e ancorat în apropierea stăvilarului din Temple.

Ceva albicios, ca figura unei lebede lungite, se repezi de pe malul drept.

— Vâsleşte! strigă el gemând. La mal vom putea fugi.

Vasul cel îngust, neted şi albicios înainta repede. Când erau cam la vreo şase metri de mal, se apropie de barcă. Cineva se aplecă şi apucă fata de braţ. Ea strigă. În momentul următor fu trasă în caiacul electric. Un picior îi atârna în apă; zvârcolindu-se se apăra cu disperare, dar nu putu să reziste omului care o ţinea. Ca printr-o inspiraţie subită îşi aduse aminte de o figură de jujitsu şi puse mâna în bărbia agresorului împingându-i capul înapoi. Pentru un moment acesta îi dădu drumul şi dânsa ca fulgerul, se scufundă în apă, trecu pe sub barcă şi înotă spre mijlocul fluviului.

Văzu o lampă electrică, care se stinse imediat şi mai văzu încă ceva – o lumină roşie şi una verde se apropiară din direcţia Marlow. O şalupă de poliţie! Strigă cât o ţinea gura şi când văzu caicul electric îndreptându-se spre dânsa se scufundă din nou şi ieşi în alt loc la suprafaţă. Caicul se întoarse, dar deja luminile roşii şi verzi erau mai aproape. Auzii pe un om strigând şi văzu o dâră albă de lumină venind de pe şalupă. O împuşcătură căzu – încă una – auzea gloanţele şuierând deasupra capului ei. Ceva căzu în apă lângă dânsa şi apa o lovi în obraz.

O rază de lumină căzu asupra ei şi o mână o apucă de braţ.

Strigând încercă să se elibereze. Mai bine moartă în apă decât grozăviile nopţii! Dar când se uită la agresor văzu faţa lui Long Rămăşag.

Capitolul XVIII

Cei doi detectivi ajunseră pe la zece jumătate la casa lui Jackson Crayley. Servitorul îi pofti în casă, unde restul de whisky din pahar şi ţigara fumată pe jumătate de pe scrumiera de argint, îi făceau să creadă că proprietarul ar fi undeva în casă.

— Voi anunţa pe d. Crayley, că sunteţi aci, zise servitorul.

Se întoarse totuşi peste cinci minute cu ştirea că stăpânul său nu e acasă.

— Nu-l văzusem în ultima oră, dar deseori se plimbă noaptea prin grădină şi câte odată cu barca cu motor în josul apei.

— Unde ţine barca? întrebă Rămăşag scurt.

Servitorul îi arătă drumul spre locul unde ţinea barca.

— Barca e aici, poate e plecat cu maşina.

Când se uitară în garaj, se confirmă această idee, căci garajul era gol.

— A fost cineva astă seară aici?

— Nimenea domnule. Primim foarte puţine vizite. Noi n-am fi fost acum aici, dar teribila tragedie din Heartsease, a stricat toate planurile domnului Crayley.

— Eşti sigur că n-a fost nimeni aici?

Rămăşag privi pe servitor drept în ochi.

— Foarte sigur, domnule.

Detectivul se gândi un moment.

— De câte ori aţi fost chemaţi la telefon astă seară?

Întâi servitorul voia să refuze să dea orice alte informaţii dar Arnold îşi declină calitatea lui oficială.

— Cred că de două ori.

— Unde e telefonul?

Servitorul îl duse în camera în care era instalat telefonul şi Rămăşag chemă centrala. Din momentul în care începuse să bănuiască pe Jackson Crayley, pusese un detectiv la centrala telefonică. Din cauza greutăţii însă de a găsi un om care cunoştea limba daneză, renunţă apoi la acest plan. Funcţionarul de noapte de la poştă îi dădu toate informaţiile.

— Două convorbiri, domnule Long, ambele din Londra. M-am intercalat şi eu, dar convorbirile s-au purtat, ca totdeauna, în daneză.

— Ai putea să-mi dai orele exacte, când au avut loc convorbirile?

— Una din convorbiri era acum vreo jumătate oră, cealaltă ceva mai devreme.

Rămăşag era satisfăcut că prin ultima convorbire, Jackson Crayley fusese trimis undeva pe fluviu.

Aşadar fata nu fusese adusă aici – dar unde? Ştia că Shelton avea diferite ascunzători pe malul fluviului: una fusese găsită, dar de sigur că mai erau şi altele. Trimise pe Rouch la Meakes să împrumute o şalupă, el însuşi aşteptă în grădină, plimbându-se încoace şi încolo pe poiană, până ce vasul acostă la mal. Orologiul bisericii din Marlow bătu unsprezece când începură călătoria în susul apei...

Când ajunseră pe la mijlocul drumului între Marlow şi stăvilarul din Temple, Rămăşag auzi un strigăt şi se îndreptă îndată spre locul de unde auzise zgomotul.

— Poate e cineva pe mal şi face o glumă, observă Rouch.

Încă odată se mai auzi strigătul şi înaintea lor apăru caicul electric. Cineva ţipa „Ajutor” de la o depărtare cam de vreo douăzeci de metri. Cu o lampă electrică de buzunar, Rămăşag lumină suprafaţa apei şi văzu un cap. O femeie.

În timp ce privea, primul glonţ şuieră pe lângă şalupă. Cineva trase în el şi totuşi nu stinse lumina. Se apropie din ce în ce mai mult de înotătoare şi deodată o recunoscu şi o strigă pe nume.

Era în nesimţire când o întinse în şalupă pe nişte perne. În timp ce el o salvase, caicul electric dispăruse. Dacă n-ar fi fost atât de ocupat ar fi văzut cum se îndrepta repede spre moară, dispărând în umbra pomilor.

— Întoarce la casa lui Crayley! ordonă el.

Barcagiul întoarse şalupa şi se îndreptară în susul apei.

Până ce ajunseră la malul înconjurat de trandafiri, tânăra fată îşi reveni şi cu ajutorul lui Long putu să meargă până acasă. Dar, trecu mult timp până ce fu în stare să povestească grozăviile nopţii.

O întârziere supărătoare se ivi. Ajutorul telefonic cerut, aduse şi pe inspectorul de poliţie din Marlow. Marlow se găseşte însă în Buckinghamshire, pe când malul sudic se află în Berkshire, astfel că explorarea acestui mal, trebuia făcută numai de către poliţia din Berkshire. Dură o oră până să sosească într-o şalupă prima echipă din Maidenhead şi după ce se mai obţinuse două bărci cu motor, o parte plecă pe malul de Nord şi alta pe malul de Sud al fluviului. Caic-ul electric fu găsit gol în mijlocul apei; iar barca, tot goală, fusese găsită mai devreme, în faţa grădinii lui Crayley.

Nu se găsea nicio urmă a lui Crayley, deşi se cercetase cu mare îngrijire stufărişul de pe malurile apei.

Paznicul stăvilarului raportă că nu mai trecuse niciun vas prin stăvilar şi că nu văzuse nimic.

După stăvilar ajunseră la fosta casă a lui Clay Shelton; coborâră şi Rămăşag deschise uşa cu un drug de fier, pe care-l luase pentru acest scop. Nici aici nu se găsea urma cuiva. Rămăşag intrase în dormitor, care era gol. Uşa de la marginea micului coridor era încuiată.

— Aici nu e nimeni. Probabil că nici nu se vor întoarce pe aci, remarcă Long. Aprindeţi lumânarea sau aia de colo! continuă el, arătând spre o lampă de petrol, plină de praf, ce atârna deasupra mesei.

Apoi cercetă amănunţit fiecare obiect din ambele camere; nu găsise însă niciun document.

— Într-o oră se va lumina, domnule Long, zise poliţistul din Berkshire. Cred că ar fi bine să amânăm cercetările până atunci.

Era suficientă lumină ca să se poată vedea vreo urnă de automobil pe şosea totuşi durase destul de mult până să dea de urmele micului autoturism ce adusese pe Jackson Crayley la această casă părăsită. Maşina era ascunsa într-o mică pădure cam la vreo sută de metri depărtare de căsuţă. Mantaua de praf ce purtase Crayley mai era în maşină.

— Mă miră că a venit aici, zise Rămăşag. Şi mai mult mă miră cum a putut să scape.

— Desigur că veţi propune un mandat de arestare contra lui?, întrebă poliţistul din Berksire.

— Da – a!, răspunse Rămăşag. Contra lui puteam să am oricând un mandat de arestare, dar nu eram convins că arestarea lui ar fi putut să ne fie de vreun folos oarecare.

Cunoştea prea bine obiceiurile lui Crayley, pentru ca să-şi dea seama cât de neplăcută trebuia să-i fi fost această plimbare nocturnă. De altfel, avea o oarecare admiraţie pentru acest individ, care înfruntase pericole necunoscute, numai ca să ajute fetei să scape.

Dar unde era Jackson Crayley? El era cheia întregii chestiuni. Era inelul slab din puternicul lanţ al acestei Bande a Groazei.

Rămăşag se duse la debarcaderul din faţa casei şi se uită tăcut la cerul, care din ce în ce se lumina mai tare, apa se scurgea misterios; pomii se desenau negri spre orizontul luminat. Deodată văzu printre crăci, una care balansa încoace şi încolo. Probabil că era o cracă ruptă şi atrase atenţia poliţistului din Berkshire asupra ei.

— Să nu laşi pe vreun om al d-tale să treacă sub acel pom, căci ar putea să se rănească!, zise el. Ar trebui tăiată craca.

Atenţia lui fu apoi atrasă de altceva. Când se uită din nou la pom era deja lumină şi putea să vadă bine craca cu ochii lui. Scoase un strigăt şi chemă barca cu motor. Încet se duse în susul apei spre obiectul care balansa. Era corpul unui om în smoking. Mâinile lui erau legate la spate şi pe cămaşa albă, murdărită, era scris cu litere roşii: „Sorroeder”.

— Ce dracu, înseamnă asta? întrebă poliţistul din Berkshire.

Long Rămăşag nu răspunse. Cunoştea prea puţin daneza, totuşi ştia că *Sorroeder* înseamnă Trădător!

Capitolul XXIX

— Efect de teatru, raportă Rămăşag colonelului Macfarlane. Bietul om era mort înainte de a-l spânzura. Medicul zise că fusese împuşcat direct în inimă.

— Sunt danezi oamenii ăştia?

Rămăşag dădu din cap.

— Nu, domnule. N-am putut încă stabili exact naţionalitatea lor. Din anumite motive presupun că unii dintr-înşii fuseseră crescuţi în Danemarca. V-am arătat vreodată asta?

Long Rămăşag scoase o mică notiţă din buzunar, pe care erau notate unele date:

1 Iunie 1854 J. X. T. L.
6 Sept. 1862.
9 Febr. 1886.
11 Mart. 1892.
4 Sept. 1896.
12 Sept. 1858.
30 Aug. 1901.
18 Iulie 1923.
1 Aug. 1524.

16 August.

— Da, am văzut.

Şeful poliţiei care era foarte minuţios, numără datele.

— Dar acum e o dată mai mult ca înainte; zise el şi zâmbetul lui Rămăşag arătă o mare bucurie.

— A şi fost adăugată acum de curând, adică acum două zile.

— 1 August era desigur pentru Monkford, zise Colonelul gânditor. Trebuie să înţeleg că 16 August...?

— Se referă la umila mea persoană, îl întrerupse vesel Rămăşag. Da, au hotărât să mă trimită şi pe mine pe lumea cealaltă şi şi-au aleşi ca zi 16 August. Mai am aşa dar de trăit vreo săptămână. Pe de o parte mă bucură asta...

Colonelul îl privi mirat.

— Eşti sătul de viaţă?

— Da, de aşa o viaţă sunt sătul, admise Rămăşag. Vă aduceţi aminte domnule Colonel, de observaţia ce aţi făcut că e de neînţeles că Clay Shelton nu escrocase niciodată banca tatălui meu?

— Da, îmi aduc aminte. Ai vorbit cu tatăl d-tale despre asta?

Rămăşag dădu din cap.

— Şi voi mai vorbi şi azi cu dânsul despre asta, zise el şi vocea lui avea un timbru curios, care-l făcu pe colonelul Macfarlane să şovăie un moment.

— Eşti în termeni buni cu tatăl d-tale?

— Nu se poate mai bine, dar dânsul mă necăjise în ultimul timp, şi e timpul să mă socotesc cu el.

Nu explicase însă că necazul care era mai mult sau mai puţin imaginar, fusese produs de Sir Godley numai prin încercările sale de a-l scoate din carierea de poliţist. Când se întoarse acasă

găsi o scrisoare de la tatăl său şi această scrisoare îl hotărî la acţiunile lui viitoare.

După cum de altfel fusese mai des, se duse de la Scotland Yard direct la Berkeley Square şi Sir Godley care tocmai se îmbrăca pentru o serbare câmpenească de binefacere, îl chemă în camera lui.

— Ai digerat scrisoarea mea?, întrebă el.

— Scrisorile d-tale zise Rămăşag, aşezându-se în cel mai comod fotoliu din cameră, sunt aşa de indigeste, încât mă îmbolnăvesc.

— O – ho!, exclamă Sir Godley, în timp ce-şi strânse cravata.

— Îţi aminteşti că ţi-am spus odată că e curios că Shelton nu te înşelase niciodată?

— Îmi aduc aminte de aşa ceva.

— Şi totuşi ridicase de la banca d-tale şaizeci de mii de lire. Asta am descoperit de-abia acum.

Sir Godley nu se întoarse.

— În tine e stofă de mare detectiv, ripostă el.

— Ironia nu prinde la mine, răspunse Rămăşag liniştit. Am descoperit secretul d-tale, boierule! De fapt îl descoperisem de vreo câteva zile, dar n-am avut timp să-ţi fac plăcuta surpriză. Cine s-a născut la 1 Iunie 1854?

— D-zeu ştie, zise tatăl său, în timp ce se uita cu atenţie în oglindă.

— Cine era J. X. T. L. – John Xavier Towler Long? întrebă liniştit Rămăşag. Şi ca să te feresc de a spune vreo minciună copilului d-tale, o să-ţi spun eu: John Xavier Towler Long era Clay Shelton.

— Adevărat?

Sir Godley îşi înfipse cu îngrijire un ac în cravată şi nu arătă niciun interes.

— Şi Clay Shelton, pe care-l dusesem la spânzurătoare, era fratele d-tale!

Sir Godley nu-şi trăda emoţia prin nicio mişcare.

— De unde ştii? întrebă el.

Rămăşag se aşeză din nou.

— În yahtul lui Shelton găsisem gradat o mulţime de date şi am presupus că fiecare are o anumită însemnătate. Prima dată era desigur ziua naşterii unui om – 1 Iunie 1854. Alături era iniţialele J. X T. L. X e însă o iniţială curioasă şi poate aparţine numai la vreo cinci nume. Cercetasem actele de la Somerset House, căutând numele copilului născut la 1 Iunie şi care avea un nume început cu litera X. Nu trebuia să caut mult până să găsesc că John Xavier Towler Long, venise pe lume în ziua aceea, Towler era un nume, care a mai existat la noi în familie, dacă nu mă înşel era numele străbunicii mele.

Sir Godley dădu din mp.

— Mi-ar fi sărit în ochi şi aşa numele lui, care corespundea cu al familiei noastre, dar găsisem totodată şi numele tatălui lui J. X. T. L. care era identic cu numele bunicului meu. Acesta se căsătorise de două ori – şi d-ta erai un fiu din a doua căsătorie.

Sir Godley dădu din cap.

— De ce mi-ai spus toate astea?

Tatăl său zâmbi blând.

— De obicei nu se mândreşte cineva cu asemenea cunoştinţe sau neamuri. Şi în fond abia l-am cunoscut pe John. Era cu zece ani mai în vârstă ca mine şi-mi aduc aminte de el ca de un tânăr, care totdeauna era strâmtorat, care fura mereu pe tatăl meu şi care dispăruse complet după o faptă extrem de scandaloasă. Asta fusese poate cea mai ruşinoasă faptă ce săvârşise în timpul vieţii sale lungi şi incorecte.

— Ştii mai multe despre el?

— Nimic! N-aveam idee că e rudă cu mine, până ce nu i-am văzut fotografia în ziare. Şi atunci de-abia l-am recunoscut.

— Şi ai ştiut tot timpul că era Clay Shelton?

Sir Godley se întoarse. Faţa lui era tristă.

— Da, aproape tot timpul ştiusem că era cel mai mare păcătos de pe suprafaţa pământului, că el zdrobise inima tatălui meu şi că aproape distrusese şi familia mea. De aceea şi voiam să renunţi la această chestie. E natural că nu voiam să văd cum urmăreai la moarte pe un om, în ale cărui vine curgea sângele tatălui meu. Cu atât mai mult voiam să renunţi la această activitate, cu cât ştiam că lăsase în urma lui o bandă, care trebuia să continue opera lui.

— Fals de acte? Cred că s-a terminat cu asta!

— S-a terminat, şi nu s-a terminat... zise Sir Godley. Clay – îl voi numi şi mai departe tot aşa de altfel asta era porecla lui ca copil trebuia să fi muncit încontinuu. Desigur că a lăsat o serie întreagă de documente falsificate din care unele au şi fost puse în circulaţie. Banda nu mai are bani. Clay nu era omul care să facă economii, nici pentru el, nici pentru bandă. Poţi să mă crezi că banda groazei e într-o situaţie materială foarte proastă şi din cauza asta vei mai avea multe griji.

— Ce griji?

Sir Godley dădu din umeri.

— Monkford fusese omorât şi sunt convins că în legătură cu o chestie de bani. Arnold tu eşti plin de noutăţi. Povesteşte-mi şi mie ce s-a întâmplat.

Şi tatăl ascultă cu tăcere până la urmă ce povestea fiul său, apoi dădu semnificativ din cap.

— Urmăresc banii lui Monkford şi fata nu e decât o unealtă oarbă în această chestie. Sărmanul Crayley!

— L-ai cunoscut?

— Dacă l-am cunoscut? răspunse Sir Godley. Dar desigur, toată lumea cunoaşte pe Crayley. Ai spus că l-ai bănuit. De când?

— Din ziua în care arestasem pe Clay Shelton la Clochester. Crayley era de faţă, răspunse Rămăşag. Şi sunt convins că el era acolo să apere pe falsificator. Clay Shelton nu purta niciodată revolver. Cercetasem hainele lui imediat după ce-l arestasem şi n-am putut descoperi nimic care să-mi probeze că avusese un revolver în buzunar. Crayley purta întotdeauna revolver – şi dacă se amestecase în luptă o făcuse numai cu intenţia de a da lui Shelton un revolver. Găsisem originea browningului. Fusese cumpărat în Belgia cu şase luni înainte – şi şase luni înainte Crayley şi-a petrecut iarna la Spa. Era într-adevăr la Spa în timpul când fusese cumpărat revolverul deşi n-am putut să dovedim că el însuşi era cumpărătorul. Probabil că însărcinase pe un servitor belgian să-l cumpere. Nu e asta o coincidenţă prea bătătoare la ochi ca să nu fie luată în consideraţie? De atunci observam pe Crayley. Cunoşti pe domnişoara Revelstoke, tată?

Sir Godley dădu din cap.

— Am văzut-o – i-am şi fost prezentat, dar nu o cunosc. Nici n-am auzit să fi fost în legătură cu Clay Shelton până ce nu mi-ai spus-o tu adineauri că face parte din bandă. Îmi parte însă foarte neverosimilă presupunerea ta, căci după câte am auzit se bucură de un renume foarte bun.

— Nobilă de la cap până-n picioare, zise Arnold ironic. Să-ţi spun cine e sau mai bine cine era? Era casierul şi administratorul bandei lui Shelton. Monkford însuşi îmi povestise că avea la el în bancă aproape un milion de lire sterline, care după spusele ei, era moştenirea unui frate legendar. După câte am putut afla, n-a avut însă niciodată un frate. Se poate să fi fost şi vreo unealtă, fără să fi bănuit că ajută mâna spânzuratului.

— Femeile la vârsta ei sunt cam proaste. După toate probabilităţile Clay Shelton organizase această bandă, pentru că era un bun strateg şi un conducător excelent. Dar de ce să continue după moartea lui....

— Motivul l-ai indicat d-ta însuşi, tată, îl întrerupse Rămăşag. Banda a dat faliment. Au anumite documente ce ar putea să le plaseze. Trebuie să facă însă rost de parale: răzbunarea e lucru secundar. Omorâseră pe Monkford, ca să poată trece averea lui asupra Norei Sanders....

— Care te interesează pe tine extraordinar de mult, zise tatăl său cu o privire semnificativă. Şi eu m-aş declara de acord şi aş fi mulţumit să capăt o noră, numai să văd că ţi-ai alege o activitate cumsecade şi creatoare.

Rămăşag respiră zgomotos.

— Bancher, zise el dispreţuitor. Asta e cămătărie în stil mare. Mai bine îmi place să fiu un detectiv bun, activ....

— De asta tocmai mi-e teamă. Nu vei fi niciodată un detectiv bun, dar aş vrea totuşi să te ştiu în viaţă.

Pe Arnold Long îl cuprinse un sentiment bizar, când după ce examinase cu atenţie actele din Somerset House, aflase că omul, pe care-l aduse la spânzurătoare făcea parte din familia sa. Oricât de rece l-ar lăsa soarta răufăcătorilor, totuşi fu impresionat de acest fapt. Clay Shelton era unchiul său. Spera ca banda groazei să nu ştie asta.

Apoi îi veni o idee. Cea mai plăcută armă a lui era să surprindă pe cineva. Metoda lui cea mai bună era să spună ceva pe neaşteptat şi să observe apoi efectul produs asupra victimei. Sunt împrejurări în care şi cel mai inteligent om se poate trăda. Domnişoara Revelstoke era inteligentă şi ştia să-şi ţie nervii în frâu. Se decisese să facă să explodeze o bombă asupra ei, care s-o facă să-i cadă masca.

Edgar Wallace Banda groazei

Capitolul XXX

Dacă există vreun loc în care Nora Sanders nu era îndreptăţită să fie, apoi era clinica în care zăcea. Cel puţin căuta să-i dovedească asta lui Arnold Long; dar el persistă în punctul său de vedere.

— Nu sunt nici bolnavă şi nici n-am avut vreun acces de nervi, zise ea. Sunt într-adevăr de părere, iar măsura asta e absolut inutilă.

— Medicul spune... începu el.

— Medicul, îl întrerupse ea cu dispreţ. Cu toată baia involuntară ce am făcut, cu tot medicamentul cela îngrozitor... Dar ce fusese în fond?

— Butylchlorid, răspunse Rămăşag, unul dintre cele mai cunoscute şi puternice narcotice. Totuşi trebuie să insist fă rămâi în clinică şi să nu vezi pe nimeni ascultă bine: să nu vezi pe ni meni – cel puţin o săptămână.

— Trebuie să văd pe d-ra Revelstoke.

Long îşi frecă gânditor bărbia.

— Doreşti să fiu în afară de orice pericol; crezi că dacă o să mă ţii legată într-un loc şi o să pui un detectiv la uşă şi un poliţist să patruleze în faţa ferestrei mele, nu o să fiu expusă niciunui

pericol, îi reproşă ea şi se mira că Rămăşag îi confirmă această interpretare.

— Da, e adevărat, zise el.

— Ce s-a întâmplat lui Crayley? întrebă ea.

— Nu ştim încă; cred însă că a scăpat, minţi Rămăşag.

— Nu vei lua măsuri împotriva lui?

Long dădu din cap.

— Nu, din contră, gândim numai bine despre el.

Când părăsi camera cea mare, ale cărei geamuri dădeau spre Dorset Square, Nora era ca şi prizonieră, căci Rămăşag luă deoparte pe superioara clinicii şi-i dădu instrucţiuni precise.

— Absolut nici un ziar. Magazine şi romane câte o vrea, dar niciun ziar şi nicio vizită.

După ce superioara îl asigură că va îndeplini dispoziţiile sale, Rămăşag plecă, simţindu-se aşa de mulţumit cum nu fusese de mult.

Ceva mai târziu i se telefonă că domnişoara Revelstoke va vizita pe secretara ei pe la ora 6. Cinci minute înainte de această oră, el aştepta în camera de vizită a clinicii. Domnişoara Revelstoke nu păru de loc surprinsă, să-l găsească acolo; purtarea ei fu foarte prietenoasă, ba chiar jovială.

— D-ta erai tocmai omul pe care voiam să-l văd, d-le Long începu ea. Ce să întâmplat cu nenorocita asta de fată? Domnul Rauch al d-tale, care nu e prea este vorbăreţ, îmi povestise că fusese răpită şi era cât pe ci să se înece. Dar asta nu poate să fie adevărat!

El o observă foarte atent în lumina puternică din cameră şi constată că în cursul ultimei săptămâni devenise o femeie bătrână.

— E adevărat că Crayley e mort?

Long confirmă din cap.

— Nu spuneţi însă nimic domnişoarei Sanders, o preveni el. Da, e mort.

Ea clătină din cap.

— E ceva îngrozitor, întâi Monkford şi apoi Crayley. Lucrul acesta mă nelinişteşte mult.

— Uiţi pe Clay Shelton spuse el nevinovat, observând-o cu toată atenţia, „nenorocitul meu de unchi...”

O nimerise bine. Faţa ei împietrise... ochii săi negri se închiseră întâi neîncrezători, apoi se uită fix la el.

— Mi se pare că nu te-am înţeles. Unchiul...

— Da. Unchiul meu. Fratele vitreg al tatii. Credeam că ştiţi asta. Numele său adevărat era John Xavier Towler Long. Dar se poate să nu vă fi fost cunoscut nici acest lucru. Ştiu multe despre unchiul John, zise el râzând nepăsător.

— Se însurase în anul 1883 cu o fată numită Paynter. Tata îmi spunea că ea ar fi murit abia acum câţiva ani.

Bătrâna femeie îşi recâştigase prezenţa de spirit.

— N-aş fi crezut niciodată, d-le Long, să ai asemenea rude nedemne, răspunse ea şi privi pe ceas. Crezi că pot merge sus să vorbesc cu Nora?

— Să mergem împreună, spuse Rămăşag.

Hotărârea asta o surprinse.

— Voiam să-i vorbesc! ceva între patru ochi.

— Îmi voi astupa urechile şi voi închide ochii, răspunse el politicos şi ea îl urmă cu îndoială în camera Norei.

Nora era întinsă pe pat şi când intră stăpâna sa în cameră, puse la o parte cartea în care cetea.

— Biată copilă, vocea femeii suna compătimitor. Nora, eşti aproape tot atât de rea ca şi d. Long. Trăieşti continuu într-o atmosferă misterioasă. Te simţi rău?

Fata clătină din cap şi se uită cu reproş la Rămăşag.

— Nu m-am simţit niciodată mai bine ca acum, spuse ea. Ei insistă însă să rămân aici.

— Ei, e desigur d. Long. Ce bine e să poţi conta pe un asemenea devotament frăţesc.

— Matern, corectă Rămăşag.

Femeia se uita un moment la el.

Rămăşag se îndreptă spre partea opusă a camerei şi privi spre Dorset Square.

Se poate ca domnişoara Revelstoke să fi ştiut că avea auzul foarte ascuţit, căci vorbea în şoaptă.

— Poate să te viziteze Henry?

Fata se codea să răspundă şi se uită înspre partea unde se afla Long.

— Nu-l întreba pe el, căci îl urăşte pe Henry, zise domnişoara Revelstoke. Aş dori să vorbeşti cu Henry, singură. Se poate?

Iarăşi se uită Nora spre detectiv. I se citea pe faţă îndoiala şi nesiguranţa ei.

— Nu ştiu, mi se pare că s-au luat măsuri ca să nu vorbesc cu nimeni. Nu poţi să-mi pui ce vrea?

— Vrea să-ţi comunice ceva – ceva ce ar fi zis Monkford înainte de a fi iscălit testamentul.

Văzând că ochii fetei se îndreaptă iar spre detectiv. Începu să surâdă.

— Ei, nu vreau să te mai chinuiesc. Nu-i spune despre ce am vorbit.

— D-ră Revelstoke, s-a aflat ceva despre d. Crayley?

Detectivul auzind întrebarea se întoarse repede.

— Nimic, răspunse femeia, după un moment de gândire, absolut nimic.

Fata oftă.

— A fost bun cu mine, spuse ea încet. Mi-e teamă... şi clătină din cap.

Long Rămăşag ştia foarte bine de ce-i era teamă. Nu va fi prea greu să i se comunice moartea lui Jackson Crayley.

Capitolul XXXI

A doua zi dimineaţa doi bărbaţi luaseră loc pe banca acuzaţilor la tribunalul poliţiei Westminster. Amândurora li se aducea această acuzare: viteză periculoasă a automobilului fără a poseda carnet de conducător. Ambii au acceptat liniştiţi – ba am putea chiar zice uşuraţi, – cele şase luni la care au fost condamnaţi.

— Pe voi doi ar trebui să vă spânzure, le spuse Long Rămăşag, vorbind cu ei pe coridor după pronunţarea verdictului. Aţi fost trimişi să mă omorâţi. Băgaţi bine de seamă ce faceţi. Totuşi dacă mi-aţi spune tot ce ştiţi despre această chestie...

— D-le Long, i se adresă unul din ei. V-am spus tot ce am ştiut. Afacerea asta ni s-a dat de un bătrân tovarăş, care voia să te sperie şi....

— Tacă-ţi gura! zise celălalt. Vorbeşti prea mult.

Multe lucruri privitoare la Banda Groazei nu şi le putea explica Rămăşag. Dar nimic nu-l agasa atâta, cât faptul că nu ştie care erau legăturile misterioase a unuia din Bandă cu pleava lumii interlope. El nu credea în bătrânul tovarăş, numit şi profesor; considera povestea asta ca o pură invenţie.

Banda Groazei forma o clasă aparte. Cine era oare omul lor de legătură? Long nu găsea răspunsul la această întrebare. Oricine ar fi fost acela, trebuia să aibă posibilitatea să se întâlnească cu criminalii de rând în mediul lor fără să atragă asupra lui bănuiala lor sau atenţia poliţiei. Presupunând că Henry ar fi acel om, el se afla, ca avocat, într-o situaţie favorabilă. Dar Henry nu se ocupa de procese penale, ci de cele mai multe ori numai de procese civile.

Rouch, cu toate defectele sale, era o capacitate într-o direcţie: în descoperirea micilor hoţii. Cunoştea pe fiecare escroc din Londra şi cunoştea istoria familiilor lor pe de rost. La întrebarea lui Long, referitoare la această chestie, clătină din cap şi-i zise că nici el nu-l poate lămuri.

Cu toate că era cam descurajat, Rămăşag îşi continuă cercetările. Trimise doi oameni, pe unul la Deptford, pe cellalt la Nottingdale, dându-le ca ajutoare o mică armată de spioni poliţişti, fără de care poliţia aproape că n-ar putea face nimic.

Venind seara acasă, găsi o scrisoare. Recunoscu scrisul d-lui Crayley. Deschise plicul şi găsi o foaie de hârtie bătută, la maşină:

Stimate domnule Long!

După cu ştiţi bine sezonul s-a terminat dezastruos pentru noi. Domnul Monkford era totuşi ca şi un prieten personal de-al nostru şi moartea sa lasă în umbră toate pagubele noastre proprii. Aţi avea oarecare interes pentru una din ipotezele mele, oricât de fantastice ar părea. Dacă veţi veni pe la 16 crt. la Heartsease, când mă voi reîntoarce şi eu, voi discuta cu plăcere chestiunea cu Dvs.

Rămăşag surâse. 16 August! Suna ca invitaţia proverbială a păianjenului şi totuşi se decisese să meargă în cursa ce i se întinse. Poate că va fi şi profesorul acolo, ca să-i zică bun venit.

Închise scrisoarea în sertarul biroului. Cu tot surâsul, totuşi nu se simţea vesel. Data pe panou – data din scrisoare! coincidenţă bizară. Nu putea să aibă decât o singură interpretare. Data fusese sculptată şi scrisoarea fusese trimisă ca să sugereze spiritului său o dată şi să-i ofere până la 16 un sentiment de siguranţă. Perioada periculoasă se afla între azi şi 16. Fiecare răsărit de soare putea să fie începutul unei zile fatale, perspectivă nu tocmai plăcută. Mâna spânzuratului care se mai îndreptase odinioară spre dânsul, care trăsese pe călău pe lumea cealaltă, care doborâse pe judecător, care ucisese pe procuror şi omorâse pe bancherul, care prin perspicacitatea sa ajutase la prinderea lui Clay Shelton, căuta din nou să-l apuce şi pe el pentru a-l nimici imediat.

Rămase atât de adâncit în aceste gânduri încât sări în sus când servitorul său bătu la uşă.

— Ce naiba! zise Rămăşag speriat de propria lui nervozitate. Îmi pare că înnebunesc! Intră!

Şi prin acest ordin, parcă invita la el pericolul ascuns sau pe faţă. Se sculă de pe scaun gata să preîntâmpine orice soartă.

Servitorul intră în cameră, închise uşa şi-l întrebă în şoaptă.

— Vreţi să primiţi pe Domnişoara Alice Cravel?

Capitolul XXXII

Rămăşag dădu din cap.

— Pofteşte pe Domnişoara, spuse el şi un minut mai târziu, Domnişoara Alice Cravel intră în cameră.

Era îmbrăcată ca de obicei, foarte elegant. Faţa sa era aspră şi palidă. Arăta ca şi când nu dormise o săptămână întreagă. Se uită la el în tăcere până ce servitorul părăsi camera.

— Nu, mulţumesc, stau mai bine în picioare.

— ...

— Ţi-e dragă viaţa? îl întrebă ea.

— Aşa şi aşa.

Privirile sale erau aţintite spre mâinile ei împreunate, îmbrăcate cu mănuşi şi de care atârna o pungă de aur.

— Jackson Crayley iubea viaţa... îl considerai nebun. Credeai că grădina sa era numai un capriciu şi că nu se interesa de ea. Însă splendoarea culorilor şi miresmele încântătoare făceau ca viaţa să-i fie dragă. Lui Jackson îi plăceau lucruri frumoase.

Long asculta atent şi observa mereu mâinile ei.

— Cred că în viaţă mai ai şi alte idealuri, decât de a băga oameni în închisoare sau a-i duce la spânzurătoare? Poate că îţi

plac şi D-tale lucruri frumoase? Doar vezi cu plăcere răsăritul şi apusul soarelui – şi florile – şi primăvara...

Vocea îi tremura şi numai cu mare greutate îşi putu recăpăta cumpătul.

— Da, îmi sunt dragi lucrurile frumoase şi nu pot suferi pe cele urâte, îi răspunse Long indiferent.

Stătea în faţa ei cu mâinile în buzunarul hainei şi cu capul puţin plecat, căci ea era ceva mai scundă.

— Iubesc lucrurile bune şi urăsc pe cele rele. E asta nenatural?

Alice clătină din cap.

— Nu. Dar şi Jackie era aşa, spuse ea încetişor. Şi acum e mort... mort.

Îşi acoperi ochii cu mâna şi se clătină. Long crezu că o să cadă şi-i aduse un scaun.

— Nu, nu asta nu vreau, strigă ea nerăbdătoare. Şi-ţi voi mai spune ceva ce nu vreau, Long Rămăşag. Te urăsc.

Vocea ei era abia perceptibilă, dar el nu se îndoia de ura ei. Ochii îi aruncau fulgere şi gura ei cu buzele drepte, confirmau vorbele spuse.

— Te urăsc! Nici nu bănuieşti cât te urăsc! Dar nu vreau să te ştiu mort – mă crezi? Nu, doresc... moartea D-tale!

La fiecare vorbă lovea cu pumnul în masă.

— Vreau să te ştiu în viaţă, auzi? Mi-e destul, mi-e scârbă! Tot timpul, mirosul ăsta de sânge în nas.

Cu o mişcare sălbatecă întinse braţele, aşa că Long crezu că o apucase un atac de isterie. Dar îşi reveni.

— Nu e niciun alt motiv pentru care vreau să trăieşti, decât că sunt sătulă de morţi, de spiritele lor, de îmbrăcămintea lor şi de tot ce făceau şi vorbeau.

Ochii i se închiseră aproape complet, exprimând un chin grozav.

— Nu vrei să te laşi de această afacere, să pleci şi să-i laşi pe toţi în plata Domnului?

— De ce vrei să plec? Ştiu, mi-ai spus-o! Dar cum aş putea scăpa, presupunând că m-aş decide să nu mă mai ocup de chestia asta aşa cum spui D-ta?

— Poţi pleca în străinătate pentru patru luni, pentru două luni, numai o lună şi va fi suficient.

Respira greu. Faţa-i deveni palidă.

— Vreau să-ţi spun ceva, începu ea din nou. Într-o seară era cât p-aci să pună mâna pe D-ta. Eu fusesem trimisă să te împiedec să tragi cu revolverul. Ţi-aduci aminte de noaptea când să tras asupra D-tale?! Şi eu inventasem povestea că voiau să mă răpească. Dar D-ta ai întrevăzut adevărul am băgat asta de seamă, când m-ai întrebat la ce teatru am fost. Mi-este indiferent, ce vrei să faci cu mine. Ţi-o jur că aş dori să mă bagi la puşcărie şi să mă laşi acolo până ce va trece totul. Acum ţi-am povestit totul. Ai auzit, ce-am spus. Am fost împreună cu cei ce voiau să te omoare!

— Cine era bărbatul?

Alice aruncă capul înapoi nerăbdătoare.

— Asta nu ţi-o pot spune. Ştii foarte bine că nu pot. Dar făceam şi eu parte din bandă. Eu! Eu!

Şi se bătu cu pumnul în piept.

— Nu e destul? Nu poţi să mă duci la închisoare? De aceea am venit. De aceea şi pentru a te preveni.

— Cine era bărbatul? întrebă el din nou.

— Prostule. Ce are asta a face. Crezi oare o secundă, că o voi spune?

— Era fratele D-tale?

— Fratele meu era în noaptea aceea în Little Heartsease. O ştii tot aşa de bine ca oricare altul, căci te-ai interesat... Ai fost chiar a

doua zi acolo, iar unul din oamenii D-tale a interogat pe servitori şi chelneri. Dar asta nu ţi-era destul. Au fost întrebaţi şi musafirii.

— Henry? întrebă el.

— Henry!

Strâmbă gura. Apoi deveni imediat foarte serioasă.

— Am riscat foarte mult vizitându-te. De când sunt aici te-ai tot uitat la mâinile mele. Nu-i aşa? Puteam să te omor de trei ori până acum. Crezi că mă laud? Îţi spun numai adevărul. Poate că într-o bună zi îţi voi dovedi că am spus adevărul.

Probabil că obrazul lui arăta oarecare îndoială, căci ea continuă:

— Nu ţi-e frică de mine, pentru că sunt femeie şi te-ai codi să îndrepţi revolverul asupra mea. Dar chiar de aş fi bărbat tot n-ai putea să pui mâna pe mine sau să tragi asupra mea.

Ridică mâna înmănuşată deasupra capului şi părea că se joacă cu degetele. O lumină strălucitoare îl orbi şi-l făcu să se dea înapoi. Când deschise ochii nu o putea zări din cauza stelelor luminoase ce-i jucau înaintea ochilor. Apoi zării un nor alb, gros, înălţându-se spre tavan.

— Magneziu, spuse ea liniştită. Ochii mei erau închişi când l-am aprins, ai D-tale rămaseră deschişi. Dacă aş fi voit, puteam să te împuşc ca pe un câine. Mă crezi acum?

Arnold răsuflă adânc.

— Poţi face orice pariu, căci te cred, o asigură el... Trucul ăsta e nou pentru mine, D-ră Cravel.

— Nou? Ei au sute de trucuri noi, spuse ea dispreţuitor. Au dat greş de trei ori, dar la urma urmei, Domnule Long, tot îţi vor da de hac.

Îl privi cu multă seriozitate.

— Am astăzi un acces de cinste şi vreau să-ţi spun ceva. Mi-e teamă de două lucruri: Mi-e teamă că te vor ucide şi mi-e teamă

de vreo nereuşită a planurilor lor. Pentru ca dacă nu vor reuşi, data viitoare ai să-i prinzi şt atunci va fi sfârşitul tuturor! Nu vrei să mă închizi? În genunchi te rog să mă închizi! Nu sunt nebună Long. N-am fost niciodată mai lucidă ca azi, nu mai pot suporta... sunt la capătul forţelor mele.

Long scoase scrisoarea din sertar şi i-o arătă. Ea citi numai unul sau două rânduri şi-i înapoie scrisoarea.

— Ştiu – zise ea, te vei duce?

El clătină din cap în semn afirmativ.

— La 16?

Dădu din nou din cap.

— Şi la ce te aştepţi?

— La neplăceri răspunse el scurt.

— De astea o să ai destule, spuse ea printre dinţii încleştaţi. Nici nu ştii ce te aşteaptă în Heartsease!

La auzul acestor cuvinte, îl trecură fiorii, dar nu răspunse nimic, ci se uită numai cum îşi schimbă mănuşile înnegrite cu altele noi din poşetă.

— Nu pot să fac nimic cu D-ta. De asta mi-era teamă. Unde se află acum domnişoara Sanders?

— Într-o clinică particulară, îi răspunse el, deşi ştia că nu-i spune nimic nou.

— E în siguranţă acolo? îl întrebă ea surâzând.

— Destul de sigur. Un detectiv patrulează tot timpul în jurul casei şi unul stă toată noaptea în hol.

— Totuşi vor pune mâna pe ea, dacă vor avea nevoie de dânsa.

— Pariez, spuse Long.

— Ai pierde rămăşagul.

Parcă voia să-i mai spună ceva, dar se răzgândi. Se îndreptă spre uşă. O deschise şi rămânând în pragul uşii îi aruncă ultima bombă:

— Banda Groazei a D-tale are mare nevoie de Nora Sanders, zise ea cu buzele tremurânde. Au neapărată nevoie de ea. Nu vei ghici niciodată din ce cauză.

— Pentru că sunt faliţi, răspunse elin grabă şi observă o schimbare a expresiei feţei ei.

— Faliţi? Cine ţi-a spus asta? ţipă ea.

Era într-adevăr foarte mirată.

— Sunt faliţi. Cineva a atacat rezervele şi altcineva caută să le refacă.

Alice se uită gânditoare la el muşcându-şi buzele.

— Aşa stau lucrurile? zise ea cu voce slabă. Dar păzeşte-o bine pe Nora Sanders a D-tale.

El ştia că spune adevărul. Mult timp după plecarea ei, Long străbătu camera în lung şi-n lat, oprindu-se numai din când în când să observe strădania servitorului, care se căznea să alunge din cameră norii de fum de magneziu.

După aceea se aşeză la biroul şi începu să schiţeze planul clinicii în care se afla Nora Sanders. Era adevărat ce-i spusese ea. Luase toate măsurile ca să prevină vreun nou atac asupra ei. Studia schiţa din toate punctele de vedere şi-şi imagina orice posibilitate. Sfârşitul bandei groazei se apropia. Asta se vedea cu ochii. Dar ultimele ei energii nu erau încă complet consumate.

Long o luă spre clinică ca să afle noutăţi de la sora supraveghetoare. Aceasta, o persoană micuţă şi fără importanţă, nu credea într-o răpire.

— Desigur că e în siguranţă, mai cu seamă că peste tot mişună detectivii.

Intrând în hol auziră un geamăt. Supraveghetoarea surâse.

— Nu-i nimic serios. O bolnavă de nervi. O femeie tânără, care a fost adusă azi la prânz. Un atac isteric, n-ar fi nimic, dacă ar fi liniştită.

— Nu deranjează pe ceilalţi bolnavi?

— Pleacă încă astă seară. Am şi spus medicului ei că nu o putem păstra aici. Sărmana poate umbla ca şi D-ta sau ca mine. Susţine însă că trebuie să fie tratată ca o bolnavă.

Lang se înapoie acasă şi se simţea liniştit relativ la fată, deşi nu uitase vorbele Alicei Cravel.

Servitorul plecase de acasă, lăsându-i însă un bilet pe masă:

„Chemaţi la telefon pe sergentul Rouch”.

Long obţinu imediat legătura.

— Cred ca am dat de acela care face legătura între bandă şi băieţi...

Rouch numea „pleava” cu titlul de băieţi.

— Pot veni la Dv.?

— Da, vino, răspunse Long.

Peste o jumătate ceas sosi Rouch şi cu el un bărbat palid pe care-l ştia că este cel mai bun spion poliţist. Acest tip, pe care „pleava” îl numea „şef” fusese înainte bucătar într-un restaurant cunoscut, avea o situaţie deosebită printre spioni, căci reuşise să-şi menţină un oarecare prestigiu tocmai în mediul acelora pe care îi trăda.

— Spune Domnului Inspector tot ce ştii, şefule!

Şeful se uită cu nemulţumire, când la unul când la altul. Îşi umezii buzele uscate şi începu cu o voce stinsă şi răguşită:

— Căutaţi pe profesor? Eu l-am văzut deseori în Bermondsey şi Deptford. Îi cunoaşte pe toţi cei mari: Kallin, Jakobs şi pe Paul-Grecul.

— Cum arată?

— Cum arată?

— ...

— Nu aşa înalt ca Dv., dar mai înalt ca mine, continuă şeful şi slab. Totdeauna îmbrăcat în negru, poartă o cravată ca artiştii pe tablouri.

— Ce vârstă are?

— Nu ştiu, zău, spuse şeful gânditor. Cam bătrâior. Părul îl are alb. De aceea i se zice profesorul. Totdeauna se întâlneşte cu oamenii lui în afară, niciodată într-unul din localurile cunoscute. În Deptford se povesteşte că ar fi un mare tăinuitor din West, dar eu n-am auzit niciodată că ar fi cumpărat ceva de la băieţi şi după câte ştiu, întrebuinţează băieţii numai la atacuri.

— Cunoşti pe Raffy, şoferul?

— Desigur, răspunse spionul, ăsta vine din Deptford. Fusese chiar acum condamnat la 6 luni închisoare pentru viteză periculoasă. Se povesteşte că profesorul i-ar fi dat o sută de lire pentru o afacere în Westend.

— Nu se poate vedea undeva pe profesor?

Spionul clătină din cap în semn negativ.

— Nu. Când vrea să vină, atunci comunică locul de întâlnire vreunuia din cei mari şi ăştia tac. Vreau să vă spun pe cine angajase el odată, – mai de mult – pe Harry Cavaleristu.

Rămăşag ordonă şefului să înştiinţeze Scotland Yard îndată ce profesorul se va manifesta într-un fel oarecare sau îndată ce şeful va auzi ceva despre dânsul. E prima dată când Long se simţea neliniştit şi îngrijorat, de când umbra lui Clay Shelton încrucişase calea sa. Asta era şi foarte natural, căci acum toată iscusinţa şi toată nemernicia bandei misterioase se îndrepta contra Norei Sanders.

Long era extrem de obosit. Lepădându-şi haina şi gulerul îşi aduse aminte că voise să rămână treaz patru nopţi. O noapte de

odihnă şi-ar putea permite, se gândi el surâzând, când intră în sala de baie şi dădu drumul apei să curgă.

Din cauza zgomotului produs de apa ce curgea în baie, nu auzi sunând telefonul, decât când se înapoie în cameră, să-şi caute pantofii.

— Telefon public, îi anunţă funcţionara de la Centrală.

— Trebuie să fie Rouch, se gândi el, dar era o voce de femeie, pe care o recunoscu ca aceea a Alicei Cravel, deşi dânsa încercă să şi-o prefacă.

— D-ta eşti, Long? Scoate-o imediat pe Nora Sanders din clinică.

— De ce? întrebă el.

— Fără de ce! Fă ce-ţi spun, ai timp o jumătate oră. Dacă nu eşti prost, vei face ce-ţi spun eu|

— Dar..., începu el şi auzi cum de partea cealaltă se şi închise aparatul.

Capitolul XXXIII

Să fie oare un şiretlic la mijloc? Să scoată fata din spital, ca ei să poată mai uşor pune mâna pe dânsa? Şi totuşi era convins de sinceritatea Alicei şi de urgenţa avertismentului ei.

Telefonă la clinică. Sora superioară se culcase. Însă sora de serviciu îi dădu un răspuns liniştitor.

— Da. Funcţionarul Dv. e aici. Nu s-a întâmplat nimic. Domnişoara Sanders doarme.

Long vorbi şi cu detectivul de pază şi căpătă şi de la el acelaşi răspuns liniştitor.

Se înapoia încet în sala de baie, lăsă să se scurgă apa din baie, se îmbrăcă din nou şi, fără să-şi dea seama de ce, se simţea complet treaz. Când fu gata îmbrăcat îşi dădu seama de îngrijorarea lui prostească. Nici el nu putea să facă la clinică mai mult decât funcţionarul, ce era acolo de serviciu. Totuşi se decise s-o ia spre Dorset Square. Noaptea era splendidă. Westend mişuna de oameni, căci tocmai se isprăvise reprezentaţiile teatrale şi automobilele se ţineau lanţ unul după altul, în ambele direcţii.

Drumul îl ducea pe la Berkeley Street şi Berkeley Square şi se duse să viziteze pe tatăl său, care cu toată ora târzie se mai afla

desigur în cabinetul său de lucru. Apăsă butonul soneriei şi valetul lui Sir Godley îi deschise uşa.

Când Long Rămăşag observă faţa îngrijorată a servitorului, îl trecu un fior de nelinişte.

— Unde-i tata? întrebă el.

— Nu ştiu, Domnule Arnold. A plecat acum un ceas ca să arunce o scrisoare la cutie. Sir Godley se duce de altfel seara totdeauna cu scrisorile la cutie, ca să mai facă puţină mişcare; dar de obicei se înapoiază după cinci minute.

Arnold trecu în bibliotecă. Toate lămpile erau aprinse semn că tatăl său voia să se întoarcă imediat. Unul din sertarele biroului era deschis. Rămăşag se uită în el – gol. Long fluieră încet. În acest sertar păstra Sir Godley un browning mic. Rămăşag chemă pe bătrânul valet, faţă de care stăpânul său nu prea avea multe secrete.

— Ia Sir Godley revolverul cu el, când se duce să arunce scrisori a cutie? întrebă el.

— Da, Domnule, în ultimul timp, răspunse servitorul.

Apoi privirea detectivului fu atrasă de şemineul din cameră. Grătarul era plin cu hârtie arsă şi se aplecă să o examineze. Tatăl său băgase în foc un pachet întreg de scrisori. Câteva hârtii din mijlocul pachetului nu fuseseră distruse complet de flăcări, dar numai pe una se putea distinge ceva. Era o bucată de hârtie triunghiulară care odinioară purta desigur o adresă şi data. Nu se mai putea citi întreaga adresă, ci numai cuvântul, „...*hagen*” şi data de 12 Ianuarie 1881. Întorcând foaia observă câteva vorbe scrise într-o caligrafie foarte frumoasă: „... puţinul... ce poţi face.... ajută... frate... criză”

La această scrisoare fusese ataşată o hârtie lunguiaţă. Rămăşag duse resturile carbonizate la lumină. Cerneala se mai vedea încă. Era o trată asupra tatălui său. Nu putu descifra numele

emitentului. Aruncă cenuşa înapoi în sobă în timp ce bătrânul servitor îl observa.

— Nu trebuie să spui tatălui meu că am cotrobăit prin lucrurile sale, John spuse el.

Bătrânul, care de multe ori, ajutase pe tânărul său stăpân, dădu din cap în semn de aprobare.

Ieşind pe stradă se duse spre prima cutie de scrisori, unde găsi pe inevitabilul poliţist, una din acele mine de informaţii, fără de care descoperirea crimelor ar fi şi mai greoaie decât este.

Poliţistul care văzuse pe Sir Godley, şi vorbise chiar cu el, îi dădu o informaţie foarte neliniştitoare.

— Trebuie să spun că tatăl Dv. s-a purtat foarte ciudat. În timp ce vorbeam cu el, trecu un taxi şi cred, că Sir Godley recunoscuse pe d. care şedea în maşină. Şi eu l-am putut vedea: un domn bătrân, cu părul alb, cu o cravată mare neagră şi ochelari...

— Şi ce-a făcut tatăl meu?

— Ceva, după mine, foarte ciudat. Trecu în fugă strada, sări în altă maşină şi dădu instrucţiuni şoferului prin fereastră. Cred că voia să ajungă pe domnul cel bătrân.

Arnold Long se înapoie cu totul zăpăcit acasă la tatăl său. Spusese servitorului câteva vorbe liniştitoare şi îşi continuă drumul spre Dorset Square.

Piaţa era părăsită. Singura animaţie era la capătul străzii, unde era gara Great Central şi unde se coborau din automobile amatorii de teatru, pentru a se înapoia acasă. La intrarea în clinica Long fu salutat de un bărbat.

— Nu să întâmplat nimic, Domnule! raportă el. Au transportat numai pe fata isterică. Mare gălăgie făcea!

— Da, da, isterica!

Îşi amintise de descrierea ce i-o făcuse superioara clinicii. Sora care era de serviciu în noaptea aceea şi care cobora în acel moment scările îi spuse că Nora doarme liniştită.

— Chiar acum când veneam, jos, am aruncat o privire în camera ei, spuse ea.

— Pot s-o văd?

Nici el nu-şi dedea seama de ce puse o întrebare aşa de stranie. Sora şovăi puţin.

— Nu ştiu dacă o să permită Superioara.

Se opri şi-i atrase din nou atenţia să se uite înăuntru şi să nu vorbească nimic. Long o urmă pe scară şi se simţea cam caraghios. Ajungând la etajul întâi, sora se opri şi-i atrase din nou atenţia să fie liniştit. Deschise uşa Norei, şi-i făcu semn să intre.

O lampă acoperită, lumina tocmai atâta ca să poţi recunoaşte că în pat se afla o persoană. Fata era cu spatele la uşă şi numai o şuviţă de păr se arătă pe la marginea plăpumii. O şuviţă de păr...? Arnold încreţi fruntea. Şuviţa era neagră.

Cu toată opunerea sorei, ajunse cu paşi repezi la pat.

— Hei – ascultă!

Puse mâna pe umărul fetei şi o zgâlţâi. Fata nu dormea. Se uita speriată la detectiv. Ochii ei erau căprii şi faţa avea o expresie amărâtă.

— Ce faceţi, Domnule Long... începu sora şi zări faţa fetei.

— Dar asta nu e Domnişoara Sanders! strigă ea mirată...

Aşa şi era. În acest timp Nora Sanders era într-o ambulanţă care o ducea spre Berkshire unde o aştepta directorul din Heartsease, s-o ia în primire, şi de data aceasta nu o să mai aibă de-a face cu Jackson Crayley, ci cu un om care nu cunoaşte nici milă, nici frică.

Capitolul XXXIV

Long Rămăşag bănui ce se întâmplase, mai înainte chiar ca fata să fi spus ceva.

— Scoală-te şi îmbracă-te! Te arestez pentru complicitate la crimă, spuse el. Trimite te rog după o îngrijitoare, care să stea aici până ce femeia asta va fi gata de transportat, spuse el sorei de noapte şi cobora cu dânsa. În timp ce coborau îi povesti cele întâmplate.

Fata fusese adusă după masă în urma recomandării unui medic. Părea să fie isterică şi plângea şi ţipă până seara. Când „doctorul” veni pe seară, superioara îl rugă să o scoată din clinică, pentru că deranjează pe ceilalţi bolnavi. Doctorul promisese să trimită mai târziu o ambulanţă, care şi venise împreună cu doi sanitari în uniformă. Fata fu aşezată pe o brancardă, sub supravegherea medicului.

— Eram de faţă, raportă sora de serviciu până când doctorul mă rugă să aduc o cuvertură. Am lipsit doar trei minute...

— Şi între timp, brancardierii ameţiseră sau aduseră pe altă cale la tăcere pe Domnişoara Sanders şi o puseră în locul celeilalte fete pe brancardă. N-ai auzit niciun strigăt?

Sora spuse.

— Da, tocmai când am ajuns la capătul scării. Credeam că era Doamna Denusey.

Long îngălbeni.

— Înţeleg, zise el, nu pot să te învinovăţesc cu nimic. Trebuia să mă aştept la aşa ceva, când auzisem de bolnava care a fost adusă după amiază. Camera ei era desigur lângă aceea a Domnişoarei Sanders?

Nu-i rămânea altceva de făcut decât să facă raportul obişnuit către Scotland Yard şi să înştiinţeze toate posturile de poliţie, ca să cerceteze unde se află ambulanţa, al cărei număr şi-l notase poliţistul staţionat în faţa clinicii.

Long uitase cu totul de tatăl său, când bătrânul valet îi telefonă pe la trei noaptea la Scotland Yard unde studia rapoartele.

— Sir Godley nu s-a înapoiat încă, îi spuse el şi fiori cuprinse pe Long.

Avea acum nevoie de tot curajul şi de tot sângele său rece. Se rezemă bine pe scaun şi cu o voinţa supraomenească înlătură din el orice sentiment. Nu mai era decât un poliţist care trebuia să clarifice secretul dispariţiei unui oarecare Godley Long şi a secretarei D-rei Revelstoke. De s-ar gândi la dânşii în orice alt mod, ar trebui să înnebunească.

Nu erau singurele persoane ce dispăruseră în noaptea aceea. D-ra Revelstoke fusese la o serată şi până la trei noaptea nu venise încă acasă. Henry, avocatul lipsea de asemenea, probabil că însoţise pe D-ra Revelstoke. Un om însă era la postul său. Când detectivul chemă la telefon Heartsease pe la 4 dimineaţă.

— D-ta eşti, Long? S-a întâmplat ceva?

— Caut să-ţi vorbesc de la 12, spuse Long. Unde ai fost?

— Ai încercat să-mi vorbeşti de la 12? Nu e adevărat. Dorm de la 11 şi telefonul e alături de pat. Ce doreşti?

Nu era vocea unui om trezit din somn căci prea suna clară, puternică şi limpede.

— Vin la D-ta să-ţi vorbesc, îi zise detectivul. Sora D-tale e acolo?

Pauză.

— Nu, sora mea nu-i aici. E în oraş. Nu ştii unde şade?

Şi-i dădu adresa.

— Într-un ceas sunt la D-ta, zise Long.

Telefonă apoi Alicei Cravel, dar nu putu afla nimic de la ea. Agentul trimis s-o aducă la Scotland Yard, constată că plecase cu câteva minute înainte de sosirea lui.

Ziua începea posomorâtă şi picura o ploaie măruntă, în timp ce automobilul poliţiei îl ducea pe Great West Road spre Berkshire.

Asta era deci marea lovitură pe care o plănuiseră ei în grabă. Îşi asiguraseră banii lui Monkford prin fată şi căutau acum un mijloc sigur ca să-i transfere asupra lor. Nora urma să se căsătorească cu unul din membrii bandei, în aşa fel încât ea să nu mai poată depune nicio plângere contra lor. În modul acesta sperau să-l pună şi pe el în faţa unui fapt îndeplinit şi în situaţia de a nu mai putea face nimic, fără să fie expus la un scandal public, cu urmări neplăcute.

Trecuse de Engham şi cobora panta spre şoseaua către Ascot. Lângă el dormita Rouch. Deodată văzu pe şosea o femeie care-i făcea semn să oprească. Trase frânele şi cu toate că automobilul derapă pe şoseaua înmuiată de ploaie se opri totuşi la câţiva metri înaintea femeii. Era Alice Cravel. O maşină mică, ce zăcea în şanţ îi explica prezenţa ei acolo.

— Bănuiam că eşti D-ta, zise ea gâfâind. Unde mergi?

— La Heartsease să văd pe fratele D-tale.

Alice clătină din cap şi întinse mâinile împreunate, implorându-l.

— Pentru D-zeu! Nu te du. Te implor, Domnule Long. Voiam să ajung eu înaintea D-tale acolo, însă frânele nu au acţionat pe pantă. Nu te du acolo promite-mi.

Făcea o impresie deplorabilă. Era udă până la piele, căci ploaia se înteţise şi ea nu-şi mai luase măcar timpul să ridice capota automobilului.

— De ce te temi? Ce poate să-mi facă? Ştii că Nora a fost răpită aseară?

Dansa confirmă.

— O ştiam – şi te-am avertizat. Dar nu înrăutăţi lucrurile. Înseamnă să te duci la moarte, D-le Long! N-am visat niciodată că voi încerca să-ţi salvez viaţa, dar o fac!

— Unde au dus-o?

Ea clătină din cap.

— Nu ştiu – zău nu ştiu şi chiar dacă aş şti, probabil că tot nu ţi-aş fi spus-o. Dar nu ştiu.

Long se uită la maşina sfărâmată, apoi la fată.

— Suie-te în maşina mea. Te iau cu mine.

Alice clătină din cap.

— Ia-mă numai până la Sunningdale. Acolo pot închiria o maşină.

— Nu te duci la Heartsease?

— Nu.

Rouch se instală în fundul maşinii şi ea îi luă locul lângă Long.

Long simţea cum Alice tremura de frig. Luă o pătură şi o acoperi fără ca ea să opună vreo rezistenţă.

— Ştii că şi tatăl meu a dispărut?

— Tatăl D-tale? Sir Godley Long? Unde s-a dus?

Se părea că nu considera dispariţia lui Sir Godley ca o faptă a bandei, căci nu o prea interesa.

În Sunningdale opri, la cererea ei, în faţa unui garaj.

— Rămâi cu bine Domnule Long! N-ar trebui să-ţi doresc să scapi teafăr din această afacere, dar o fac totuşi şi dacă există o altă viaţă, cum cred unii oameni, îţi vei aduce aminte de ceea ce am făcut pentru D-ta!

Şi se duse spre o uşă mică a garajului, care probabil ducea la camera paznicului de noapte.

Long îşi continuă drumul cu oarecare frică în suflet. Alice era aşa de sigură că-l aştepta moartea la Heartsease, încât îi infiltrase şi lui această credinţă.

Capitolul XXXV

După alte zece minute de drum ajunseră la poarta parcului Heartsease şi pe când urca alene spre intrarea principală, îl obseda presimţirea unui pericol iminent Nu-şi putea închipui un om mai periculos ca d. Cravel. Acesta îl aştepta la portal şi cu toate că era încă foarte de vreme, era îmbrăcat cu grijă şi proaspăt ras.

— Ai văzut poate pe sora mea, d-le Long? întrebă el.

— Nu, răspunse Rămăşag şi Cravel începu să râdă.

— Mi-a telefonat acum cinci minute din Sunningdale că ai dus-o până la garaj.

— În cazul acesta răspunse Long rece, trebuie s-o fi văzut.

În hol se afla pe o măsuţă o cană cu cafea fierbinte.

— Gândeam că după voiajul ăsta, vei voi să bei ceva cald, observă Cravel. Pot să te asigur că nu conţine nici otravă şi nici vreun narcotic.

Când văzu că detectivul tot mai stătea la îndoială, continuă:

— Poate vrei să laşi pe d. Rouch să încerce întâi?

Cafeaua îi făcu bine lui Long.

— Mă bucur că l-ai adus şi pe Rouch cu D-ta, spuse Cravel.

— De ce?

Cravel ridică din umeri.

— Dacă cineva este acuzat de tot felul de crime teribile, e bine să aibă un martor, chiar dacă martorul îi este ostil, zise el. Am pus să facă foc la Nr. 7 Acesta-i apartamentul pe care-l l-a ocupat Monkford. Doar nu eşti nervos?

— De ce tocmai acolo? întrebă Long liniştit.

Cravel ridică iarăşi din umeri.

— Nu cred să vii la 5 dimineaţă ca să-ţi rezervi o cameră pentru la anul, observă el rece. Mă aştept din contra la o convorbire destul de neplăcută şi deoarece am o oarecare mândrie, doresc ca această convorbire să fie de natură mai mult sau mai puţin particulară.

Ascensorul nefuncţionând, suiră scara spre etajul II. Cravel se dădu la o parte ca să permită celor doi detectivi să intre întâi în cameră.

În sobă ardea un foc bun. Long îşi scoase pardesiul şi se uită gânditor la Rouch.

— Cred că ar fi mai bine dacă ai rămâne jos, îi zise Long.

Rouch ascultător părăsi camera.

Se părea că se începuse să se înfăptuiască intenţia lui Cravel de a muta scara principală în acest corp al casei, căci Long observase un zidar, pe când trecuse cu maşina spre hotel. Se construise şi un zid nou, iar după dezordinea din salon, se putea vedea că zidarii îşi începuseră deja lucrul şi în clădirea principală.

— Ei bine, Cravel, aş dori anumite lămuriri de la D-ta şi te avertizez că ai ajuns la limita îngăduinţei mele. Unde e Domnişoara Sanders?

Cravel zâmbi.

— De ce-ţi închipui că eu aş putea şti unde este?

— A fost răpită ieri dintr-o clinică particulară, spuse Long. Prietenul D-tale, Profesorul, fiind responsabil...

— Prietenul meu, Profesorul? Cine mai e şi acesta, prietenul meu Profesorul?

— Nu doresc să intru în discuţiuni cu D-ta. Vreau să găsesc pe Nora Sanders şi D-ta îmi vei spune unde se află.

Stăteau faţă în faţă şi în ochii lui Long se vedea o strălucire pe care Cravel o mai văzuse odată. Totuşi nu se sperie, ci surâse.

— Poate că eşti niţel iritat, d-le Long, spuse el calm, şi atâta timp cât nu te vei linişti cred că e inutil să-ţi spun ceva, cu atât mai mult cu cât singura lămurire ce ţi-aş putea da o să te enerveze peste măsură.

— Aşa stă chestia? întrebă Long liniştit. Despre ce fel de enervare e vorba?

Cravel merse pre şemineu, se întoarse cu spatele spre foc şi-şi încrucişă braţele.

— S-a întâmplat ceva foarte neplăcut, spuse el încet, recunosc că ştiu ceva despre chestia asta, însă foarte puţin. D-ra Sanders este, ca să zic aşa, o prietenă de-a mea probabil că nu ştiai asta – dar primisem mai multe scrisori de la ea şi mă onorase cu încrederea ei. Pare că o deranja atenţiile ce i le acordai.

Rămăşag dădu din cap.

— D-ra Sanders nu voia să jignească sentimentele D-tale. Atenţiile D-tale deveniseră însă aşa de asidue încât se alarmase şi rugase pe un prieten de-al meu s-o scoată de sub jenanta D-tale supraveghere. Nu cunosc exact amănuntele, dar după câte ştiu, prietenul meu reuşise aseară s-o salveze. Din nenorocire...

Se opri şi Long aşteptă, privindu-l.

— Din nenorocire, întâmplările de acum câteva zile avură o influenţă atât de mare asupra sărmanei Nora, încât în drum spre Heartsease...

— Este aici? întrerupse iute Long.

D. Cravel dădu din cap.

— În drum spre Heartsease îşi pierdu cunoştinţa şi cu tot ajutorul dat de un medic din oraş, a murit!

— Moartă? ochii lui Long erau pe jumătate închişi. Eşti un mincinos, Cravel! Cauţi să mă enervezi. Mai încearcă odată! Şi dacă e moartă – revolverul din mână nu tremura de loc. Dacă-i moartă, mă voi ţine de angajament şi nimic nu te poate salva!

Cravel ridică din nou din umeri.

— E un fapt regretabil zise el. Credeam că ştii. Sora mea nu este de obicei atât de discretă.

— Ştia? întrebă Long.

Cravel clătină din cap afirmativ.

— Unde este Nora Sanders?

Spre mirarea sa Cravel arătă cu mâna spre uşa ce dedea în camera în care murise Monkford.

— Am adus-o aici, spuse el. Prietenul D-tale Profesorul stă cu ea. Eşti într-adevăr un om inteligent, continuă Cravel glumeţ. Să vii direct aici! Trebuie să ai instinctul unui îndrăgostit!

— Marş! porunci Long scurt, ţinând într-o mână revolverul îndreptat asupra lui şi arătând cu cealaltă spre uşă. Să vedem cât de departe mergi cu gluma, spuse el şi mi-e teamă că n-o să se sfârşească bine pentru D-ta.

Cravel se îndreptă încet spre camera de culcare, apăsă clanţa şi deschise larg uşa.

— Intră, îi zise Long, şi-l urmă cu toate simţurile încordate.

Perdelele în dormitor erau trase pe jumătate. Lumina palidă care străbătea printr-o crăpătură dedea camerei un aspect lugubru. Long rămase ca înlemnit de mirare în pragul uşii.

În faţa sa, lipit de peretele opus era un pat în care zăcea Nora Sanders cu ochii închişi, faţa albă ca varul şi buzele albe.

Se uită la ea cu gura deschisă, căci creierul său încetase orice activitate.

Aşa dar era adevărat! E moartă. De ce fusese adusă aci?

Atunci se mişcă ceva la capătul papului şi în semi-întunericul ce domnea, zări o figură ciudată, pe care nu o mai văzuse – un bărbat bătrân, căruia îi cădea pe obraz un păr alb, lung şi neordonat. Prin ochelari lui mari se uita cu ură profundă la Long.

— Să nu se mişte nimeni! Rămâi acolo pe loc, Cravel, şi dacă unul din voi scoate revolverul, voi trage!

Ochii săi se întoarseră spre figura liniştită din pat. Moartă! Cum era oare posibil? Deodată îl apucă o furie oarbă.

— Porcilor, strigă el.

Făcu un pas înainte, al doilea îl aduse la mijlocul covorului. Simţea că covorul se lasă în jos şi încercă să se arunce înapoi. Era însă prea târziu, căci îşi pierdu echilibrul. Întinse braţele în jurul său ca să se sprijine de marginile găurii mari, ce era acoperită de covor, dar nu reuşi şi căzu. Se lovi cu capul de un stâlp şi-şi pierdu cunoştinţa.

Capitolul XXXVI

Câteva minute mai târziu, Cravel cobora încet scara, ieşi la poartă şi văzu pe Rouch, care aştepta fumând şi privind cu tristeţe la ploaia ce cădea într-una.

— Inspectorul Long rămâne la dejun aici, observă el.

— Aşa-a? întrebă sergentul Rouch mormăind. Vrea să viu la el?

— Încă nu. Mi-a cerut câteva documente pe care le cercetează acum şi în care se aşteaptă, după cum presupun, să găsească dovada că sunt un criminal.

— Da! Aşa! spuse Rouch rece.

Cravel deschise uşa biroului său şi intră... Apoi Rouch îl auzi ieşind şi încuind uşa.

Nu-şi luă osteneala să întoarcă capul şi asta fusese nenorocirea lui. Lovitura pe care i-o aplică Cravel ar fi ucis pe orice alt om. Rouch purta însă o pălărie groasă, tare. Sub puterea loviturii sergentul se prăbuşi în genunchi. Ciomagul mai căzu odată pe capul lui. Cravel se aplecă, îl apucă sub braţ şi-l trase spre locul unde se afla maşina lui Long; îl aruncă înăuntru şi-l acoperi cu o cuvertură. Aduse apoi o motocicletă uşoară, pe care o legă în

linişte de scara maşinii. După aceasta se aşeză la volan şi o porni spre poarta de ieşire.

Un sfert de ceas mai târziu trecu prin Engham. Întoarse brusc spre câmpia Runnymede şi continuă pe şoseaua spre Windsor, şosea care merge paralel cu apa.

Într-un loc, unde malul cobora drept în jos opri maşina, fără însă a opri şi motorul. Se dădu jos, dezlegă motocicleta. Îndreptă maşina cu botul spre apă, desfăcu frâna şi maşina porni, răsturnându-se în fluviu.

Se uită pe ceas, era 5. Se urcă pe motocicletă şi se înapoie la Heartsease.

Când intră din nou în cameră, fata şi bătrânul dispăruseră, şi uitându-se prin cameră, zări revolverul care-l scăpase din mână detectivul. Băgă revolverul în buzunar, făcu covorul sul şi-l duse în salon. Cearceafurile şi cuverturile dispăruseră. După ce mai aruncă o privire în camera aflată în dezordine încuie uşa şi coborî din nou.

Mai avea multe de făcut. Din biroul său ducea o scară îngustă într-o pivniţă, din care abia acum câteva zile fusese scos vinul. Ţinând o lampă într-o mână şi ciomagul în cealaltă, coborî scările şi merse până acolo unde zidarii făcuseră o gaură pătrată în tavan. Prin această gaură trebuia să fi căzut Long. Spera să-l găsească mort sau cel puţin grav rănit, dar i se tăie respiraţia, când, căutându-l pretutindeni nu-l găsi.

Long Rămăşag plecase! Niciun semn că ar fi fost odată acolo: nicio urmă de sânge. Cravel înjură printre dinţi. Nu era posibil ca detectivul să fi scăpat fără să se fi rănit mai serios. Poate ceilalţi să-l fi îndepărtat. Mai cercetă odată pivniţa, se uită şi într-o încăpere alăturată; nimic.

Ce se va întâmpla, dacă Long rămăsese în viaţă, după ce văzuse ce se petrecuse în camera lui Monkford...?

Niciodată acest bărbat aspru nu ştiuse ce înseamnă frica. Dar acum era îngrozit. După ce se înapoiase în birou, încuie uşa, umplu un pahar de apă cu rachiu şi-l turnă pe gât. Cineva bătu la uşă. Bucătăreasa cerea cheia de la bucătărie, căci nu găsise pe Cravel în camera lui.

Bătrâna femeie era surdă şi ea singură, din tot personalul, dormise astă noapte în Heartsease, căci era în mijlocul săptămânii şi nu era niciun vizitator în hotel.

După ce îi dădu cheia se urcă la etajul al doilea şi merse până la capătul coridorului unde băgă o cheie într-o uşa secretă. Era o uşă de oţel care dedea acces la un apartament ce nu era menţionat pe lista camerelor accesibile vizitatorilor. Erau două camere, o cameră de baie şi o bucătărie mică. Acest apartament servea lui Cravel de locuinţa în timpul iernii, când hotelul era închis. După ce închise uşa, intră în odăiţa mai mică din cele două încăperi. Pe pat zăcea o fată complet nemişcată şi după toate aparenţele fără viaţă, căci uşoara respiraţie nu o putea vedea decât un observator atent. Îi ridică braţul şi observă cele trei împunsături, dintre care una era proaspătă de tot. Pe masa lângă pat se afla o sticlă verde şi o seringă. Ridică cu degetul una din pleoape, şi când văzu că nu clipea şi că ochiul nu e sensibil la lumină, trecu mulţumit, în altă cameră.

Această cameră era goală. Pe masă era un bileţel scris cu creionul, îl citi şi-l aruncă apoi în foc.

Unde să fie Long? Presupunând că Long era mort şi că fusese îndepărtat după ce s-a scris biletul, autorităţile nu vor începe să-l caute decât mai târziu. Atunci se va găsi şi automobilul căzut în fluviu, iar descoperirea corpului lui Rouch va face să se exploreze fluviul pe o întindere mare pentru a găsi corpul lui Rămăşag. Toate aceste lucruri însă cer timp.

Se întrebă ce se întâmplase cu Alice. De ce se înapoiase în locuinţa ei din oraş şi nu venise la Heartsease să ia şi ea parte la necazurile lor? Alice îi era o enigmă. Şi ea fusese rea şi fără scrupule ca şi toţi ceilalţi şi ea întâmpinase toate pericolele şi nu se temuse de nimic. Acuma însă, într-un moment, când putea fi de aşa mare folos, îi era teamă şi plecase.

Cineva îl chemă jos. Deschise uşa în grabă şi alergă la balustradă, de unde putea să vadă holul. Era sora sa. Purta încă haine ude de ploaie şi se uită în sus.

— Vino jos!

El ascultă.

— Unde ai fost?

Ea îl întrerupse nerăbdătoare.

— Unde e Long?

Cravel clătină din cap.

— Nu ştiu; a plecat!

Ea nu-l crezu.

— Am fost pe şoseaua spre Sunningdale şi am găsit acolo ceva – pe şoferul unui taxi.

Cravel încreţi fruntea.

— Nu fi mai misterioasă decât e nevoie, murmură el. Ce are de-a face un şofer de automobil cu mine?

— Cred, foarte mult, răspunse ea. Stătea la capătul străzii, care merge paralel cu parcul şi-mi făcea impresia unui om mulţumit cu sine. Maşina era sub plopi şi îmi spuse că se află acolo încă înainte de miezul nopţii. Venise cu cineva.

— Cu cine?

Ea clătină din cap.

— Tocmai asta voiam să ştiu. Am încercat să aflu de la el, dar n-am reuşit. Un bărbat cu părul alb, care-l angajase în Berkeley

Square, asta-i totul ce mi-a spus, deşi cred că ar putea şti mai mult. Sonny, în casă este cineva – cineva de care habar n-ai.

Ochii lui clipiră de enervare.

— Vorbă de clacă! izbucni el. Nu e nimeni aici afară de...

Ea pricepu bine cauza şovăielii lui.

— Aşa dar ea e aici? Te joci cu focul, şi cu un foc foarte periculos, zise ea energic. Caută să ieşi din încurcătură, căci într-un ceas poate să fie prea târziu. Nu va fi uşor, dar există o posibilitate. Nu vrei s-o încerci?

Pe faţa sa aspră apăru un surâs.

— Acum când avem tot ce ne trebuie? întrebă el cu dispreţ. Crezi că sunt prost? Nu, am mers prea departe. Nu ne rămâne decât un lucra de făcut – să persistăm şi să învingem!

Alice se uită gânditoare la Cravel, care avea impresia că nu se mai interesa de soarta lui şi că va discuta acum ceva care o privea mai mult pe ea. Ceea ce urmă îi dădu dreptate.

— Sunt udă până la piele, spuse ea. Vreau să mă schimb.

Locuinţa ei se afla tocmai dedesubtul apartamentului fratelui său şi era la fel cu a sa. Numai că uşa de intrare nu avea niciun mister.

El o aşteptă, plimbându-se pe podeaua acoperită cu piatră. În fine ea coborî şi spre mirarea lui, Alice îşi îmbrăcase peste hainele proaspete şi o manta de ploaie.

— Doar nu vrei să pleci iar?

— Ba da. Am spus omului din garaj că mă înapoiez. Îmi vor aduce acolo maşina; iar garajul ne va fi de folos, căci se află pe şoseaua principală şi are telefon. Voi fi acolo probabil toată dimineaţa.

Cravel surâse din nou.

— La ce te mai aştepţi?

— La necazuri, spuse ea în şoaptă. La foarte multe necazuri. Ceilalţi au plecat?

Cravel dădu din cap.

— Fetiţo, ţi-ai pierdut, nervii. E oare din cauza lui Jackie? A fost un accident. Prostul se împuşcase singur în învălmăşeală.

Văzându-i faţa palidă continuă:

— Ţi-o jur, Alice. Era mort când l-au scos a doua oară din apă. Spânzurătoarea a fost groaznică, dar ştii că Profesorul nu-i uitase lui Jackie afacerea din Colchester. Ura pe nefericitul de Jackie.

— Fusese ucis cu un pistol automat, observă ea scurt. Jackie n-avea decât un revolver vechi. Ziarele erau foarte precise; dar să lăsăm discuţia asta.

Se îndreptă spre uşa de la intrare şi se uită afară. Ploua cu găleata, dar nu asta o interesa.

— Dacă nu se găseşte în casă, atunci este ascuns pe undeva afară. În locul tău l-aş căuta. Nu, mai bine aş fugi.

— Eu nu sunt ca tine, îi răspunse el.

Alice venise cu o bicicletă pe care o împrumutase la garaj. O observă până ce dispăru. Trecu apoi în camera sa. Îmbrăcă o manta de ploaie şi băgă revolverul lui Rămăşag în buzunar. După ce mai aruncă o privire asupra fetei ameţite, încuie uşa şi ieşi afară, pentru a cerceta grădina.

Întâi se uită în imediata apropiere a hotelului, dar nu găsi nimic.

În faţa intrării principale se făcuse un canal pentru punerea cablului electric. Aci, pe pământul moale găsi urme de paşi. Un picior mare care poartă o gheată cu vârful pătrat şi toc de cauciuc.

Văzând aceasta începu să-l intereseze cele spuse de sora sa. Curând după aceea mai găsi în livadă alte două urme care arătau că persoana venea dinspre şosea.

Cu oarecare greutate îşi aprinse o ţigaretă şi medită asupra problemei.

Cine era acela care venise cu taxiul şi ce intenţii avea? O potecă mică ducea spre şoseaua paralelă cu parcul. Cravel traversă curtea şi merse pe potecă spre o poarte mică, ce dădea în şosea.

Dădu zăvorul înapoi, ieşi în şoseaua îngustă şi se uită pe ambele părţi. Iată taxiul. Şoferul stătea pe scară şi fuma liniştit o ţigaretă.

Auzindu-l pe Cravel venind se întoarse şi voi să se scoale, dar se aşeză imediat.

— Credeam că sunteţi pasagerul meu, spuse el. Sper ca o să se înapoieze curând, căci trebuie să predau maşina la 8.

El arătă că este proprietarul maşinii şi că angajase pe cineva, care umbla cu ea ziua.

— Mi-e teamă că o să aştepţi cam mult, spuse Cravel. Nu vrei să duci maşina în faţa hotelului?

Şoferul refuză.

— Mi-a dat ordin să-l aştept aici, răspunse el. Şi-l voi aştepta aici. Căci dacă nu mă găseşte pierd un miar.

Pentru că se uită curios la el. Cravel îi spuse cine e.

— Nu pot înţelege cine este clientul D-tale, spuse el căutând din nou să afle ceva de la şofer.

Dar nu reuşi, căci din descrierea pe care i-o dădu şoferul nu putea recunoaşte pe nimeni. Şoferul vorbăreţ, scăpă apoi o vorbă, care-l făcu pe Cravel să devină atent.

— Sper că nu m-a păcălit, căci mie nu-mi plac asemenea lucruri: să urmăresc o altă maşină; cu toate că nu pierdusem o secundă din vedere Fiatul pe care-l urmăream.

Fiat!

Asta era doar maşina care adusese pe Profesor şi pe însoţitorul acestuia.

— Când l-ai luat pe clientul?

Şoferul îi spuse. Şi Cravel cunoştea ora când au sosit la Heartsease. Respiră greu. Fuseseră urmăriţi! La posibilitatea asta nu se gândise de loc.

Pericolul era iminent. Şi pe când luă drumul prin parc, îi sunau în urechi avertismentele surorii sale.

Se apropia de canalul făcut pentru cablu şi observă ceva lucios. Se aplecă să ridice obiectul. Erau nişte ochelari cu ramă de os. Deşi erau umezi de ploaie totuşi nu trebuiau să fie de mult timp acolo.

Îi examină cu atenţie şi păreau că semănau cu aceia descrişi de şofer.

Intră imediat în birou şi după ce închise uşa, coborî din nou în pivniţă. Dacă necunoscutul acesta eliberase pe detectiv, atunci trebuia să găsească urme de noroi pe podea. Aceste urme le căută în zadar. Stătea ca în faţa unei enigme. Urcă din nou spre camera sa. Ajungând la etajul întâi se opri speriat: pe covorul roşu văzu urme de noroi, care nu fuseseră acolo când ieşise din casă.

Capitolul XXXVII

Cu capul plecat şi cu dinţii încleştaţi se întoarse încet. Nu se vedea, nu se auzea nimic despre intrusul acela. Se aplecă şi pipăi urmele. Erau încă umede. Cuprins de panică alergă sus şi nu se opri până ce nu ajunse la apartamentul său, în faţa căruia era o tavă – dejunul pe care-l adusese bucătăreasa în lipsa lui.

Primul său gând se îndreptă spre fată. Zăcea aşa cum o părăsise. Ochii îi erau închişi şi nu se mişca, însă începea să-i revină culoarea feţii.

— Pha!

Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi trecu cu batista şi pe ceafă. Ieşi din nou, luă tava cu dejunul în camera de locuit şi bău cu plăcere o ceaşcă cu ceai fierbinte.

Ceea ce văzuse în sală, era desigur urma picioarelor bucătăresei. Cine ar fi putut să fie altcineva? Dorea ca Alice să nu-i fi spus nimic de taxi şi ar mai fi dorit ca el însuşi să nu fi interogat pe şofer. În starea în care se afla, ar fi dorit să poată să se-nşele şi pe sine însuşi.

Se necăjea de propria lui slăbiciune. El, cel mai crud membru al bandei, avea frică. Deschise fereastra. Aerul curat şi proaspăt îi făcea bine.

Îşi scoase mantaua de ploaie, puse revolverul la îndemână pe masă şi medită adânc: gânduri neplăcute îi copleşeau.

Presupunând că Long mai trăia, presupunând că urmăritorul Profesorului era încă în hotel, presupunând...

Apoi auzi un zgomot ce-l făcu să sară în sus – zgomotul unei chei care se învârtea în broască. Se întoarse iute ca fulgerul.

— Nu te mişca, sau trag!

Se uită la apariţia stranie ce-i stătea în faţă şi rămase un moment înlemnit.

Era în pericol, un pericol pe care nu l-ar fi crezut posibil niciodată.

Nora Sanders era în faţa lui.

În spatele ei rămăsese uşa deschisă şi se putea vedea întregul coridor. Zgomotul cheii îl speriase.

— Nu te mişca!

El privea în gura unui Browning, iar mâna care ţinea revolverul nu tremura.

Cravel nu putea decât să privească cu gura căscată la Nora.

Faţa ei era albă. Era îmbrăcată numai în cămaşă de noapte. Ţinea în mână revolverul lui Long, pe care-l luase probabil de pe masă.,

— Te rog, nu te mişca!

Nora deschise larg uşa. Acolo era coridorul, scara şi libertatea. Cravel auzi vocea chelnerului în parter. Ea trebuia numai să ajungă până în josul scării – ca să-şi salveze propria lui viaţă, îi trebuia să câştige timp.

— D-ră Sanders bâlbâi el. D-ta – D-ta nu ştii ce faci! Ai fost foarte greu bolnavă.

— Ştiu bine ce fac! răspunse ea liniştită.

Vocea ei suna însă slab de tot.

Îşi dădu poate mai bine seama decât el de aceasta. Părea că altcineva ar fi vorbit şi ascultă la sunetul acelei voci stranii.

— Vei răci şi te vei îmbolnăvi grav dacă nu eşti prevăzătoare. Să-ţi aduc o manta?

Luă mantaua din cuier şi i-o întinse, dar ea se dădu un pas înapoi, ieşind în coridor şi ţinu revolverul întins.

— Du-te sus la camera 6, îi spuse el şoptind, acolo e cald. Uite cheia.

Îi aruncă cheia la picioare.

— Nu mă voi atinge de D-ta. Îţi jur că nu mă voi atinge de D-ta.

Văzând că ezită, aruncă mantaua peste mâna cu care ţinea revolverul. În momentul următor o strânse de gât, împiedecând-o să ţipe. Ea se opunea slab, căci mai era încă sub influenţa narcoticului. O aduse înapoi, închise uşa cu piciorul şi o aruncă pe pat.

— Dacă stai liniştită, nu-ţi fac nimic, dar dacă ţipi, te omor! îi şopti el în ureche ameninţător.

Nora se uită la el deznădăjduită. Cu o mână îi ţinea gura astupată, cu cealaltă apucase seringa, care mai era pe jumătate plină cu un lichid verde deschis şi împunse acul în carnea albă a braţului, împingând pistonul. Încercă să se elibereze, dar nu avea putere şi în momentul următor zăcea liniştită. Când închise ochii nu mai putea să-i deschidă.

Cravel arăta vânăt de frică. Fata trebuia imediat îndepărtată. Se uită pe ceas. Era prea devreme ca să cheme oamenii de care avea nevoie. Dar trebuia să o scoată din Heartsease cât mai curând. Îşi aranjă îmbrăcămintea, ca să înlăture orice dovadă de luptă, schimbă gulerul care se rupsese, părăsi camera şi o încuie.

Efectul narcoticului dura vreun ceas şi în acest timp trebuia să încerce să îndepărteze personalul hotelului. La bărbatul acela

straniu ale cărui urme le văzuse, nu trebuia să se gândească de loc, altfel ar fi înnebunit de spaimă.

Bucătăreasa nu-l jena. Era surdă şi nu mai părăsea bucătăria, după ce-i adusese dejunul. Pe chelner îl trimisese cu un ordin oarecare la Londra, supraveghetorul garajului, care iarna ajuta la curăţitul hotelului, chelnerul din restaurant şi ajutoarea bucătăresei erau singurul personal al hotelului. Chiar cu riscul de a se face suspect, trimise pe supraveghetorul garajului la poarta principală a parcului, ca să spună chelnerilor că azi nu are nevoie de ei.

Toate aceste pregătiri cereau timp. După ce îngrijise totul, trecu în birou şi ceru un număr de telefon. Spre liniştea sa îi răspunse o voce cunoscută şi cinci minute vorbi în limba daneză.

— Trebuie să o îndepărtezi, spuse el la sfârşit, nu mă interesează cum – nu, nu ştiu ce s-a întâmplat cu el. Am explorat pivniţele dar nu l-am găsit. Trimite pe Billy cât mai degrabă! Dacă scăpăm azi suntem salvaţi!

După convorbire se întoarse în apartamentul său. Nu spusese nimic de urmele găsite afară, căci ar fi pierdut prea mult timp la telefon.

Uşa spre camera în care zăcea fata era încuiată, aşa cum o lăsase. Se aşeză şi căută o nouă explicaţie a dispariţiei lui Long Rămăşag.

Se gândi la convorbirea cu Long şi încercă să-şi reamintească fiecare vorbă. Sir Godley dispăruse, de asta îşi amintea, dar despre el nu ştia nimic altceva decât că este tatăl lui Arnold. Îşi mai amintea că profesorul făcuse odată un plan cum ar putea jumuli pe bancher. Nu era deci de mirare că nu puse pe Sir Godley în legătură cu urmele de picioare găsite.

Sus nu putea rămâne, căci cineva trebuia să stea jos când poştaşul aducea corespondenţa. Trebuia să se comporte în tot cazul cât se poate de normal.

Se uită în cameră la fată. Stătea liniştită. Dar şi adineauri zăcuse liniştită, şi totuşi era s-o păţească. Pentru a fi mai sigur îi mai făcu o injecţie şi coborî mulţumit să aştepte dezvoltarea evenimentelor. Acestea nu întârziară.

Ajungând afară văzu sosind un automobil mare, din care coborâră trei oameni.

— Sunt Inspectorul Glaves de la poliţia din Bearkshire, spuse cel mai în vârstă. În urma unei reclamaţii şi în baza cererii Scotland Yardului am ordin să perchiziţionez hotelul.

Arătă ordinul iscălit de judecătorul de pace al localităţii. Cravel stătea împietrit şi nu putea înţelege nimic.

— Să perchiziţionaţi hotelul? gâfâi el. Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu de ce. D-le Cravel, răspunse inspectorul. Trebuie să-mi îndeplinesc datoria şi sper că nu mă vei împiedeca.

Cravel nu putu decât să clatine din cap, când văzu că ceilalţi doi bărbaţi îl luară în mijlocul lor.

— Sunt vizitatori în hotel?

— Nu, vocea lui Cravel sună spart.

El nu se mai recunoştea singur. Vor perchiziţiona hotelul şi sus zăcea fata...

Ei merseră din cameră în cameră şi se suiră apoi la etajul I. Apartamentul pe care-l locuise D-ra Revelstoke nu conţinea nimic suspect. Uşa spre coridor era însă închisă.

— Aveţi cheia?

— Am cheia principală în birou.

— Aduceţi-o încoace, ordonă scurt inspectorul şi Cravel se duse însoţit de un funcţionar să caute cheia în masa sa de lucru.

Cheia însă nu se găsea. Ba din contră găsi cheia de la camera 3 şi o luă cu el.

Cravel se zăpăcise complet. Îi era imposibil să gândească cum se cade. Tot ce ştia, era că planurile bandei groazei aşa de fin concepute, se spulberau şi că nenorocirea asupra lor venea încet, dar sigur.

De ce oare percheziţiona poliţia hotelul? Cine reclamase? Astea erau gândurile sale când inspectorul deschise uşa camerei Nr. 3. Aici era un haos de lemnărie şi material de construcţie, iar o gaură mare pătrată se afla în podea. Cravel aruncă numai o privire înăuntru. Inspectorul care intrase, ieşi după câtva timp şi încuie din nou uşa.

— Ce se clădeşte aici?

— ...noul ascensor bâlbâi Cravel. Ţineam uşa închisă pentru ca să nu intre cineva din oameni şi să cadă prin gaură...

Mai făcu câteva observaţii incoherente asupra transformărilor de clădiri şi costului lor, apoi trecură în camera alăturată pentru a trece apoi în etajul al doilea. Cravel îi urmă ca un somnambul. Poate că nu vor observa uşă din perete. Era o zi întunecoasă, iar uşa abia era vizibilă.

Curajul său căzu însă, când Inspectorul se îndreptă direct spre uşa secretă a apartamentului său. În fine Cravel îşi regăsi glasul:

— Aici nu puteţi intra, se opuse el.

Abia putea scoate o vorbă şi simţea că toţi cei de faţă trebuiau să-i vadă enervarea.

— Unul – unul din prietenii mei e bolnav!

— Daţi-mi cheia!

— Dar să vă spun, un prieten al meu...

O mână se puse pe braţul său.

— Haide, haide D-le Cravel nu-mi faceţi neplăceri. Doar nu aveţi nimic de ascuns?

Putu numai să clatine din cap şi ca în stare de somnambulism, înmână cheia inspectorului, care deschise uşa şi intră în cameră.

— Aici mai este o cameră nu-i aşa?

Cravel nu răspunse, iar inspectorul deschise încet uşa spre dormitor şi intră. Cravel îşi strânse dinţii şi aşteptă. După câtva timp inspectorul ieşi spunând:

— Nu e nimeni aici!

Uşa rămăsese deschisă şi Cravel uitându-se văzu că patul în care o lăsase pe Nora era... gol.

Capitolul XXXVIII

Lui Cravel părea că restul percheziţiei durează o eternitate. Foarte abătut din cauza noii lovituri primite, urma ca hipnotizat pe funcţionari, din cameră în cameră. În fine ajunseră în holul de la intrare. Aici Inspectorul îi înapoia cheile.

— O asemenea percheziţie e neplăcută pentru toţi participanţii, zise el foarte politicos. Veţi înţelege însă că n-aveam ce face, trebuia să-mi îndeplinesc datoria.

Cravel nu-i răspunse, nu putea să se gândească la nimic altceva decât la patul gol din dormitorul lui.

Funcţionarii veniţi cu inspectorul se aşezară deja în maşină, numai inspectorul mai rămăsese.

— Asta-i totul, D-le Cravel, îi spuse el. Îmi pare rău că te-am deranjat. Aş dori totuşi să vă mai întreb ceva. Nu vreţi să mergeţi puţin în apartamentul Dv.?

Cravel speriat o luă înainte şi după ce ajunseră în cameră, inspectorul îl întrebă:

— Casa asta e foarte veche, nu-i aşa, D-le Cravel?

— Da. E clădită pe timpul Tudorilor. Unele părţi sunt şi mai vechi, explică Cravel, aşteptând mirat urmarea acestei convorbiri.

De ce rămăseseră ceilalţi poliţişti jos? Pentru ce era supus unui interogatoriu?

— Nu vrei să-mi spui de ce ai venit aici? întrebă el.

— Mă gândesc la moartea lui Joshua Monkford. Inspectorul vorbea liniştit şi se uita în ochii lui... Poliţia din Berkshire, precum şi Scotland Yard sunt încă nedumerite şi aş dori să ştiu dacă Dv. nu aţi putea să ne daţi oarecari indicii.

— Sunt în stare de arest? întrebă Cravel în grabă.

Inspectorul clatină din cap, negativ.

— Nu. Nu sunteţi arestat. Vă întreb numai prieteneşte.

Cravel îşi recăpătase sângele rece.

— Am fost deja interogat şi am dat toate explicaţiile atâta cât ştiam şi eu.

Părea, că inspectorul nu ştia cum să continue. De un sfert de ceas îl plictisea cu întrebări prosteşti, care n-aveau nicio legătură cu afacerea, ce-l preocupa cel mai mult. Abia la sfârşit, interogatoriul luă o întorsătură mai critică.

— Sunt informat că Inspectorul Long a venit azi dimineaţă aici cu sergentul Rouch. Ce li s-a întâmplat?

— Au plecat din nou, răspunse Cravel rece. D-l Long nu prea îmi e prieten şi mă acuză că aş fi comis o serie de escrocherii la care nu m-aşi preta niciodată. Se pare că secretara Domnişoarei Revelstoke, care mi-e prietenă bună, ar fi dispărut noaptea trecută dintr-o clinică şi pentru că el ştia – aici tuşi Cravel semnificativ – că mă interesează tânăra Domnişoară a venit azi dimineaţă la 5 şi a stat aici vreun sfert de oră. De atunci nu l-am mai văzut, adăugă el conform adevărului.

— Aşadar a plecat?

— Avea maşină, aşa că n-a mers pe jos, spuse celălalt sarcastic

Cineva bătu la uşă. Inspectorul o deschise şi şopti ceva cu subalternul său.

— Bine, D-le Cravel. Asta-i tot ce voiam să ştiu, spuse el. Eu plec acum.

Se înapoiară în hol şi spre marea mulţumire a lui Cravel, maşina poliţiei o porni, ducând cu ea pe cei trei pasageri flegmatici.

Acum avea timp să se gândească în linişte. Întâi dispăruse Long şi apoi fata. El însuşi era în mare primejdie, foarte mare primejdie. Ajunsese la punctul în care „să scape cine poate” era singura soluţie.

Jos în biroul de mahon se afla un sertar căptuşit cu oţel. În acest sertar era o casetă. O scoase afară şi o deschise. Caseta era plină cu bancnote americane. Le scoase afară şi le puse pe masă. Din altă casetă scoase un pachet cu bancnote englezeşti. Trecu după aceea în camera unde zăcuse fata şi-şi schimbă în grabă îmbrăcămintea. Automobilul său puternic se afla în garaj şi îşi avea toate planurile făcute. De ani de zile avea notate toate vapoarele care plecau din Genova la New-York. Avea un paşaport american valabil.

Plăcerea lui Clay Shelton era să falsifice paşapoarte. Fiecare din membrii bandei erau prevăzuţi cu diverse documente ca să poată fugi în caz de pericol. Şi acum era mare pericol!

Deodată auzi paşi repezi pe coridor şi alergă iute înapoi în camera de locuit şi-şi băgă banii în buzunar. Când se deschise uşa intră Alice Cravel; nimic nu mai indica intenţia lui de a fugi.

— Poliţia a fost aici.

— I-am întâlnit pe şosea, spuse ea. M-au oprit şi mi-au pus o droaie de întrebări curioase. N-au suflat o vorbă nici de Long şi nici de fată. Unde sunt?

Cravel ridică din umeri.

— Dumnezeu ştie!

Alice se uită mirată la el.

— Nu sunt aici?

— După câte ştiu eu, nu.

— Unde sunt ceilalţi? Au luat fata cu ei?

— Asta trebuia să-i fi întrebat pe ei, răspunse el zâmbind.

Ea îl privi bănuitoare.

Apoi încetul cu încetul începu să înţeleagă.

— Au luat-o cu ei. Acum vreo zece minute, am văzut automobilul sanitar în drum spre Sunningdale, explică ea. L-aş fi oprit. Dar nu eram sigură.

Acum era rândul lui să fie mirat.

— Ambulanţa? În ce direcţie mergea?

— Spre Londra.

Îşi trecu mâinile prin păr. În ochi i se citea frica.

— După câte ştiu, Nora nu se găsea în ambulanţă, numai dacă nu s-o fi înapoiat, în timp ce era poliţia aici şi s-o fi luat cu ei. M-am gândit şi la posibilitatea asta.

În câteva cuvinte el îi explică ce se întâmplase.

— Şi Long?

El oftă.

— Nu mă întreba de Long! Îţi povestisem că l-am făcut să cadă în gaură şi că ar fi trebuit să fie mort. Dar nu e!

— Vreau să văd camera de unde a căzut spuse ea şi trecu, urmată de el, în camera lui Monkford.

— Asta-i gaura şi aici a căzut. Dacă asta n-ajunge să omoare pe cineva, atunci numai ştiu ce să zic. N-am visat niciodată că o să cadă în cursă, dar vederea fetei îl scosese din sărite.

Alice privi în jos. Pe marginile cavităţii erau grinzi de scânduri.

— Poate că s-a izbit de o grindă şi a căzut într-o cameră de jos, continuă ea.

— În camera de la parter n-a putut cădea, căci e complet desfăcută, dacă s-a întâmplat aşa cum zici, atunci numai la numărul 3 s-ar fi putut opri. Dar acolo fusese poliţia. Toata chestia e un mister şi nu vreau să încerc măcar să-l rezolv.

— Unde vrei să te duci? îl întrebă ea, uitându-se la îmbrăcămintea lui neobişnuită.

— În oraş, răspunse el evaziv. Trebuie să aranjez câte ceva.

— Vrei să fugi, îi reproşă ea.

— Nu fi proastă, zise el grosolan. De ce să fug?

— Cine altul să fugă, dacă nu tu. Cine are mai mult de pierdut? Cine zace mai mult în noroi şi sânge decât tine? Ce ai făcut lui Rouch?

Cravel nu răspunse.

— L-ai lovit cu ciomagul şi crezi că zace în apă sub maşina lui Long? Te înşeli.

Individul se uită la ea.

— Nu zace în apă? întrebă el cu vocea răguşită. Cine ţi-a spus asta?

— Rouch trăieşte şi nici nu era în maşină, când i-ai dat drumul în apă. Rouch sărise afară din maşină lângă încrucişarea şoselei la Sunningdale. Şi-a revenit complet.

Se făcu tăcere, apoi Cravel întrebă:

— De unde ştii?

— Omul din garaj mi-a povestit, când mă înapoiasem de aici – din cauza asta am şi venit acum. Rouch fusese în garaj şi telefonase poliţiei din Berkshire. De aceea şi veniseră aici. Dar ce ai crezut oare?

Cravel trecu cu mâna peste buzele lui uscate.

— Ce dobitoc sunt, mormăi el.

Încet îşi ridică privirea spre ea.

— Tu ai bani?

— Da, am bani destui.

— Atunci părăseşte Anglia, cât mai iute şi pe drumul cel mai sigur.

— Ştii tu care-i drumul cel mai sigur? îl întrebă fata, uitându-se la el grav.

— Ce vrei să spui?

— Care-i drumul cel mai bun pentru un şoricel, care vrea să scape, când se joacă pisica, cu el? Căci acolo am ajuns!

El se uită neliniştit la ea.

— Cheamă-i mai bine la telefon şi avertizează-i.

— Am telefonat de jos şi cu cine crezi că am vorbit? Cu un poliţist. Părăseşte Anglia, spuse ea ironic. Nu-ţi rămâne deschis decât un singur drum, drumul pe care a mers Jackie.

El plecă ochii. Nu mai avea niciun sens să se ascundă înaintea ei.

— Am fost obligat s-o fac, spuse el în şoaptă. O ştii doar...

— O ştiu; dar e singurul drum pentru tine. Unde te duci?

— Să-mi scot maşina.

— Să-ţi spun până unde o să călătoreşti cu ea? îl întrebă Alice punând mâinile în şolduri şi întorcându-se cu spatele spre uşă.

— Spune, ce ştii? strigă el.

— Ştiu că la fiecare poartă sunt postaţi câte doi poliţişti şi că unul din ei are motocicletă. Poţi ieşi din Heartsease tot aşa de greu, ca şi din iad zise ea.

Apoi plecă, lăsând în urma ei un om prăpădit şi îngrozit. Cravel rămase şezând la masă, muşcându-şi unghiile şi gândindu-se la toate posibilităţile. Chibzui fel de fel de planuri noi, pe care le părăsi însă imediat ce le combinase, când auzi o voce care-l striga din coridor. Sări în sus, deschise uşa şi se află în faţa lui Long Rămăşag.

Capitolul XXXIX

Numai două bucăţi de plasture care ţineau o bucăţică de vată pătrată pe frunte şi pielea puţin jupuită, erau urmele căzăturii lui Long. Purtarea şi felul de a vorbi erau ale vechiului Long!

— În ceea ce priveşte cadavrele, spuse el, eşti cel mai prost supraveghetor care ar putea să fie la vreo morgă.

Cravel îşi regăsi în fine vocea.

— De unde vii?

— De unde? îi căzu Long în vorbă.

— ...

— De undeva. Şi dacă vrei să ştii unde este acest undeva ţi-l voi spune. În camera Nr. 3. Poate că aş fi murit acolo, dacă din întâmplare nu ar fi fost de faţă cel mai bun dintre infirmieri.

— Unde e Nora?

— Domnişoara Sanders? În drum spre Londra. Cravel, totuşi eşti un mare prost. De ce crezi că inspectorul te-a adus în camera D-tale şi te-a ţinut de vorbă acolo aproape un sfert de ceas? Între timp am scos pe Domnişoara Sanders din casă. Prietenul meu îşi împrumutase încă dis-de-dimineaţă cheia d-tale principală, iar eu, pe când D-ta erai jos, am profitat de ocazie şi am explorat camera D-tale. Îmi pare bine că n-ai venit în timpul acela, căci aş

fi fost nevoit să urmez o cale care ar fi scutit justiţia de o parte din muncă. Cu alte cuvinte ţi-aşi fi răsucit gâtul. Ştii pentru ce sunt acum aici?

— Pot să-mi închipui spuse Cravel.

Era complet liniştit. În faţa unei primejdii adevărate, îi dispăruse frica.

— Am venit să-ţi dau o mică şansă. Nu pot să-ţi promit nimic zise Long. Aşi dori însă să ştiu cum fusese ucis Monkford şi dacă D-ta n-ai fost criminalul atunci ai şansa de a scăpa.

— Dacă a-ş deveni martor al parchetului! răspunse celălalt ironic. D-ta care ştii atâtea, crezi oare o secundă că aş putea să-mi denunţ prietenii?

El se gândi o clipă.

— Va să zică, D-ta aveai cheia principală. Nu-i simţisem lipsa, până ce afurisitul acela de inspector nu mă trimisese jos să iau cheia camerei Nr. 3.

— Şi-n timpul când D-ta căutai cheia, deschisesem pe dinăuntru uşa de la Nr. 3 şi mă prezentasem uluitului poliţist, explică Long. Îţi aminteşti că inspectorul intrase singur în cameră, ca s-o cerceteze. Asta o făcuse pentru că ştia că acolo erau ascunse trei persoane. Cu acea ocazie avusesem şi posibilitatea, să-i spun ce aş dori să facă.

— Unde e sora mea? întrebă deodată Cravel.

— A plecat cu un prieten al meu.

— Arestată?

Long afirmă.

— Cred că va scăpa: dar îmi închipui că va fi singura care va scăpa. Poate că şi Jackson Crayley ar fi scăpat, dar D-ta ai anticipat mersul justiţiei, l-ai judecat şi executat. A fost una dintre cele mai murdare fapte, care dezonorează omenirea.

Cravel evită privirea senină a detectivului şi se uită în jos. Long văzu cum roşeaţa i se sui în obraz, dar nu de ruşine. Cravel se uită deodată la el.

— Vrei să ştii cam a fost ucis Monkford? În împrejurările actuale e mai bine să ţi-o spun eu. S-a împuşcat singur.

Şi zărind surâsul neîncrezător al lui Long, continuă:

— S-a împuşcat singur, te asigur eu!

— Dar nu s-a găsit nicio armă.

— Arma s-a găsit, spuse Cravel dar d-ta n-ai recunoscut-o, când ai avut-o în mână. Vrei să ştii cum?

Long arătă spre uşă şi părăsiră camera.

— Împrumută-mi cheia mea! zise el şi după ce detectivul i-o dădu, Cravel deschise uşa odăii de dormit a lui Monkford.

Se uită la gaura din podea şi râse.

— Depărtează-te de gaură, te rog. Azi dimineaţă era cât pe aci să se întâmple o nenorocire, observă el.

Deodată se întrerupse şi părea că ascultă ceva.

— Sună telefonul pot coborî? întrebă el.

Long îi dădu voie căci n-avea nicio posibilitate să fugă. Toată casa era înconjurată de poliţie. Între timp se uită prin camera, care-i amintea o mulţime de lucruri triste.

Auzi pe Cravel, alergând pe scară în sus şi-i ieşi înainte.

— Te cheamă pe D-ta spuse el gâfâind puţin. Am dat legătura la aparatul de aici.

Cu toate că nu se mai afla aproape nimic în cameră, legătura telefonică rămăsese.

Long se aplecă luă receptorul şi ascultă.

— Nu aud nimic – legătura este întreruptă, observă el.

— Asta se întâmplă cam des la oficiul ăsta d-aici. Scoală-i din somn.

Degetul lui Long apăsă deja pe suportul receptorului, când deodată îl cuprinse o ciudată presimţire de pericol iminent. Era însă prea târziu, ca să dea înapoi. Suportul cedă; el lăsă însă receptorul puţin în jos şi...

Explozia îl ameţi, lăsă aparatul să cadă, se întoarse şi-şi astupă o ureche cu mâna. Cravel stătea drept la peretele opus, cu o privire comică, ironică. Pe faţa sa palidă curgea şiroaie de sânge, în mijlocul frunţii avea o pată mică roşie. Se clătină încet spre dreapta şi spre stânga, apoi se prăbuşi la pământ – mort!

Long alergă spre scară şi chemă pe detectivul postat acolo. Împreună duseră pe Cravel spre pat. Îi pipăi pulsul: nu mai bătea. Îi desfăcu cămaşa şi cercetă dacă-i mai bătea inima.

— Cum s-a întâmplat asta? întrebă poliţistul.

Arnold Long nu răspunse. Luă receptorul telefonului în mână şi-l examină. În mijlocul acestuia se afla, ca la toate o gaură mică, dar în urma ei nu se afla o diafragmă sensibilă ca la toate telefoanele, ci un tub de oţel. Deşurubând partea de sus, enigma nu mai era enigmă. Receptorul era de fapt o armă. În el se afla un magazin cu cartuşe, iar arma se descărca cu ajutorul curentului electric produs în momentul când se apăsa pe suportul, pe care stătea receptorul.

Long îşi aduse aminte că văzuse şi avusese chiar în mână telefonul şi că telefonase imediat după moartea lui Monkford. Acum înţelegea de ce aruncase în camera Norei focuri de artificii şi de ce Cravel căutase să-l îndepărteze din camera lui Monkford: pentru ca să poată înlocui acest instrument ucigaş cu un aparat de telefon adevărat.

În drum spre oraş se opri la poliţia locală ca să spună Alicei cele întâmplate. Era surprins şi mulţumit, când văzu că ea luă cunoştinţă de moartea fratelui său cu mare linişte.

— Sunt foarte mulţumită, spuse ea, e mai bine că s-a terminat aşa. Probabil că stătea în spatele D-tale în linia de bătaie a receptorului. D-le Long ai avut mare noroc!

— Ştiai că-mi întinsese cursa asta?

Ea clătină din cap.

— Nu. N-aş fi visat că te-ar putea face să te serveşti de telefon. Mă aşteptasem la cu totul altceva!

Era deja ora prânzului, când Long ajunse acasă.

— Valetul lui Sir Godley a telefonat de mai multe ori, îi comunică servitorul. Voia să vă spună că tatăl Dv. s-a înapoiat.

— Mi-ai făcut o surpriză, replică Long.

Mai avea mult de lucru. Trebuia să deranjeze pe un magistrat de la masă, ca să obţină anumite autorizaţii de care avea nevoie şi la 2:30 se afla însoţit de intrepidul Rouch (care oficial era bolnav) în Lincoln Fields, unde fu introdus în biroul D-lui Henry.

La apariţia detectivului, Henry îşi pierdu cumpătul. Era primul indiciu că Long reuşise să scape din cursa ce i se întinsese. N-avea talentul lui Cravel de a se preface, nici nervii lui de fier. Zăcea zdruncinat şi tremurând pe scaun şi nu putea nici să vorbească, nici să se mişte.

— Îmi pare rău că trebuie să te supăr. Parcă aveai impresia că aş fi plecat la strămoşii mei. Mă cunoşti, Henry şi cred că bănuieşti de ce sunt aici. Te arestez sub acuzarea de a fi complice la asasinarea lui Joshua Monkford în ziua de 1 August a. c.

Capitolul XL

Domnişoara Revelstoke petrecu o dimineaţă foarte rea. Îi lipsea secretara tocmai când corespondenţa era excepţional de aglomerată şi nu prea avea poftă să deschidă singură scrisorilor ce se adunaseră grămadă pe biroul ei. Unele erau recomandate, toate urgente, căci conţineau facturi neachitate de luni de zile.

Situaţia ei financiară nu era prea bună în acest timp. Fusese nevoită să vândă acţiuni cu pagubă. Cheltuielile erau foarte mari şi afară de asta mai planau asupra ei mai multe procese neplăcute. Moartea lui Joshua Monkford avusese urmări neprevăzute, căci banca ceruse acoperirea descoperitului de cont şi i se comunicase chiar că va fi urmărită pe cale judiciară, dacă nu va acoperi contul...

Printre neplăcerile mai mici din dimineaţa asta se numără şi necazurile cu telefonul. Încercase de trei ori să capete legătura cu Heartsease, dar de fiecare dată era ocupat. Nici cu Henry nu putuse căpăta legătura, iar comunicarea pe care o trimisese cu servitoarea nu s-a putu preda. Acest fapt nu-l ştia încă.

În asemenea împrejurări D-ra Revelstoke îşi liniştea nervii lucrând. Luă coşuleţul de lucru şi începu să lucreze. În felul acesta îşi petrecu timpul, când văzu un automobil oprindu-se în

faţa casei, din care coborî Long Rămăşag însoţit de alţi doi bărbaţi, care fără îndoială erau funcţionari ai poliţiei.

Servitoarea voia tocmai să deschidă când fu oprită de Domnişoara Revelstoke.

— O să deschid eu. Poţi să pleci, porunci ea servitoarei şi aşteptă până ce servitoarea dispăru.

D-şoara Revelstoke ţinea în mână un foarfece mic, cu acesta tăie sârma soneriei, care ducea de la uşa de intrare la camera servitoarelor: trecu apoi în camera ei de lucru, unde nu rămase decât atât cât îi trebuia să-şi pună pălăria şi să-şi ia geanta şi ieşi în curtea din dos.

Deschise uşa garajului, dădu drumul motorului şi ieşi pe stradă, luând-o la stânga, pentru a nu trece prin faţa casei. Printr-o stradă lăturalnică ajunse în apropierea gării. Opri automobilul şi-şi luă un bilet pentru Liverpool Street. Un sfert de ceas după aceea, expresul spre Clacton părăsea gara ducând cu el într-un compartiment de clasa întâi, o femeie indiferentă, care citea cu atenţie ziarele de seară pe care cumpărase.

Era singură în compartiment şi se pricepu de minime să-şi schimbe fizionomia cu ajutorul unui pieptene şi al pudrierei.

Clacton-on-Sea era în timpul sezonului o localitate balneară foarte căutată. Mulţi oameni îşi petreceau acolo vacanţa. De trei ori pe săptămână un vapor de excursie, care pleca din Tilbury acosta aci şi se putea, cu foarte mică cheltuială, face o excursiune la Ostanda pentru a reveni a doua zi, după o noapte agreabilă, petrecută acolo. Acest vapor părăsi localitatea o oră după sosirea ei, având-o pe dânsa ca pasageră. Nu avea bagaje, ci numai o umbrelă şi două pungi bine garnisite, pe care le prinsese peste zi de fustă, iar noaptea le punea sub pernă.

Excursioniştii n-aveau nevoie de paşaport; şi dacă ar fi fost nevoie de unul, Domnişoara Revelstoke îl avea. Se plimbă pe

străzile Ostandei până ajunse la promenada ştrandului plin de oameni veseli. Domnişoara Revelstoke nu era veselă dar se putea adapta uşor tuturor împrejurărilor. În Ostanda sunt multe prăvălii bune unde se pot cumpăra rochi şi îmbrăcăminte de damă. Pe *Places des Armes* era una sau două prăvălii unde se putea cumpăra îmbrăcăminte ţărănească. Cu toate că nu suferea pălării negre, totuşi îşi cumpără una. Afară de asta îşi mai cumpărase şi o mantilă demodată, o fustă grea şi lungă, o pereche de ciubote precum şi o pereche de ochelari cu rama de aur şi o poşetă simplă.

Îşi luă o cameră într-un hotel mic, îşi spălă părul cu leşie, îndepărtând vopseaua ce întrebuinţase până atunci şi îşi puse apoi îmbrăcămintea cumpărată. Era aşa de transformată, încât nici măcar Long Rămăşag n-ar mai fi putut s-o recunoască. Din hainele purtate înainte, făcuse o legătură pe care o luă sub braţ şi se duse să-şi achite nota. Proprietara hotelului era atât de ocupată cu treburile ei, încât nici nu observase transformarea. În drum spre gară îşi cumpără o umbrelă mare, completând astfel imaginea unui ţărănci. Ajunse în aceiaşi noapte la Bruxelles, unde descinse într-un hotel de mâna treia. Îşi continuă apoi drumul până la Liège. Acolo se mută într-un cartier cumsecade şi-şi întrebuinţă timpul citind ziarele engleze, pe care le cumpăra la gară. Cravel era mort. Alice şi Henry arestaţi. Henry îi făcea mare grijă, căci îl iubea mult. Neliniştea ei crescu, când citi că arestatul nu e în stare să apară în faţa justiţiei şi că medicii sunt de părere că în starea sa de spirit nu va putea să se apere.

Trecuse o lună. Procesul celor doi se tot amâna mereu. Într-o bună zi citi în ziare, că în lipsă de dovezi, procurorul stinsese acţiunea contra Alicei şi că aceasta a fost eliberată. Domnişoara Revelstoke nu putuse suferi niciodată pe Alice. Alice fusese prietena lui Jackson Crayley şi deseori era plină de remuşcări.

Madame Pontière, cum se numea ea acum, nu mai avea intenţia să părăsească Liège-ul. Îşi scosese de la poliţie un bilet de identitate în toată regula şi părea că nimic n-ar putea să-i turbure liniştea, mai cu seamă că jurnalele scriau că Domnişoara Revelstoke dispăruse, fugind probabil în America.

Într-o zi însă, când ieşise din catedrală ţinând în mâna înmănuşată o carte groasă de rugăciuni, se întâlni cu un bărbat care o salută.

— Domnişoara Revelstoke, dacă nu mă-nşel? spuse el politicos şi ea o porni cu Long spre comisariatul de poliţie, nespunând nicio vorbă, nefăcând niciun reproş şi nicio ameninţare.

Formalităţile de extrădare fură iute îndeplinite şi într-o dimineaţă, însoţită de o agentă de poliţie, părăsi clădirea siguranţei, plecând spre Bruxelles. Călătoria s-a făcut cât se putea de repede şi într-o dimineaţă cu ceaţă coborî din vapor la Dover. Abia aici îi vorbi pentru prima dată lui Long. În tot timpul drumului păstrase o tăcere de piatră şi se făcea că n-aude, când Long îi adresă cuvântul. Acum, pe peron, mergând spre tren, întoarse capul şi-l întrebă:

— Cum îi merge lui Henry?

— Mă tem, răspunse Rămăşag, că fiul Dv. nu va fi niciodată în stare să apară înaintea justiţiei.

Ea nu răspunse nimic şi nu trădă nici măcar cu o clipire din ochi deznădejdea ce-i cuprinse sufletul.

Pe când trenul trecea prin Bromley, îl mai întrebă:

— Desigur că Alice ne-a trădat? Aşa era ea, de la naştere un caracter moale. Nici doctorul nu putuse s-o schimbe.

Era prima dată, când Long auzea ceva despre profesiunea lui Cravel.

În ziua în care Domnişoara Revelstoke fu condamnată la muncă silnică pe viaţă şi amânată procedura contra tânărului,

care-şi pierdu-se minţile şi stătea cu surâsul pe buze lângă ea, Long intră în cabinetul superiorului său şi-i înmână o scrisoare.

Colonelul Macfarlane citi scrisoarea cu atenţie.

— Îmi pare rău, Rămăşag zise el. Tocmai acum când ai fost propus spre înaintare! Ai făcut o mare ispravă şi faptul că la 27 ani poţi deveni inspector-şef bate orice record. Dar dacă crezi că trebuie să pleci, nu te pot ţine. Şi în fond, cred că ai dreptate. E mai bine să renunţi la munca de poliţist şi să începi să câştigi bani. Când vrei să pleci?

— Imediat, dacă se poate!

Colonelul Macfarlane depuse scrisoarea în mapa „urgent”.

— O să văd ce pot face. Vor trece însă vreo două sau trei zile până ce demisia D-tale va fi aprobată. Dar ce e graba asta?

Long nu răspunse prea satisfăcător.

Ajunse în Berkeley Square în momentul când automobilul tatălui său se opri în faţa casei. Sir Godley şi Nora Sanders tocmai coborâră din maşină. Nora fusese la ţară şi nu ştia nimic de cum se terminase procesul. Se cutremură când Long îi povesti mersul procesului.

— Teribil, zise dânsa. Şi totuşi – îmi pare rău de ea.

— De fapt ar trebui să-mi pară şi mie rău de ea, zise Sir Godley, luând o ţigară. Şi totuşi nu e cazul.

— De ce să-ţi pară tocmai D-tale rău? întrebă Nora, mirată.

Bătrânul ezită.

— Spune-i pentru ce ar trebui să-ţi pară rău, zise Arnold Long liniştit.

— Pentru că..., îşi aprinse întâi ţigara, stinse chibritul, pe care-l puse liniştit în scrumieră.

— Pentru că...

În acel moment sună telefonul. Luă receptorul şi ascultă. Long văzu cum fruntea tatălui său se încreţi.

— E extraordinar! spuse Sir Godley.

Cineva la capătul celălalt al liniei, vorbea foarte serios şi mai târziu află că era confesorul penitenciarului.

— Bine – am să viu.

Puse la loc receptorul şi privirile tatălui se întâlniră cu acelea ale fiului.

— Vrea să mă vadă, spuse tatăl scurt.

— Pe D-ta? Dar pentru ce... începu Nora, dar tăcu îndată ce văzu expresia feţei lui Sir Godley.

— Cred că e mai bine să mă duc, spuse el şi părăsi camera.

Capitolul XLI

Era o zi splendidă. Putea însă tot aşa de bine să fi tunat, fulgerat, nins sau să fi plouat, Sir Godley n-ar fi băgat de seamă, aşa era de dus pe gânduri în timp ce ocolea Regent Park şi ajunse în pustietatea de la Camden Town.

Toate afişele ziarelor purtau inscripţia „*Condamnarea Domnişoarei Revelstoke*” sau „*Pedeapsă grea pentru Femeia Groazei*” aşa o botezară reporterii.

Închisoarea Holloway are o aparenţă medievală, cu ziduri înalte şi turnuleţe mici.

Sir Godley fu lăsat să intre în camera portarului. Acolo îl aştepta un preot tânăr şi nervos, care ţinea locul preotului închisorii, plecat în concediu.

Pe când parcurgeau coridorul, preotul vorbind iute şi iritat căuta inutil să-i explice de ce fusese chemat. Explicaţiile erau inutile căci bancherul ştia foarte bine de ce.

Intrară într-o sală mare înconjurată de grilaje de fier şi care avea în pereţi uşi mici aşezate simetric la distanţe egale.

Domnişoara Revelstoke se afla într-o celulă comodă la parter. Supraveghetorul trase veriga şi împinse uşa înăuntru.

— Uşa va rămâne deschisă, eu aştept afară, zise preotul.

Bancherul trebuia să facă un mare efort ca să intre liniştit în celulă.

Femeia stătea foarte liniştită, sprijinită de peretele din fund. Ochii săi negrii păreau că surâd. De obicei condamnaţii, când intrau în închisoare, trebuiau să schimbe îmbrăcămintea lor cu aceea a închisorii; ea însă păstrase costumul albastru ce-l purtase şi la judecată. Sir Godley află mai târziu că din diverse motive, autorităţile voiau s-o mute imediat într-o închisoare afară din Londra.

— Bună ziua Godley foarte drăguţ din partea ta că ai venit.

El clătină puţin capul.

— Fiul tău e foarte deştept, o fi moştenit asta de la mama sa?

Neruşinarea studiată a salutului ei nu-l mira.

— Evident, nici prin vis nu-mi trecuse, că era vreo rudă de-a lui Clay, spuse ea, credeam că numele era numai o coincidenţă. De aş fi ştiut asta, atunci afacerea s-ar fi terminat altfel pentru mine şi pentru tine.

Dacă spera să-l facă să vorbească, se înşela. El dădu numai din cap în tăcere.

— Aş dori să ai grijă de Alice şi Henry, continuă ea. Alice nu prea mă interesează, îşi va croi singură drumul. Pe Henry o să-l întreţină statul. Dar m-ar linişti să ştiu că există cineva care să aibă grijă de ei.

— Voi face asta pentru D-ta, răspunse el.

Domnişoara Revelstoke se uită ciudat la el.

— Te-ai schimbat mult, vocea a rămas însă aceeaşi – aş recunoaşte-o pretutindeni. Viaţa este aşa de ciudată! Clay e mort şi ceilalţi şi pe toţi i-a distrus fiul tău. Unde se ducea... presăra moartea.

Vorbea fără iritare şi fără amărăciune.

— Poliţiştii îl numesc Long cel norocos şi eu cred că norocul l-a ajutat mult. De ce crezi oare că-mi primesc pedeapsa cu atâta resemnare? Nu ţi se pare ciudat, tu care ştii ce valoros era Clay?

— Şi eu m-am gândit la asta, răspunse el.

— Era aşa de admirabil, continuă ea, încât se gândise la toate posibilităţile. Nu ar fi fost spânzurat, niciodată dacă, în lupta cu băiatul tău nu i-ar fi pleznit spatele hainei şi proştii ăia de poliţişti nu i-ar fi dat alta.

Sir Godley nu prea înţelegea ce voia să spună prin asta.

— După câte îmi amintesc spuse el, nu s-au găsit în buzunare decât câteva hârtii.

Părea că răspunsul acesta o înveselise.

Faţa îngrijorată a preotului închisorii se arătă în uşă. Ţinea ceasul în mână. Timpul de convorbire se apropia de sfârşit.

— Rumegă bine aceste fapte! Clay ar mai fi trăit; Sonny Cravel, – Jackson Crayley – toţi ar mai fi fost în viaţă; sărmanul Henry n-ar fi înnebunit, ci s-ar mai fi bucurat de viaţă şi eu aş fi lucrat în camera mea din Colville Gardens dacă n-ar fi fost fiul tău!

El o privi serios.

— Şi Monkford şi ceilalţi pe care îi ucisese el? Judecătorul, Procurorul şi nenorocitul de călău? ripostă el aspru. Îţi spun drept Alicia, mulţumesc lui Dumnezeu că Arnold a prins pe acest om şi că a distrus pe toţi complicii săi.

Ea nu se ofensase. Ochii săi surâdeau în timp ce luă de pe masă o hârtie şi i-o întinse.

— Acest testament îţi va explica punctul meu de vedere, zise ea, iar când Sir Godley întinse mâna să ia hârtia, Alicia o lăsă să cadă jos.

El făcu un pas înainte şi se aplecă să o ridice...

Ţipătul preotului îi salvă viaţa. Mâna pe care o ţinea ascunsă în falţul rochiei se ridică; ceva luci un moment în aer şi căzu cu putere în jos. La strigătul preotului, Godley făcu o mişcare la o parte, iar cuţitul îi atinse numai umărul. În momentul următor el o apucă de mână. Ea poseda însă forţa unui bărbat. De două ori era cât pe ce să-i atingă obrazul. Apoi se smulse cu o smucitură puternică din braţele sale, se aruncă înapoi, trase de guler şi duse mâna la gură.

Gardienele intrară în celulă, dar ea nu mai opuse nicio rezistenţă şi lăsă să-i cadă cuţitul din mână – atunci se văzu că mânerul avea forma, unui toc de gheată. Clay era într-adevăr un bun strateg, căci acest cuţit fusese ascuns tot timpul în talpa ghetei ei.

Sir Godley, palid şi tremurând se duse înapoi în biroul directorului unde fu lăsat mult timp singur.

Locţiitorul directorului intrând în cameră, arătă o mutră întunecată.

— Aţi dat ceva femeii? Otravă? întrebă el.

Sir Godley se uită mirat la el.

— Dumnezeule, nu! răspunse el. Este...

Funcţionarul dădu din cap.

— E moartă zise el simplu. Unul din nasturii jachetei lipseşte. Cred că acolo păstra otrava.

Şi acum înţelegea el de ce schimbarea hainei împiedicase pe Clay Shelton să se sustragă spânzurătorii.

Un bun general, dar şi cel mai bun general poate face greşeli.

Capitolul XLII

Trecură două săptămâni. Instrucţia judiciară se terminase şi faptul se uitase. Rămăşag nu văzuse pe tatăl său, Nora Sanders însă era cu el în fiecare zi. Avea nevoie de sfatul său, căci se decisese să nu ceară validarea testamentului lui Monkford. „Iscălitura poate să fi fost falsificată”, spunea ea şi Long îi dădu dreptate, căci nu avea nici urmă de îndoială că aşa era.

Sir Godley se înapoiase din Bournemouth întinerit, cu toate că atacul împotriva lui, îl zdruncinase mai mult decât voia să admită. În aceiaşi seară, după masă, după ce servitorii se retrăseseră îşi sprijini coatele pe masă şi se adresă fetei.

— Ai citit darea de seamă asupra anchetei făcute? întrebă el.

Ea clătină negativ din cap.

— Arnold nu m-a lăsat să citesc ziarele, spuse ea, şi chiar de mi-ar fi dat voie tot n-aş fi citit. Singurul lucru pe care l-am văzut era un anunţ mare cu titlul:

,,Povestea stranie a unui bancher”

— Despre D-ta era vorba?

— Da, despre mine spuse Sir Godley serios, iar povestea stranie era aceea pe care voiam să ţi-o spun când fusesem întrerupt.

— Cine era Domnişoara Revelstoke? întrebă ea.

Sir Godley respiră adânc, lua mecanic o ţigară, îi tăie vârful cu mâna, care nu tremura deloc.

— Era nevasta mea! zise el.

— ...

— Povestea completă a Bandei Groazei nu fusese discutată în faţa tribunalului şi mulţumesc lui Dumnezeu că n-a trebuit să fiu de faţă la şedinţă.

— Clay Shelton era fratele meu – mai bine zis, fratele meu vitreg. Era un bărbat sălbatic, fără scrupule, care-l furase pe tata şi voia, mai târziu să mă fure şi pe mine! În timpul când dispăruse, probabil pentru că tatăl meu descoperise furtul, eram logodit cu o fată tânără, frumoasă din Danemarca, o Domnişoară Ostrander, care venise ca guvernantă la unul din vecinii noştri. O întâlnisem la o chermeză, mă îndrăgostisem de dânsa şi scurt timp după dispariţia fratelui meu ne cununarăm.

Cu un surâs diabolic scutură scrumul de ţigară.

— În ziua nunţii, îmi mărturisi ceva care mă zdrobise complet. Era îndrăgostită de fratele meu şi se căsătorise cu mine numai pentru a da un nume copilului ce-l aştepta. Plecasem spre Copenhaga să petrecem acolo luna de miere şi-mi trântise această bombă pe vapor în timp ce traversam marea Nordului. A treia zi după ce sosirăm în capitala Danemarcei, m-a părăsit. Se dusese să târguiască câte ceva şi eu aşteptai peste un ceas cu masa, când un comisionar îmi aduse un bilet înştiinţându-mă că nu mai intenţiona să revină la mine şi că s-a dus acolo unde va găsi adevărata fericire. Cerusem imediat divorţ, indicând un amant oarecare, pe care nu-l cunoşteam. Divorţul fusese admis şi cred că s-au căsătorit...

— La 9 Februarie 1886, îl întrerupse fiul său. Asta este data a treia care era înscrisă pe panoul din cabina vaporaşului. Data a

doua era ziua de naştere a nevestei lui şi a patra, ziua de naştere a lui Jackson Crayley, adică, a lui Jackson Crayley Long.

— De altfel Crayley era numele moşiei noastre în Yorkshire, continuă Sir Grodley. Nu mai auzisem nimic despre dânşii, până când într-o zi, directorul meu veni foarte iritat la mine şi-mi comunică că plătisem şaizeci de mii de lire sterline în baza unui cec fals. În primul moment voiam să reclam parchetului. Cerusem cecul şi văzui pe dos cele 2 litere J. X. scrise cu creionul. Casierul nu le băgase de seamă, dar eu recunoscusem scrisul caracteristic al fratelui meu, X-ul lui John era cu totul altfel ca alte X-uri şi ştiusem că fratele meu era falsificatorul şi că scrisese aceste două litere numai ca să mă sfideze. Am plătit suma din punga mea, dar publicasem în pagina întâia a ziarului *Times* un anunţ începând aşa: „J. X. de data aceasta am onorat cecul. Pe viitor te voi denunţa.” El nu a mai încercat niciodată să mă escrocheze, dar scurt timp după aceea, începură o serie de falsuri internaţionale, care creară lui Clay Shelton acel renume infam.

— Admirasem totuşi ceva la Clay Shelton, şi anume stăpânirea de sine. Era însurat, avea familie numeroasă, totuşi nu erau niciodată împreună, afară de trei săptămâni pe an, când se întâlneau cu toţii într-o mică localitate balneară daneză la marea Baltică. Copii fuseseră crescuţi în Danemarca şi învăţaseră daneza tot aşa de bine ca şi limba lor maternă. Când deveniseră mari, Clay avusese curajul să le destăinuiască ocupaţia lui. Ştia că dacă ar fi trăit împreună cu familia şi ar fi fost prins odată şi odată, ar fi dezonorat pe fiecare membru al familiei.

— Ca să evite asta, născocise ca fiecare membru al familiei să fie astfel educat, încât să reprezinte câte o personalitate distinctă. Niciunul nu trebuia să arate că e rudă cu celălalt – afară de timpul când se întruneau în localitatea aceea balneară. Mama veni în Anglia, unde se stabilise ca Domnişoară, cu ceva avere.

Băieţii fură crescuţi sub nume diferite în diferite şcoli. Când deveniră mari, se apucară fiecare de altă profesiune. Crayley se făcu agricultor. Îi cumpăraseră o moşie, pe care o administrase prost. Apoi îi cumpărară o casă lângă fluviu şi îi dădură însărcinarea să călătorească, să facă cunoştinţă cu oameni bogaţi şi să obţină nu numai iscălitura lor, dar să afle cât mai mult asupra felului lor de viaţă.

Henry deveni avocat, Cravel proprietar al hotelului Heartsease. În acest rol, nu numai că administra capitalul cu profit, dar crease şi un cămin singurei lor fiice Alice. Cravel era mâna dreaptă a tatălui său. Jackson Crayley cum îl numirăm noi, era prostănacul familiei. Strica totul – spun acum ce-mi povestise Arnold. Stângăcia lui provocase chiar moartea tatălui său, căci comisese prostia să-i strecoare revolverul tocmai în momentul când fusese arestat. Mama sa îl ura, din nu ştiu ce motiv, şi din care cauză i s-a tras probabil chiar moartea.

Crayley era un băiat bun, care ura munca ce i se impusese şi care căuta orice prilej să se debaraseze de cătuşele asociaţiei şi să ducă o viaţă regulată şi cinstită. În această intenţie era susţinut de sora lui Alice, cu care trăia în perfectă armonie. După moartea tatălui rămăsese Cravel omul de fier, cu toate că Domnişoara Revelstoke – după cum o numeam noi, îmbrăcată bărbăteşte şi cu perucă albă pe cap, angaja drojdia lumii interlope ca să execute o parte din munca *Bandei Groazei*. Dar Cravel era totdeauna în apropiere ca să omoare pe criminal, indiferent dacă acesta reuşea sau nu.

Cravel nu vedea prea bine, căci altfel desigur, n-ar fi avut nevoie să angajeze buni ţintaşi. În dimineaţa când Arnold se înapoia de la închisoarea Chelmsford, fusese urmărit de Henry pe o motocicletă. Henry trebuia să distrugă cu o bombă maşina

fiului meu, dacă ţintaşul nu l-ar fi nimerit. Era doar foarte simplu, aşa-i Arnold?

Rămăşag afirmă din cap.

— Da, aveau o camionetă Ford, într-o şosea lăturalnică şi după ce Harry Cavaleristul fusese ucis, Fordul plecase, luând pe Henry împreună cu motocicleta lui.

— Unul câte unul din acei care au contribuit la moartea tatălui lor fuseseră ucişi şi Cravel era spiritul conducător. Obţinuse titlul de doctor, înainte ca tatăl său să-i fi dat bani să-şi cumpere Heartsease. Şi nu poate fi nicio îndoială că judecătorul fusese molipsit de el şi că accidentul care costase viaţa procurorului fusese organizat în mod artistic tot de el. Cert însă era faptul că Cravel, împreună cu Henry, uciseră pe călăul Wallis.

Sărmanul Jackson Crayley. El stricase totul. Chiar semnalele cu heliograful era o greşeală, care ar fi putut să coste libertatea lui Cravel. În spatele lui Cravel şi Henry se afla însă totdeauna puterea conducătoare a generalisimului din Colville Gardens.

— Se datora vreunor intrigi faptul că fusesem angajată ca secretară? întrebă fata care asculta cu încordare.

Sir Godley clătină din cap.

— Fusese o întâmplare că te-a angajat. Dar odată în serviciul ei, se şi gândise cum te-ar putea întrebuinţa. În ziua în care vizitaseşi pe Monkford, Domnişoara Revelstoke se decisese ce rol să-ţi atribuie. Ne-ai povestit doar că după înapoierea D-tale, Monkford telefonase, lăudându-te enorm. Monkford nici nu atinsese telefonul. Apoi urmă chestiunea inelului misterios – iarăşi Monkford. Toate astea trebuiau să facă verosimilă chestiunea testamentului, care fusese deja făcut de Henry şi prevăzut cu iscălitura falsă.

Din nefericire pentru sărmana femeie, Arnold văzuse inelul, pe care tot ea ţi-l dăduse, pe o fotografie a ei din tinereţe, acelaşi

inel şi aceiaşi formă. Acest indiciu îl duse pe drumul adevărat. Când venise la mine şi-mi descrise inelul, i-am putut confirma, că era acelaşi inel, pe care-l cumpărasem acestei femei în ziua sosirii noastre la Copenhaga.

Alice Long ne spuse ce s-a întâmplat înaintea morţii lui Monkford. Henry şi Crayley – presupun că Henry fusese iniţiatorul acestui plan, povestiseră lui Monkford că Arnold împrăştie anumite ştiri despre dânsul şi D-ta, Nora. Monkford se iritase bineînţeles. Cu toate că poate ţinea la D-ta, dar niciodată nu se gândise la dragoste sau căsătorie. Din contră, era un holtei înrăit. Dar ei trebuiră să creeze la Monkford o atmosferă ostilă faţă de Arnold. Asta era baza planului lui diabolic. Ştiau că dacă Monkford ar fi fost supărat pe Rămăşag, ar fi căutat să-l ţină la distanţă şi tocmai asta voiau, pentru a-şi putea îndeplini planul lor murdar. Cum a murit Monkford, ştii. Telefonul fusese probabil construit de Cravel, care era un lucrător foarte abil.

Pot spune sincer că nu am bănuit niciodată cine era Domnişoara Revelstoke, chiar după ce auzisem de inel. Abia într-o seară, când voiam să arunc o scrisoare la cutie, trecuse prin faţa mea un taxi, în care şedea un domn bătrân. Mâna acestui domn bătrân se rezema de fereastră. Am putut să-i văd numai trecător faţa, însă ochii negrii mă priviră o clipă şi era cât p-aci să mă prăbuşesc. Toţi anii care trecuseră, n-au putut stinge amintirea Alicei Ostrander şi ştiam acum instinctiv că Alicia Ostander şi Domnişoara Revelstoke erau una şi aceeaşi persoană. Nu era niciun motiv special ca să le fi apropiat una de alta, dar o făcusem totuşi.

Automobilul meu urmărise pe celălalt până ce ajunsese la Colville Gardens, unde dispăruse prin intrarea din dos. Acum eram sigur. M-am întreţinut câtva timp cu şoferul taxiului meu şi-l întrebai, dacă putea să urmărească automobilul celălalt, dacă

acesta ar mai ieşi. Taxi-ul lui era nou şi când îi spusesem cine sunt, nu numai că era de acord cu propunerea mea, dar şi foarte curios. În timp ce noi discutam, maşina ei ieşi din curte şi trecu aşa de aproape de mine, încât putusem distinge bine figura conducătorului.

Şi acum eram absolut sigur. În fine ajunserăm într-un loc, care trebuia să fie Heartsease, după cum presupuneam eu. Maşina ei intră în curte, iar eu îmi continuai drumul pe jos.

Între timp ploaia se înteţise şi mă adăpostisem sub un pom. Femeia dispăruse în hotel şi văzui un om, ieşind şi ducând undeva maşina, probabil în garaj. Aşteptai şi aşteptai şi începusem să-mi apar mie însumi caraghios. Mă gândeam ce trebuia să creadă şoferul meu despre mine şi ajunsesem la convingerea că cel mai bun lucru ar fi să mă înapoiez acasă unde de sigur servitorii mei trebuiau să fie neliniştiţi. Începusem să merg spre taximetru, când îmi apărură înainte două lumini puternice şi abia avui timpul să mă ascund din nou sub un pom. O ambulanţă trecu pe lângă mine. Nu se opri însă în faţa hotelului, ci lângă uşa lăturalnică pe unde dispăruse Domnişoara Revelstoke.

M-am întors înapoi pe drumul pe care am venit, ţinându-mă ascuns pe sub pomi. Văzui cum o brancardă fu scoasă din automobil şi cum un bărbat, cred că era Cravel, luă pe cineva în braţe, ducându-l în hotel. Ambulanţa se întoarse imediat înapoi pe drumul pe care venise. Curiozitatea mea era aţâţată şi cu toate că nu mai sunt tânăr, mi-a mai rămas o bună cantitate de forţă şi agilitate. Poarta de la intrare era închisă, dar deasupra ei se afla un balcon mic. Acum era să se întâmple o nenorocire cu urmări aproape fatale. Lucrătorii săpaseră o groapă, în care era cât pe-aci să cad. Dar căzusem numai pe pământ, pierzând ochelarii şi stricându-mi complet costumul de seară pe care-l purtam. După

cinci minute de muncă asiduă mă aflam pe balcon lângă o fereastră. Deschisesem fereastra şi intrasem prin ea pe culoarul etajului I, după cum îmi dădusem seama ulterior. Auzii undeva nişte voci; era însă întuneric, aşa că trebuia să continui drumul pipăind peretele şi încercând să deschid uşile ce întâlneam. Toate erau însă încuiate. Urcai spre etajul al II-lea şi auzii pe cineva vorbind. La primul sunet recunoscui vocea D-şoarei Revelstoke. Gândul meu se întoarse vreo treizeci de ani în urmă şi-mi adusei aminte de ziua în care îmi spusese părerea ei despre mine, pe bordul acelui mic vaporaş. În momentul acesta mă interesa însă ceea ce spunea; planul ei era conceput cu atâta sânge rece, era aşa de teribil, încât simţeam cum mi se ridică părul din cap. Atunci mă hotărâsem să rămân şi căutam vreo ascunzătoare prin casă încercând uşile de la etajul I. Toate erau însă încuiate. Mă coborâsem la parter şi ajunsei în holul de la intrare. Primul lucru pe care-l văzui în lumina slabă a unei lămpi de noapte, ce ardea pe o masă, fusese uşa deschisă a biroului. Intrai acolo şi îndrăznii să aprind lumina, ştiind că de obicei în biroul directorului se găseşte vreo cheie. Avusesem norocul să găsesc atârnată de un cui, cheia principală. Am luat-o şi m-am dus din nou sus, atât de iute cât puteam. Ajungând la etajul I, văzui deasupra mea o lumină. Deschisei iute prima uşă şi intrai acolo să aştept până vor pleca cei de sus.

Sir Godley surâse cu tristeţe.

— S-ar fi putut întâmpla ca povestea mea să se fi isprăvit aici. Întinzând cu precauţie piciorul ca să nu mă lovesc de ceva, îmi dădusem seama că ating podeaua. Aprinsei un chibrit şi văzui o gaură în pardoseală şi una în tavan. Cea de sus era acoperită cu un covor. Nu era greu de ghicit că erau în curs de executare diverse modificări la clădire. Grinzile, sculele lucrătorilor, toate erau uşor de explicat.

Închisesem uşa pe dinăuntru şi aşteptasem mult timp, în speranţa că cele trei persoane, care se aflau în hotel, vor pleca în fine. Dar toată noaptea, unul sau altul era pe scară sau în apropiere. Puteam numai prin combinaţie de idei să presupun cine era fiinţa aceea nenorocită, care fusese adusă cu ambulanţa; mai târziu aflasem că presupunerile mele erau exacte. Trecu ceas după ceas şi deodată spre mirarea şi marea mea bucurie auzii vocea lui Rămăşag, când urca scara. Era numai la câţiva paşi de mine, dar aşteptai curios să văd ce se va întâmpla. După o tăcere lungă şi îngrijorătoare, auzii paşi în camera de sus precum şi vocea lui. Deschizătura din tavan era, după cum ştiţi, acoperită numai cu un covor: şi, foarte curios, primul meu gând când auzii vocea lui Arnold deasupra mea, era că ar putea să facă un pas greşit! Auzeam pe Arnold vorbind şi răspunsul lui Cravel, apoi Arnold se apropie de covor şi deschisesem deja gura, să-l avertizeze, când covorul cedă şi ceva căzu în întuneric, lovindu-se de o grindă, lovindu-mă şi pe mine. Cu chiu cu vai putusem să-l prind şi să-l ţin în siguranţă. De aceea Cravel nu-l găsise, când îl căutase în pivniţă.

În curând înţelesesem că noi, fiul meu şi cu mine, ne aflam într-o situaţie precară şi mă bucuram că aveam în buzunar revolverul pe care-l purtam de altfel în ultimul timp totdeauna la mine. Din fericire, Arnold era în nesimţire şi nu putea să-şi trădeze prezenţa. Mai auzii vreo jumătate oră paşi şi voci deasupra mea, apoi totul se linişti.

Nu aveam apă ca să-i spăl rana, nici nu puteam s-o bandajez, simţeam că nu era lovit grav. Cred că era mai mult obosit decât rănit, observă Sir Godley surâzând.

În fond mă bucurasem că era în starea asta căci în timpul când îşi venea în fire, oamenii de sus se îndepărtaseră. Îi spusei apoi

cine sunt, îi povestisem cele întâmplate şi-i dădui cheia principală.

Prin fereastra odăii, văzusem o maşină plecând, în care se afla Domnişoara Revelstoke şi Henry. Primul gând a lui Arnold a fost la D-ta, Nora, şi când scurt timp după aceea văzurăm pe Cravel plecând cu maşina, fiului meu, cercetarăm toată casa, începând de jos până sus. Aceste cercetări duraseră mult şi mă aşteptam să fii într-una de odăile de jos, pentru că bănuisem că ar fi fost prea greu să te ducă undeva sus.

Ajunserăm în etajul I când îl auzirăm pe Cravel revenind şi ne-am ascuns din nou în camera Nr. 3. A trebuit să aşteptam foarte mult. Odată i se păru lui Arnold că auzise vocea D-tale, dar fusese o eroare. Cravel coborî din nou.

— Să încercăm, spuse atunci Arnold şi ne-am suit sus. Prima uşă pe care am deschis-o ne duse în apartamentul lui Cravel.

Te-am înfăşurat într-o pătură şi te-am dus în camera Nr. 3. Bine înţeles că am fi putut să ne arătăm lui Cravel, dar Arnold se temea că, în disperarea lui, să nu tragă în noi. Şi apoi sosiră ca trimişi de Providenţă, poliţiştii din Bearkshire. Când au ajuns la camera Nr. 3 şi Cravel se duse să caute cheia, Arnold deschise uşa se prezentă inspectorului şi-l decise să ţină de vorbă pe criminal până ce te va fi dus pe D-ta într-un loc sigur. Asta-i toata povestea.

— Şi e poveste a dracului de bună! spuse Arnold, care are numai un singur cusur, anume că nu scoate destul în evidenţă capacitatea mea. Dar voi avea destul timp să-ţi dovedesc aptitudinile mele.

Nora se uită la el, surâzând.

Sub propria ei iscălitură, dăduse de acum instrucţiuni avocaţilor să nu ceară validarea testamentului falsificat. Nici n-avea nevoie de testament căci în ziua nunţii căpătase un astfel

cadou de la Sir Godley, încât îl uimise pe Arnold. Şi ca acesta să poată fi uimit trebuia să fi fost ceva extraordinar...

Versiune eBook: v1.1 hy_21/06/2011